

Tân Nương Nóng Bỏng

Contents

Tân Nương Nóng Bỏng	1
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 1-3	9
4. Chương 2	14
5. Chương 2-2	17
6. Chương 2-3: (tt)	20
7. Chương 3: Chuyện Bất Hạnh, Theo Nhau Mà Đến	23
8. Chương 3-1	26
9. Chương 3-2	29
10. Chương 3-3	31
11. Chương 4-1	35
12. Chương 4-2	37
13. Chương 4-3	39
14. Chương 4-4	42
15. Chương 5-1	45
16. Chương 5-2	48
17. Chương 5-3	51
18. Chương 5-4	53
19. Chương 6-1	55
20. Chương 6-2	59
21. Chương 6-3	62
22. Chương 7-1	65
23. Chương 7-2	68
24. Chương 7-3	71
25. Chương 8-1	73
26. Chương 8-2	76
27. Chương 8-3	79
28. Chương 9-1	81
29. Chương 9-2	86
30. Chương 9-3	90
31. Chương 10	94
32. Chương 10-2: Kết	96

Tân Nương Nóng Bỏng

Giới thiệu

Convert: ngocquynh520 Editor: -Tử Tinh-Độ dài: 10 chương Đông Vương Thiên Uy được người đời ca

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-nuong-nong-bong>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Đây là một vùng thảo nguyên hoang vu, rộng lớn.

Ở nơi thảo nguyên không nhìn thấy được điểm cuối, trời đất chỉ cách nhau một đường thẳng, lại có một nữ tử đi cùng một vị sư phụ. Nữ tử kia ra đời chưa lâu đã mất cả cha lẫn mẹ, chỉ còn lại mình nàng lẻ loi, bị vứt bỏ nơi miếu hoang, 2T#lqđ được vị sư phụ thương xót mang về nuôi dưỡng.

Nơi đây là một vùng hoang dã, nhìn đâu cũng thấy mãnh thú, rắn độc Cho nên không có người dám sống ở đây, ngoại trừ hai sư đồ.

Vì sao lại thế?

Vì nữ tử này sở hữu thiên phú dị bẩm, nàng có thể chung sống vui vẻ với những động vật này, thậm chí còn có thể dễ dàng thuần phục đám mãnh thú, mà không bị thương tổn chút nào.

Lúc sư phụ phát hiện được ‘kỹ năng đặc biệt’ này của nàng thì nhất thời biến sắc, còn tưởng rằng nàng chính là yêu ma quỷ quái phương nào, 2T#lqđ nhưng mà, nhìn bộ dáng tiểu nữ tử vô cùng ngây thơ, thuần khiết, khiến sư phụ cũng đành bỏ qua ý tưởng hoang đường này.

Bởi vì, dung mạo của tiểu nữ tử không hề mang theo chút yêu khí nào, ngược lại còn giống như tiên nữ hạ phàm.

Nàng không những phi thường xinh đẹp, còn có cốt khí bằng thanh ngọc khiết, kỳ quái hơn nữa là giữa hai lông mày của nàng hiện lên một nốt ruồi son, có thể do lúc mới sinh bị mẹ điểm lên, cũng có thể bẩm sinh đã như thế.

Mà ở thời đại này, nốt ruồi son trên cơ thể nữ giới chính là biểu hiện cho sự trung trinh, không nhiễm bụi trần. Rất có thể “thần lực” của nàng có liên quan tới nốt ruồi này.

Bất luận như thế nào, sư phụ cũng khẳng định nữ tử sở hữu năng lực không tầm thường này nhất quyết không phải yêu ma, 2T#lqđ mà trên người nàng tràn ngập thiện ý quyến rũ trời sinh, khiến cho mọi người đều nguyện ý tin tưởng nàng là một tiên nữ xinh đẹp.

Nàng có “thần lực” thuần phục mãnh thú, khiến cho nàng có thể thoải mái bảo vệ bản thân.

Thời gian thấm thoát thoi đưa? Năm tháng xoay vần, tiểu hài tử lớn lên từng ngày, mà vị sư phụ cũng ngày một già yếu.

Cuộc sống của bọn họ cũng không hề dễ dàng..... chiến tranh loạn lạc, thiên tai, nạn đói Khiến cho bọn họ sắp phải gặm cỏ cây để sống qua ngày. Sắp tới lại nổ ra chiến tranh với nước láng giềng, khiến cho khắp nơi người người tuyệt vọng phải đi tha phương, quân đội và bọn cướp đều cướp bóc khiến cho người dân không còn nhà để về.

Bọn họ không thể làm gì hơn ngoài việc rời bỏ thảo nguyên hoang lạnh này, chạy về phương Nam, dọc theo đường đi là những cảnh tượng tàn sát khốc liệt, 2T#lqđ chỗ nào cũng có khói lửa, nữ tử và sư phụ rất vất vả mới trốn được vào chỗ trú nạn ở Ngọc Phật tự.

Thân thể vị sư phụ bởi vì chạy nạn mà nhanh chóng hao tổn, cơ thể già nua không ngừng ho ra máu, ông biết số mình đã tận, gọi nàng đến trước giường dặn dò: “Vũ Tiệp, sống chết có số, duyên phận trời định, hôm nay, sư phụ và con duyên phận đã tận, ta đã nhờ Bình đại sư của Ngọc Phật tự chăm sóc cho con, hy vọng con sẽ nghe người dạy bảo, về sau tất cả mọi chuyện hãy cố gắng làm cho tốt”

Vừa nói xong, sư phụ liền trút hơi thở cuối cùng.

Mà Mạc Vũ Tiệp, cũng phải đối mặt với một cuộc sống mới – một vị sư phụ tên là Trí Bình sẽ chăm sóc cho nàng.

Trí Bình sư phụ thật ra là một vị hòa thượng vô cùng anh tuấn, bên ngoài có dáng vẻ tuấn tú, thân hình cao lớn, khiến cho tâm tình của nữ tử mới lớn lại không nơi nương tựa như Vũ Tiệp không khỏi rung động vì tình yêu đầu tiên, ánh mắt nàng thường không kiềm chế nổi mà dõi theo hắn.

Tâm tình của nàng càng trở nên không ổn định, lúc thì ngẩng đầu, lúc lại cúi xuống, lúc như đưa đám, một lúc lại hưng phấn Những thứ cảm xúc ngổn ngang phập phồng này, hoàn toàn cũng chỉ vì một nam nhân – Trí Bình.

Đây hẳn là nhất kiến chung tình? Trong lòng Vũ Tiệp hiện ra ý nghĩ đơn thuần, nàng yêu hắn! Nhưng mà, hẳn là hòa thượng!

Không! Không! Không!..... là hòa thượng thì sao, nàng tuyệt không quan tâm! Chỉ cần có thể vĩnh viễn nhìn thấy nụ cười ấm áp như gió của hắn đã đủ để nàng thỏa mãn trong lòng rồi, những thứ khác đều không quan trọng.

Nhưng hòa thượng Trí Bình lại làm như không thấy đối với tình yêu của Vũ Tiệp, bởi vì trong mắt hắn, tất cả chúng sinh đều đáng được hắn yêu quý, hắn đã sớm thề sẽ dùng tình yêu cao thượng của mình, để phổ độ chúng sinh.

Ngày qua ngày, tình yêu của Vũ Tiệp đối với Trí Bình càng thêm sâu đậm. Nàng thường mộng tưởng một ngày nào đó Trí Bình sẽ hoàn tục, trở nên phong độ, dịu dàng, lịch sự, nho nhã, dáng vẻ tươi cười rạng rỡ Mà nàng sẽ vô cùng ngưỡng mộ lại tự hào cùng với hắn kết thành chim liền cành, thậm chí tới mức mê đắm cũng lắm lắm: “Trí Bình, Trí Bình,”

Hạt giống tình yêu trải qua thời gian, càng ngày càng lớn.

Cơn ác mộng rồi cuộc lại đến. Vũ Tiệp không tin, chuyện đả kích như sấm sét giữa trời quang này lại một lần nữa xảy ra với nàng.

Nhưng, sự thật vẫn luôn là sự thật.

Sáng sớm, trụ trì tập hợp lại tất cả loạn dân, tuyên bố: “Cục diện chính trị bên ngoài đã ổn định, tân hoàng đế lên ngôi, người cần chính, thương dân, là một vị vua tốt, nhất định có thể dẫn dắt mọi người tới thời điểm mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an. Vì vậy, Ngọc Phật tự xin được giải tán tất cả loạn dân, xin mọi người hãy trở về nhà, bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa”

Vũ Tiệp nghe được những lời này, đau đớn tới không thiết sống, bởi vì điều này đại biểu cho việc nàng phải rời khỏi Ngọc Phật tự, nàng sẽ không còn được gặp lại Trí Bình!

Nghĩ tới những ngày sau này không có Trí Bình, lòng nàng đau như dao cắt, nước mắt cuộn cuộn chảy. Không! Nàng không muốn rời khỏi Ngọc Phật tự! Bất luận như thế nào, nàng đều sẽ không đi, tuyệt... không... đi.

Nàng kích động lao về phía hòa thượng Trí Bình, kêu khóc: “Ta không muốn rời xa người, không muốn phải rời xa người...” nàng dang tay muốn ôm lấy hắn, nhưng hòa thượng Trí Bình lại đẩy nàng ra.

“Bữa tiệc nào cũng có lúc tàn, Mạc cô nương.....” Trí Bình cười nhạt, lấy ra một vật giao cho Vũ Tiệp, dịu dàng nói: “Đây là miếng ngọc bội bản tăng đã đeo nhiều năm”, nàng tự nhủ trong lòng, đây là “vật định

ình” Trí Bình tặng nàng. Đúng vậy! Mặc kệ tương lai ra sao, Trí Bình đã cùng nàng đính ước cả đời, nàng cũng sẽ đem thân báo đáp.

Vũ Tiệp âm thầm thề, cả đời này, nàng chính là người của Trí Bình..... cho dù biển cạn đá mòn, trời long đất lở.

Rời khỏi Ngọc Phật tự đã ba ngày nay, Vũ Tiệp cũng không về quê.

Ba ngày này, Vũ Tiệp vẫn còn thất hồn lạc phách ở bên ngoài Ngọc Phật tự, nàng tha thiết muốn được nhìn thấy Trí Bình một lần nữa.

Nhưng mà, không như ước nguyện.

Ta rất nhớ chàng..... ta thực sự mong được gặp lại chàng dù chỉ một lần..... dục vọng mãnh liệt này, kèm theo cả nỗi mong nhớ khôn cùng, khiến cho Vũ Tiệp đau đớn tận sâu trong lòng, khiến nàng gần như điên cuồng đi quanh tường bao, nàng chỉ cầu xin có thể được nhìn thấy gương mặt của Trí Bình, cho dù muốn nàng chết, nàng cũng không hối hận.

Khát vọng khiến nàng bất chấp tất cả, không chừa thủ đoạn nào.

Ngày thứ tư, nàng làm ra một chuyện cực độ điên cuồng..... thừa dịp các hòa thượng, ni cô trong Ngọc Phật tự đang tụng kinh buổi sáng, nàng lén lút lên vào trong chùa.

Nàng tự nhủ với chính mình, chỉ cần trong chùa phát hỏa, tất cả hòa thượng sẽ ra ngoài cứu hỏa, như vậy nàng có thể nhìn thấy được Trí Bình rồi.

Cho dù nàng biết tội phóng hỏa dễ bị mất đầu, nhưng mà, chỉ cần có thể nhìn thấy Trí Bình, chết có gì đáng sợ?

Cứ như vậy, nàng thả một ngọn đuốc..... chỉ trong chớp mắt, lửa bốc lên bốn phía, đốt cháy cả tòa Ngọc Phật Tự.....

2. Chương 1-2

Thành Đỗ Bái.

Được xưng là “Hoàng Kim Thành” trong sa mạc Ba Tư.

Đây là đô thành chính yếu của Liên hiệp các vương quốc A-rập, là một bến cảng tự nhiên, vốn là trạm trung chuyển thương vận, nhưng vào 196 năm trước đã phát hiện ra dầu mỏ, nhờ vào dầu mỏ mà cảng này chiếm được một vị trí nhất định.

Chưa tới Đỗ Bá thì nhất định không thể tin rằng trong sa mạc còn có một nơi hiện đại tới như vậy, phát triển như một loại kỳ tích.

Thành thị này nằm trong vùng sa mạc giao giữa Phương Đông và Phương Tây, khắp nơi xanh tốt, những tòa cao ốc sừng sững, hiển nhiên là một cảng lớn mang tầm quốc tế. Bọn họ dựa vào dầu mỏ, mậu dịch và vàng để trở thành thủ phủ của bảy vương quốc trong Liên hiệp các vương quốc A-rập. Họ dùng thương nghiệp và vàng để đổi lấy ngoại hối, đổi lấy thực vật có thể sinh trưởng, những tòa cao ốc chọc trời..... Thành phố phát triển thần tốc, được xưng tụng là “Hoàng Kim Thành”.

Nhưng ai là người chi phối cả thành phố?

Các quốc gia Trung Đông hầu như đều dùng từ ‘Thủ lĩnh’ để gọi người thống trị, nhưng mà, anh... lại có rất nhiều tên gọi.... người Phương Tây gọi anh là ‘Tổng giám đốc’, người dân địa phương gọi anh là ‘Tộc trưởng’, quốc gia này kính xưng anh là ‘Thủ lĩnh dầu mỏ’, mà người đời thì coi anh là ‘Quốc vương dầu mỏ’.

Anh — Đông Vương Thiên Uy.

Tứ công tử của gia tộc Đông Vương.

Là con lai giữa một người Trung Quốc và công chúa A-rập, tự nhận mình là kẻ được sa mạc sinh ra: ‘Báo sa mạc’.

‘Báo sa mạc’ vốn là Abu Aki, là thủy tổ khai quốc của một trong những Vương quốc A-rập. Vào năm 1972, hắn thống lĩnh một nhóm thuộc hạ, chiếm được Lợi Nhã Đức, cũng trở thành người đầu tiên chinh phục một nửa Vương quốc.

Còn anh, Đông Vương Thiên Uy, có dã tính cuồng bạo của ‘Báo sa mạc’, anh có niềm đam mê với sa mạc, toàn tâm toàn ý hiến dâng tâm huyết cả đời cho sa mạc, khiến anh giống như Abu Aki, một lòng muốn phát triển thành Đồ Bái. Dã tâm của anh bùng bùng, muốn biến ‘Áo tường hảo huyền’ thật sự trở thành ‘Vương quốc mộng ảo’.

Hôm nay, anh đã hoàn toàn đạt được nguyện vọng rồi.

Anh đứng trên tòa cao ốc tối tân nhất thành phố, nhìn ‘kỳ tích’ anh đang sáng tạo, đúng vậy!

Thành phố này chính là kiệt tác hoàn mỹ nhất của thánh Allah, ai có thể tin rằng bên ngoài thành Đồ Bái chính là biển cát mênh mông!

Cát cuộn cuộn, vô tận cát tạo nên một sa mạc có màu hoàng kim!

Vóc dáng của Đông Vương Thiên Uy tương đối cao lớn, đối với người A-rập thì thân thể của anh thật sự là cao lớn vượt trội: anh có một làn da bánh mật, tóc đen, mắt sâu, ngũ quan như tạc, cùng với râu quai nón ở cằm. Sinh ra đã có một bộ dáng hào phóng, cường tráng, hữu lực. Hơn nữa anh lại ở sa mạc nhiều năm, nên còn có mùi vị ‘ngang tàng bạo ngược’.

Trên thực tế, Đông Vương Thiên Uy hận thấu xương những kẻ văn minh với bộ mặt ‘giả dối’ kia, cho nên anh cự tuyệt làm một thân sĩ nho nhã, lễ độ. Anh càng khinh miệt việc xã giao với nữ giới, bởi vì chán ghét cái đám thực nữ danh viện lòng tham không đáy và đại não toàn bần.

Chỉ có ‘sa mạc’ mới là người tình duy nhất của anh.

Cho nên, anh vĩnh viễn sẽ không rời khỏi sa mạc.

Mà ở dải đất hoang dã này, anh cũng không cần tờ khế ước văn minh kia — giấy hôn thú. Chỉ cần anh thích, anh có thể thu mua nữ nô để làm thê thiếp. Chỉ cần anh đồng ý, bất kỳ nữ nô nào cũng có thể giúp anh nối dõi tông đường. Anh là Chúa Tể của các cô, mà nữ nô thì luôn tôn kính chủ nhân của mình, họ không có quyền lợi phản kháng. Nếu không, ở một đế quốc sa mạc nam tôn nữ ti như thế này, kết quả của việc không phục tùng đàn ông chính là đòn roi dữ dội.

Ở chỗ này, luật pháp không có đất dụng võ. Trên mảnh đất này, chỉ cần người có bản lĩnh, sau cuộc giết chóc, người hoàn toàn có thể tùy ý cưỡng chiếm những ‘vật bảm’ như bọn họ. Nếu như người là ‘thủ lĩnh’, người lại càng có thể muốn làm gì thì làm, hô phong hoán vũ. Đương nhiên là Đông Vương Thiên Uy có cái đặc quyền này.

Thiên Uy có rất nhiều ‘Khải đình nữ’, ở thế giới văn minh, gọi là ‘các cô nàng ưng thuận’ (2T: là gái bao đó các nàng ^^). Mà những Khải đình nữ này, đương nhiên rất vui lòng hiến thân, giúp cho vị ‘thủ lĩnh Đông Vương’ này có thể đạt được thỏa mãn và vui thích thân thể. Bởi vì, Khải đình nữ chỉ cần có thể bồi vị ‘Quốc vương đầu mỏ’ này cả đêm, thì có thể nhận được vô số bảo thạch và hoàng kim, Đông Vương Thiên Uy sẽ không bạc đãi bọn họ.

Có lẽ, Thiên Uy lớn lên ở nước Anh, được hưởng lễ rửa tội của nền giáo dục văn minh, cho nên anh không thích đối đãi nữ nô như ‘nô lệ’, anh coi họ ngang hàng, anh dạy họ đạo lý ‘giao dịch công bằng’, cũng tự làm tấm gương tốt để bồi dưỡng.

Anh luôn mặc một bộ trường bào A-rập, hoàn toàn giống cách ăn mặc của người A-rập, trường bào này, cũng là cách mặc của người A-rập cổ xưa, một chiếc áo ngắn, quần dài, giày bó làm bằng da hươu..... Cho nên, anh chính là ‘trong lòng văn minh’, ‘bên ngoài man di’ — là người đan xen giữa văn minh và man di!

Ở trong biển cát vàng mênh mông bát ngát, có gần mười ngàn mẩu dầu mỡ, được coi là mỏ khai thác dầu mỏ lớn nhất A-rập, người sở hữu chính là Đông Vương Thiên Uy — ‘Quốc vương dầu mỡ’ chân chính.

Gia tài của anh, tại khu vực Trung Đông, có thể nói là số một!

Anh — Thủ lĩnh Đông Vương, ở trong sa mạc thần bí, chính là một nhân vật truyền kỳ.

Anh thích đứng trên những tòa cao ốc rồi nhìn về phương xa, dõi mắt nhìn xuống ‘Hoàng kim thành’ trong vịnh Ba Tư. Bình minh, giữa trưa, buổi chiều, mặt trời lặn, nửa đêm, năm khoảng thời gian này, chính là thời khắc quan trọng mà tất cả tín đồ Hồi giáo đều hướng về thánh điện Mecca để cầu nguyện, mà Đông Vương Thiên Uy chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn một mảnh dầu mỡ bao trùm, vùng đất bị cát bao phủ và ánh mặt trời nóng rực tàn phá không hề có sức sống.

Giữa trưa. Nhiệt độ cao gần bốn mươi độ C.

Trong lúc bất chợt “Thủ lĩnh Đông Vương”!

“Tổng giám đốc Đông Vương”!

Cùng với tiếng gào thét hoảng sợ, Đông Vương Thiên Uy nhìn xuyên qua cửa sổ, cảnh sắc bên ngoài chiếu rọi trong mắt anh chính là một trận hỏa hoạn kinh thiên động địa, ngay cả ở đây cũng có thể nghe thấy những tiếng nổ, thể lửa đã trở nên không thể ngăn cản, giống như muốn hủy thiên diệt địa..... đám thuộc hạ xông vào phòng làm việc của tổng giám đốc, tất cả đều luống cuống tay chân.

“Thủ lĩnh! Ông dẫn dầu đột nhiên..... Không hiểu sao lại nổ tung..... Lửa lớn khắp nơi..... Chúng ta.....”

Chỉ trong giây lát, ngọn lửa đã bốc cao tới hai mươi thước!

Trái tim của Đông Vương Thiên Uy đập nhanh một hồi, lập tức hạ lệnh: “Mau sơ tán mọi người, không cho phép tới gần ống dẫn dầu. Ra lệnh cho người của tổng bộ khóa đường ống chính.....”

Trong nháy mắt, anh lao ra khỏi cao ốc, ngồi lên xe Jeep, phóng băng băng về phía biển lửa.

Thể lửa đã ở mức độ không thể ngăn cản, chậm trễ sẽ không có cách dập tắt.

Trận hỏa hoạn này không biết bao giờ mới kết thúc? Chỉ sợ rằng ngay cả ‘Allah’ cũng không rõ ràng.

Lửa vẫn thiêu đốt, vẫn lan tràn, cho dù có khóa ống dẫn dầu chính cũng vô ích. Bởi vì, mỏ dầu lớn chia ra từng phần riêng biệt, mà ống dẫn bị nổ tung chính là phần trung gian, tắt ống dẫn chính chỉ có thể ngăn dầu mỡ không tiếp tục tràn lan, còn dầu thô ở bên trong mỏ dầu chỉ có thể để cho ngọn lửa đốt sạch từng giọt một Vì sợ hỏa hoạn lan đến thôn làng lân cận, cảnh sát thành Đố Bái chẳng những phải ngăn cản người dân tới gần mà còn phải cưỡng chế người dân di rời tới nơi khác. Liên tục vài ngày, tất cả mọi người đều bó tay hết cách, chỉ có thể than thở nhìn trời. Hơn nữa, vùng bị hỏa hoạn đã bốc lên màn khói nồng đậm, khiến cho bầu trời một mảnh hắc ám, khói giăng dày đặc, gió rét rít gào, giống như một vụ nổ bom Nguyên tử, cảnh ngộ như thế, quả thật kỳ dị.

Trận hỏa hoạn này, rốt cuộc sẽ cháy bao lâu nữa?

Đây quả thật là một ẩn số.

Mà tới giữa trưa ngày thứ năm, cũng chính các tín đồ Hồi giáo thỉnh cầu chủ tế chỉ đạo đoàn người lễ bái đông đảo chưa từng thấy, hơn một nửa người dân thành Đố Bái tụ tập ở mỏ dầu phía đông nam bên ngoài thành, cùng nhau quỳ xuống, van xin Thánh Allah từ bi che chở! Phù hộ cho thế giới Trung Đông một mảnh yên vui có thể nhanh chóng vượt qua được kiếp nạn trước nay chưa từng có như thế này.

Đông Vương Thiên Uy cũng bó tay hết cách, cũng chỉ có thể quỳ xuống thành tâm cầu nguyện.

Ngày thứ bảy, thể lửa càng có vẻ hung hãn, không hề có khuynh hướng giảm bớt, một ít cư dân Thần tộc tin theo tín ngưỡng cổ đại chợt xuất hiện, lại tuyên bố Đông Vương Thiên Uy đã chọc giận thần BAAL, mới dẫn tới kiếp nạn ở thế kỷ hai mươi này.

Thần BAAL là một vị ác thần, trong Kinh Cựu Ước còn ghi lại, là cường địch lớn nhất của Đấng sáng tạo – Thần Giehova mà người Do Thái tín ngưỡng.

Những cư dân này đưa tới một pho tượng thần BAAL, nó đầu đội mũ, tay phải cầm roi, tay trái cầm tia chớp và lúa mạch, trên người mặc khôi giáp, có khắc bảy gương mặt. Trong truyền thuyết thì thần BAAL vô cùng linh nghiệm, là một vị thần trọng yếu của người La Mã.

Rất nhiều hoàng đế La Mã đều thờ phụng thần BAAL.

Không lâu sau, lời đồn cũng lan tràn như hỏa hoạn..... địa vị của Đông Vương Thiên Uy cao quý ngang với hoàng đế La Mã cổ đại, nhưng vì anh không lạy thần BAAL, cho nên bị trời phạt, đến nỗi gặp phải trận hỏa hoạn này.....

Đối với Đông Vương Thiên Uy mà nói, anh là một người trẻ tuổi đến từ đất nước khoa học, văn minh, tự nhiên sẽ xì mũi coi thường những lời nói này, nhưng mà, nếu như hỏa hoạn cứ tiếp tục lan tràn bất diệt.....

Bất đắc dĩ, anh đành nhận pho tượng thần BAAL.

Chính anh đã bảy ngày liền không hề chớp mắt, bởi vì thể lực không tốt mà bất tỉnh tại chỗ. Anh lập tức về nhà điều dưỡng thân thể, ngủ bù.

Hoàng hôn ngày thứ tám, thể lực của Đông Vương Thiên Uy vẫn còn hư nhược, nhưng vẫn cứng đầu cười ‘Abraham’, dong ruổi gần đám cháy.

‘Abraham’ là một con ngựa nổi tiếng ở A-rập, mà tên này ở trong Kinh Thánh, chính là môn đồ được Thượng Đế quý trọng, bởi vì Abraham luôn phục tùng Thượng Đế. Giống như con tuần mã này, vĩnh viễn thuần phục Đông Vương Thiên Uy.

Đám cháy là một mảnh hỗn độn, bên trong còn có tiếng kêu gào đình tai nhức óc, trong lúc bất chợt, một cái lồng sắt bên trong có hai con rắn đuôi chuông được người dân khiêng tới, đưa đến trước mặt Đông Vương Thiên Uy.

Những người này giải thích: “Hai con rắn đuôi chuông này, thật ra vẫn luôn bảo hộ nơi này bình an. Nếu muốn trận hỏa hoạn ngập trời này được dập tắt, thì cần phải dựa vào pháp lực của hai con ‘Xà thần’ này, xin thủ lĩnh nhận lấy, để hai con rắn này phù hộ chúng ta!”

Đông Vương Thiên Uy thật muốn ngửa mặt lên trời cười to, đây là cái thế giới gì? Ngay cả lũ rắn ở đây cũng có cả đồng người sùng bái!

Ai! Nhưng mà, anh cũng tương đối rõ ràng, chỗ này chính là bộ lạc hoang dã trong sa mạc, tuy rằng nhờ vào dầu mỏ mà nhanh chóng giàu có, nhưng tư tưởng của bọn họ vẫn tương đối lạc hậu, bản tính tàn nhẫn của bọn họ, nên văn minh không thể lý giải được.

Thiên Uy hiểu rằng, ở trong thế giới Hồi giáo, nếu như người không chấp nhận “quà tặng” của đối phương, thì phải cẩn thận đối phương “trả thù”! Anh không định đắc tội những thôn dân này.

Cho nên, anh lễ phép đón nhận cặp Rắn đuôi chuông.

Thần Allah, thần BAAL, rắn, ba vị thần được người ở sa mạc sùng bái nhất cứ như vậy mà kết hợp trong trận lửa lớn. Mà thật kỳ diệu..... vào sáng sớm ngày thứ chín thì trận hỏa hoạn rốt cuộc cũng tắt.

Đám cháy để lại một mảnh hoang vu, một vùng lớn toàn dầu mỏ chỉ còn là phế tích, thời gian chớp mắt, cát bụi sẽ lấp đầy những mỏ dầu kia, rất nhanh, một vùng dầu mỏ đen tối sẽ trở thành sa mạc màu vàng kim.

Đại nạn lần này, đương nhiên là tổn thất đối với Đông Vương Thiên Uy, chỉ là ảnh hưởng của những tổn thất này không quá lớn, đối với một “Quốc vương dầu mỏ” như anh mà nói, cũng chỉ là một sợi lông trâu!

Theo nghiên cứu của cảnh sát, nguyên nhân của vụ cháy là do ống dầu được chôn ở dưới lòng đất đột nhiên bị vỡ, mới gây ra trận hỏa hoạn lớn nhất thế kỷ hai mươi này. Hơn nữa, vụ việc lần này rất có thể là do có người cố ý phá hoại.

Rốt cuộc là kẻ nào làm? Đông Vương Thiên Uy ngẫm nghĩ. Ngày thường, những mỏ dầu này không chỉ được canh phòng cẩn mật, mà những ống dầu dưới nền đất đều được chôn sâu tới ba thước, nếu quả thật là do con người, thì “bản lĩnh” của người kia cũng thật khó lường!

Anh không nhiều lời, chỉ xua mọi người ra khỏi hiện trường hỏa hoạn, bao gồm cả cảnh sát. Sau đó, anh một thân một mình nhìn lên phía chân trời, mặt trời đang lặn ở phía Tây khiến sa mạc cuộn cuộn bị nhuộm một màu vàng rực, mà anh, đang đắm chìm trong khoảng không gian này với biển cát vàng óng ánh, cho đến khi đêm tối phủ xuống, anh mới cười Abraham rồi đi.

Thành Đông Vương.

Trên một mảnh ốc đảo, Đông Vương thành trải rộng trên mười mấy công mẫu (1 công mẫu = 100m²), nơi này giống như nguồn nước ngọt của sa mạc, xuân ý dạt dào bốn phía, trong khe núi còn có một hồ nước ngọt, trên sườn núi có rất nhiều cây ăn trái, cây nho, Sakya..... Khó có thể tưởng tượng, trong sa mạc lại có những trái cây này. Vậy mà, điều khiến cho người khác khó tin nhất chính là, phía trong tòa thành còn có trại ngựa, hơn nữa còn nuôi gần trăm con. Đông Vương Thiên Uy thích thuần ngựa, lại càng thích ‘huấn luyện thuần phục’ những con ngựa nòng đậm dã tính, giống như con tuần mã Abraham này, chính là một ví dụ sống động. Anh càng yêu thích dong ruổi trên sa mạc mênh mông bát ngát, hưởng thụ niềm vui thích của những trận gió lớn. Thiên Uy cũng không lái xe, trừ phi phải đi vào khu trung tâm của thành Đỗ Bái, anh mới lái chiếc xe Jeep tục tũn, nếu không thì ngựa mới chính là sở thích của anh, là đồng bạn không thể thiếu của anh.

Thành Đông Vương được canh phòng cẩn mật bốn phía, một đội lính mặc quân phục màu xanh lá cây, cầm súng tự động trong tay, luân phiên canh gác hai tư giờ, bảo vệ Đông Vương Thiên Uy.

Phương xa vừa truyền tới tiếng ngựa kêu “Hí.....hí”, một trận cát xẹt qua trong nháy mắt, thủ lĩnh Đông Vương mặc trên người một bộ áo dài trắng ngồi trên lưng tuần mã A-rập, đã thúc ngựa tiến vào cửa chính, thủ vệ hành lễ với anh, Thiên Uy khẽ mỉm cười, xuống ngựa.

Người hầu lập tức dắt Abraham đến chuồng ngựa nghỉ ngơi, còn Thiên Uy định đi tẩy rửa hết bụi bặm và cả vận rủi trên người.

Anh đổi một con tuần mã khác tên là ‘Vương tử’, khoảng chừng năm phút sau, anh đến bên cạnh hồ nước, trực tiếp tung người nhảy vào trong hồ, không e dè mà tẩy rửa bản thân một phen.

Cảm ơn trời đất, cuối cùng thì trận hỏa hoạn cũng chấm dứt. Chín ngày mệt mỏi, lo âu, hầu như hoàn toàn biến mất khi ở trong một nơi trong lành như hồ Thanh Thủy. Thiên Uy tận tình hưởng thụ sự dễ chịu của nước hồ.

Cho tới khi anh cảm thấy cả người đều vô cùng thoải mái, anh mới lưu luyến đứng dậy. Đám nữ hầu lập tức phủ áo dài lên người Thiên Uy, sau đó Thiên Uy nghênh ngang đi vào đại sảnh.

Đám người hầu dâng lên món thịt nướng nổi tiếng nhất Trung Đông, cùng với món cá nướng bằng đũa được bắt ở sông Tigris – Bát Đa, Hồng Trà, cà phê.....

Sau khi anh ăn no nê, anh thoải mái nằm úp sấp trên bàn ăn, lơ đãng nhắm hai mắt, cứ vậy mà ngủ thiếp đi.

Không người nào dám đánh thức thủ lĩnh Đông Vương, đám nữ hầu đắp chăn lông trong lúc anh đang dần chìm vào giấc ngủ, cho đến khi Một hồi huyền ảo truyền tới.

Hỏa hoạn?

Trong một khoảng không gian, nàng rơi vào trong biển lửa.....

Vừa tỉnh, cô đã bị trói vào một cây cọc gỗ, chân tay đều bị buộc chặt gắt gao, hoàn toàn không thể động đậy.

Cô bị một đám người cả nam lẫn nữ mặc áo dài trắng, treo lên cao, từ giữa không trung, cô nhìn xuống mặt đất, xung quanh cọc gỗ đã chắt rất nhiều cây gỗ tẩm dầu hỏa, bọn họchuẩn bị thiêu chết cô!

Tiếng hò hét giân dữ ngút trời.

“Yêu nữ! Yêu nữ!”

“Thiêu ả ta!”

“Vu nữ! Vu nữ!”

“Cô ta khiến các người xảy ra hỏa hoạn, chúng ta phải dùng lửa thiêu chết Vu Nữ.....”

Cô nghe nhưng không hiểu bọn họ đang nói gì.

Nhưng, cô biết..... lửa là do cô đốt.

Là cô khiến cho Ngọc Phật tự bị hỏa hoạn.

Cô cũng hiểu rõ, ở thời đại này, phóng hỏa sẽ phải trả giá đắt, chính là bị thiêu sống.

Cô không hề nghi ngờ, bởi vì đây là cô cam tâm tình nguyện.

Cô rơi hai hàng lệ trong suốt.

Ở trên cọc gỗ cao, cô đưa mắt nhìn những thôn dân đang diên cuồng dưới đất, trong lòng dâng lên trận trận nghi vấn: bọn họ không giống với những ‘thôn dân’ trong ấn tượng của cô?

Quang cảnh xung quanh cũng hoàn toàn khác biệt, chung quanh mịt mờ, toàn là cát vàng.

Nhưng mà, điều đó thì cũng chẳng liên quan gì tới cô nữa rồi.

Kết quả của cô vẫn không hề thay đổi Cô sẽ bị thiêu sống.

Mặc dù sắp chết, đôi tay bị trói chặt, khoe miệng ứ máu, nhưng hai tay cô vẫn nắm thật chặt, miếng ngọc bội kia.

“Ầm” một tiếng, lửa bốc lên, những cây gỗ được tẩm dầu nhanh chóng bốc cháy.

Ngọn lửa giương nanh múa vuốt, chỉ lát nữa sẽ cắn nuốt cô...

3. Chương 1-3

Thủ lĩnh Đông Vương bị đánh thức!

Không tránh khỏi một hồi kinh hồn bạt vía, khiến cho anh bật dậy từ trong mộng.

Bên ngoài tòa thành, hàng loạt tiếng thét chói tai rống giận, khiến cho anh cảm thấy khó hiểu. Anh lớn tiếng hỏi: “Bên ngoài rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?”

Lập tức có người vào bẩm báo. “Thủ lĩnh Đông Vương, 2T cư dân bộ lạc nói bọn họ phát hiện một yêu nữ, là cô ta làm ống dẫn dầu nổ tung, gây ra vụ cháy lớn. Cho nên, người dân muốn tiêu diệt yêu ma, muốn thiêu sống Vu Nữ.....”

“Đùa chắc!” Thiên Uy tức giận. “Đây là mấy cái lý luận bậy bạ gì chứ?”

Thình lình, anh lao ra cửa chính, hô to: “Abraham....”

Tiếng vọng chưa tắt, con tuấn mã đã lao gấp tới trước mặt anh. Anh cưỡi lên ngựa, phóng đi như gió lốc.

Lửa lớn ở phương xa cháy hừng hực khiến cho bóng đêm càng thêm sáng tỏ. Thiên Uy ngồi trên lưng ngựa nhìn về phía xa, ngọn lửa đang diên cuồng thiêu đốt, cô gái kia ở trên cọc gỗ, hình như tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc.....

“Dừng tay” Anh diên cuồng gọi khàn cả giọng. “Dừng tay” anh thúc ngựa tới gần, cao giọng rống to: “Ta lấy danh nghĩa thủ lĩnh, ra lệnh cho các người tập tức dập lửa.....”

Thủ lĩnh đến đây?

Thủ lĩnh Đông Vương tới?

Quốc vương dầu mỡ tới?

Trong sa mạc, trong tín ngưỡng Allah, ‘phục tùng’ chính là điều kiện cơ bản nhất, mà vị thủ lĩnh đang ‘ra lệnh’ trước mắt, càng khiến cho người dân ở đây cảm như hèn, 2T không người nào dám bất tuân, cho nên trong thời gian sét đánh không kịp bưng tai, ngọn lửa đã được dập tắt, mà cô gái trên cọc gỗ cũng đã sớm thoi thóp chỉ còn một hơi thở.

Cuồng phong trên cao gào khóc, khói đen lượn lờ bốc về phía chân trời, yên lặng không một tiếng động, đối mặt với thủ lĩnh Đông Vương cao cao tại thượng, cả đồng người đang đứng đều á khẩu không nói được. Nhưng bất chợt, một người dân bất mãn mở miệng nói: “Chúng tôi muốn thiêu chết ả ta, chúng tôi nhất định phải thiêu chết ả ta.....”

“Tại sao?” Đông Vương Thiên Uy bình tĩnh hỏi.

“Ả chính là hung thủ gây ra vụ hỏa hoạn lần này, ả phóng hỏa muốn đẩy chúng tôi vào chỗ chết, chúng tôi muốn ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng..... chúng tôi muốn thiêu yêu nữ này!” Một người phụ nữ nói.

Dứt lời, tất cả cư dân đều kích động kêu lớn: “Đốt yêu nữ! Đốt yêu nữ!”

Đông Vương Thiên Uy ngưng mắt nhìn những kẻ mất kiểm soát này.

Trong sa mạc, nay đây mai đó, dân tộc du mục có phương thức sống theo “quan niệm dân gian”, trong quan niệm của bọn họ, 2T những hành động hung ác này cũng chỉ là hình thức ‘gây ông đập lưng ông’, là điều đương nhiên.

Cho nên đối với việc giết chóc và phá hoại, bọn họ cũng không cảm thấy thẹn với lương tâm. Cho dù những việc này cực kỳ bi thảm, như là: thiêu tân nương.

Ở A-rập và Ấn Độ, người làm chồng nếu như không vừa mắt với vợ thì có một phương thức trừng phạt vô cùng kinh khủng chính là thiêu sống người vợ của mình. Loại hành động mất hết tính người như thế này vẫn còn tiếp tục cho tới bây giờ, nhất là ở Ấn Độ, tình hình càng nghiêm trọng hơn.

Đông Vương Thiên Uy đương nhiên hiểu rõ mấy chuyện như thế này, ngẫm nghĩ một lúc, anh mới nghiêm nghị hỏi, “Vì sao các người cho rằng cô ấy là yêu nữ? Tại sao lại khẳng định cô ấy là người gây ra trận hỏa hoạn?”

“Bởi vì.....” đám thôn dân hét lên ầm ĩ, “Chúng tôi thấy xuất hiện từ trong hỏa hoạn, quá đáng sợ! Cô ta lại có thể chạy ra từ trong lửa, hơn nữa còn không mất một sợi tóc, cô ta không phải yêu nữ thì là gì? Huống hồ cô ta ăn mặc cũng chẳng giống chúng ta chút nào.....”

Ăn mặc?

Thiên Uy nhìn chăm chú lên người ở trên cọc gỗ đã sớm nhem nhuốc đầy mặt, cô gái bị ngọn lửa hun tới mức toàn thân đầy khói đen.

Quần áo trên người cô mặc dù xóc xệch, rách nát, 2T nhưng vẫn có thể nhìn rõ ràng một thân quần áo tương đối đẹp đẽ kia, căn bản không thuộc về thế giới Trung Đông.

“Chỉ vì cô ấy ăn mặc khác biệt và chạy từ trong ngọn lửa ra mà các người khẳng định cô ấy là yêu nữ? Là thủ phạm gây ra trận hỏa hoạn này?” Thiên Uy chất vấn.

“Đúng vậy.” Các thôn dân tức giận nói. “Điều này không hợp với lẽ thường, về lý thì không có người nào có thể sống sót được trong trận hỏa hoạn, trận hỏa hoạn này cháy chín ngày chín đêm, mà cô ta còn có thể ra khỏi vụ cháy mà không việc gì, cô ta không phải yêu nữ thì là gì? Nếu như không có yêu nữ này tác quái, căn bản sẽ không có tai họa này! Yêu nữ có thể thi triển yêu pháp, tới vô ảnh, đi vô tung, bây giờ chúng tôi thật vất vả mới tóm được cô ta, chúng tôi muốn dùng lửa thiêu cô ta, đốt cô ta thành tro bụi, yêu ma mới có thể cách xa chúng tôi.....”

“Đúng!” Một hồi đồng thanh. Hẳn là muôn miệng một lời.

Có đôi khi, những người trong sa mạc này, nhưng thật ra lại sùng bái thần linh kỳ quái. Trong lòng Thiên Uy không khỏi miệt thị những người này, bọn hắn lấy cái gì không lấy mà lại lấy rắn, tế thần BAAL, 2T là

chuyện ngu ngốc tà ác cỡ nào, ngược lại lại coi một cô gái yếu đuối là yêu nữ! Khi bọn họ đối mặt với thiên tai nhân họa thì bọn họ chỉ biết kêu: Trời tức giận rồi! Trời cao trừng phạt người đời.....

Xem ra tiền bạc chỉ có thể mang tới vẻ ngoài văn minh, nhưng không cách nào thay đổi được nội tâm dã man và ngu ngốc của bọn họ.

Mặc dù Thiên Uy không thể giải thích được lý do vì sao cô gái này lại có thể đi qua đi lại trong vụ cháy giống như những thôn dân kia nói, hơn nữa, quần áo của cô ấy lại tiên diễm giống như trang phục của thần BAAL, nhưng mà, Thiên Uy vô cùng chắc chắn rằng, cô ấy..... không thể nào là kẻ phóng hỏa.

Thiên Uy đến từ Anh quốc văn minh, trong nền giáo dục anh được hưởng, mọi việc đều coi trọng chứng cứ, chuyện hợp với lẽ thường mới có thể nói là ‘bình thường’.

Ổng dẫu được chôn dưới đất sâu ba thước, bên ngoài còn có 30cm sắt thép bao bọc, người bình thường tuyệt đối không thể phá hỏng! Cô gái này nhìn có vẻ trói gà không chặt, sao có thể có bản lĩnh lớn như vậy? 2T Anh cho rằng mấy chuyện yêu ma là hoàn toàn vô căn cứ, cho nên anh không thể để cho cô gái này bị chôn vùi trong biển lửa. Anh không thể khiến cô ấy chịu cái chết vô nghĩa, chỉ bởi vì loạn thần tín ngưỡng mà hy sinh vô ích.

Thiên Uy lập tức quyết định, bất luận thế nào..... anh muốn cứu cô.

Anh, là ai chứ?

Mạc Vũ Tiếp kinh hồn bạt vía nhìn người mặc trường bào màu đen đang ngồi trên lưng ngựa, toàn thân người đàn ông xa lạ phát ra một cỗ khí thế vương giả, uy nghi. Là anh cứu cô sao?

Mặc dù cô nhất được mạng ở trước quỷ môn quan, nhưng trên người vẫn có nhiều chỗ bị thương. Tính mạng của cô vẫn còn bị đe dọa.

Trong khoảnh khắc cô sắp ngã đi, cô vẫn nhìn anh chăm chú. Hình như anh rất có quyền lực, xem ra những thôn dân kia không dám làm trái lệnh của anh, Vũ Tiếp phỏng đoán, có lẽ anh là Hoàng đế! Là vị Hoàng đế có thể tùy ý định đoạt sống chết của dân chúng.

Nếu như không có anh, cô nhất định đã bị thiêu chết tươi. Đột nhiên trước mắt một mảnh mơ hồ, Mạc Vũ Tiếp nhất thời chìm vào bóng tối, 2T mất đi tri giác. Nhưng mà, tay phải của cô vẫn còn nắm chặt miếng ngọc bội trên cổ tay trái.....

“Đúng, cô ta là yêu nữ.” Đông Vương Thiên Uy suy nghĩ thật lâu rồi trầm giọng nói. Cãi cọ với đám người này về vấn đề như thế thì thật là vô ích.

“Đó.....” Một hồi hoan hô, ngay cả thủ lĩnh dầu mỡ cũng thừa nhận cô là yêu ma, như vậy, tất cả lại trở về điểm xuất phát.

Các thôn dân hô to: “Thiêu chết yêu nữ, thiêu chết yêu nữ....”

Đông Vương Thiên Uy nghiêm mặt quát: “Ta dùng quyền lực của thủ lĩnh hạ lệnh, miễn trừ hỏa hình của yêu nữ này....”

Quyền uy có lẽ là vũ khí tốt nhất để đối phó với bọn họ.

“Tại sao?” Âm thanh tức giận nhất thời ồn ào, 2T sôi sục không dứt, trong lòng các thôn dân vô cùng căm tức. “Tại sao? Tại sao?”

Cho dù biết sắp phải đối mặt với cuồng phong mưa bão, Đông Vương Thiên Uy vẫn thâm trầm ứng phó, vẻ mặt tự nhiên, nói: “Mặc dù cô ấy là yêu nữ, nhưng ta sắp nhận cô ấy làm nữ nô.....” hai tay anh nắm thật chặt dây cương, giọng nói lạnh như băng: “Cô ấy là nữ nô của ta, mà ta thì không cho phép nữ nô của mình bị các người thiêu cháy.”

“Không.....” âm thanh tức giận vang lên kinh thiên động địa, hàm chứa sự bất bình, oán giận cùng hoảng sợ. “Thủ lĩnh, ngài chưa chấp cô ta, không sợ thôn này sẽ gặp phải bất trắc sao? Yêu nữ này còn ở đây, thôn này sẽ gặp tai họa, chúng ta sẽ bị trời phạt mất....”

“Câm mờ!” Đông Vương Thiên Uy quả quyết hét lớn. “Cô ấy không còn là yêu nữ nữa, cô ấy là nữ nô của thủ lĩnh Đông Vương Thiên Uy này.” Ánh mắt anh sắc như kiếm, bắn về phía đám người. 2T “Nếu như các người không phục tùng mệnh lệnh của thủ lĩnh Đông Vương ta, ta cũng có thể hạ lệnh treo những kẻ không phục tùng lên cột gỗ để thiêu sống.”

Toàn thể thôn dân kinh hãi, ai cũng á khẩu không trả lời được, trong thoáng chốc Đông Vương Thiên Uy tỏ ra dũng mãnh và tàn nhẫn, người người kinh hãi. Anh nói tiếp: “Ta có thể bảo đảm, về sau nếu thôn này còn gặp tai họa nào, Đông Vương Thiên Uy ta sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ, các người cũng có thể treo ta lên giá gỗ, dùng lửa thiêu chết thủ lĩnh Đông Vương ta không có lời nào để nói!”

“Không.....” Thủ lĩnh tình nguyện lên giá gỗ để nhận lấy cái chết? Một nhân vật cao cao tại thượng như vậy lại tình nguyện dùng cái chết để dẹp yên tai họa do trời phạt, ‘hy sinh’ như vậy, làm sao các thôn dân có thể đảm đương nổi? Lúc này, ai nấy đều cảm thấy hoảng sợ rối loạn, trong lòng run sợ.

“Cho nên,” rõ ràng, lời nói của anh đã gây ra sự kinh sợ, anh tiếp tục nói. “Nếu các người nguyện ý phục tùng mệnh lệnh của ta, mong các người hãy rời khỏi chỗ này, bày tỏ sự phục tùng của các người.”

Lời chưa hết, các thôn dân đã vội vàng bỏ trốn mất dạng. Một lúc sau, xung quanh là một mảnh tịch mịch, chỉ còn lại Đông Vương Thiên Uy, Abraham cùng với cô gái không rõ lai lịch trên cọc gỗ..... ‘Yêu nữ’ trong miệng thôn dân.

Thiên Uy hoàn toàn khẳng định cô ấy không phải là yêu nữ, bởi vì trên đời này không hề có thứ gọi là yêu nữ, hiện tại cô ấy chỉ có một thân phận duy nhất..... nữ nô của Đông Vương Thiên Uy.

Thiên Uy sinh sống nhiều năm trong sa mạc, thật ra thì hận nhất loại hành động biến thái coi nô lệ như động vật. Mặc dù, loại hành vi này ở trung đông là bình thường, những kẻ giàu có hay bậc vua chúa còn có lễ hội thường kỳ để so xem nhà ai nhiều nô lệ nhất, bởi vì bọn họ coi nô lệ cũng tượng trưng cho một loại tài sản. Nếu như nguyện ý, nhất định anh sẽ là người nhiều nô lệ nhất! Nhưng mà, vị quốc vương dầu mỏ tài phú một phương – Đông Vương Thiên Uy này, lại không có bất kỳ một nữ nô nào.

Ở lâu đài bên trong thành, chỉ có đám người hầu đếm không xuể mà thôi. Bởi vì, chỉ có kẻ man rợ mới có thể làm nhục và ăn hiếp người của kẻ khác mà thôi, cho nên anh không làm được. Anh cho rằng mọi người đều bình đẳng, ai cũng có tôn nghiêm của mình, mọi người nên ngồi ngang hàng, không ai có quyền bắt người khác trở thành ‘vật phụ thuộc’ của mình.

Thiên Uy chưa bao giờ nghĩ tới mình phải có một nữ nô, chẳng biết tại sao đêm nay lại có một người, chỉ sợ rằng cô sẽ thực sự bị thiêu cháy.....

Anh nhẹ nhàng thở dài một tiếng, anh thật hy vọng ở nơi cát vàng cuộn cuộn này, những hàng động tàn ngược kia có thể chấm dứt, rồi một ngày sẽ không còn ai bị thiêu sống nữa.

Thiên Uy đi về phía cột gỗ đã bị hun đen, anh cởi sợi dây đang trói chặt tay chân cô. Dây thừng vừa buông lỏng, cô lập tức đổ xuống lòng ngực Thiên Uy như một người đã chết, có vẻ như cô đã mất đi dấu hiệu sống. Trong lòng Thiên Uy cảm thấy nặng nề, dùng ngón giữa thử kiểm tra chút hơi thở của cô, may mắn cô vẫn còn hô hấp, chỉ là, hơi thở này đã hết sức yếu ớt.

Cô ấy còn sống! Một cảm giác sung sướng khó tả xông vào trái tim Thiên Uy.

“Abraham.....” Anh gọi.

‘Abraham’ lập tức dùng tốc độ gió lốc để phi tới trước mặt chủ nhân, nhưng lúc này Thiên Uy lại không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Chuyện này cũng quá kỳ quái rồi! Cá tính của ‘Abraham’ luôn cô độc, cương quyết bướng bỉnh, chỉ cần là người trong Đông Vương thành bảo thì sẽ biết. Hơn nữa, con ngựa này không gần nữ sắc, nó luôn cách xa phụ nữ, nó chỉ trung thành với chủ nhân của nó. Nhưng mà, hình như ‘yêu nữ’ này đã dễ dàng thay đổi tất cả, rõ ràng nó đang gần cô ấy trong gang tấc.

Mang theo ý tứ ‘thăm dò’, Thiên Uy cẩn thận đặt cô lên lưng ngựa, hai tay cẩn thận từng li từng tí đặt ở trên sống lưng cô, tất cả, thật ra là cô đang bị đè ở trên lưng ngựa. Anh lo lắng con ngựa sẽ đột nhiên nổi cơn.

Nhưng mà ‘Abraham’ lại có thể không hừ cũng không phản kháng, Thiên Uy bất khả tư nghị nói với ‘Abraham’: “Chàng trai, ngay cả ngươi cũng thích cô ấy, thật sao?”

‘Abraham’ chỉ “Hí hí” trầm thấp để đáp lại. Thiên Uy cười nói: “Đây chính là chuyện đặc sắc nha! Xem ra, ta muốn cô ấy là đúng rồi.”

Ngay sau đó anh cười lên lưng ngựa, ra lệnh đơn giản mà hữu lực “Đi! Trở về thành bảo!”

Tiếng vó ngựa từ từ xa dần, trong khoảng khắc, sa mạc hoàn toàn tĩnh mịch.

Thành Đông Vương.

Đền đuốc bên trong tòa thành sáng rõ, tiếng huyền não sôi trào kinh thiên động địa.

“Vu nữ! Vu nữ.....” Đám người hầu hò hét, không hề che giấu nỗi khiếp sợ trong lòng..... tù trưởng thật sự cứu Nữ vu trên cột? Nhìn cô gái trong ngực chủ nhân, bọn họ ríu rít tránh ra một bên, ai cũng chỉ dám đứng xa xa để nhìn chứ không dám tiến lại gần.

“Câm mồm!” Thiên Uy hét to. “Trên thế giới này không có yêu ma, cô ấy là người, hơn nữa còn là nữ nô của ta!” Anh thật sự ghét thấu cái đám ngu ngốc này, chỉ thích ăn nói bừa bãi, mù quáng theo người khác! Trong cơn giận dữ, anh vô tình để ý tới cô gái đang được ôm ngang trong ngực, anh mới nhất thời phát hiện, cô ấy..... quả thực là quá nhẹ nhàng, nhỏ nhắn rồi!

Cô gái yếu ớt nằm trong ngực Thiên Uy cao lớn, khôi ngô, chẳng khác nào một đứa trẻ, khiến cho Thiên Uy dâng lên một ý nghĩ muốn bảo hộ. Nhìn bộ dáng đáng thương của người trong ngực, dưới ánh sáng rực rỡ bên trong lâu đài, anh mất đầu tí mĩ quan sát cô..... cô quá là nhỏ xinh. So với phụ nữ ở A-rập hay trên thế giới, cô thật sự là siêu cấp nhỏ, cho nên, cô có phải là người Trung Đông không? Đây là nghi vấn đầu tiên của Thiên Uy, nghi vấn thứ hai là cô ấy xuyên qua, rõ ràng là phong cách ăn mặc của Trung Quốc cổ đại! Dù sao thì Thiên Uy cũng có một nửa huyết thống Trung Quốc, cho nên anh cũng biết về văn hóa Trung Quốc. Lúc trước trong khu vực sa mạc đen tối, anh không thể quan sát cẩn thận. Hiện tại thì nghi vấn cứ liên tiếp xuất hiện. Mà hình như dung mạo của cô ấy bị khói hun thành ra tối đen, cho nên anh không nhìn rõ lắm.

Ai! Mặc kệ! Trước hết cứ cứu cô ấy đã. Anh nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nhìn những người đang vây quanh, thần tình nghiêm túc, tuyên bố: “Cô ấy không phải là yêu nữ, là người bình thường, hơn nữa còn là nữ nô của ta, về sau nếu còn ai dám gọi cô ấy là yêu nữ, chớ có trách ta sẽ dùng roi phục vụ.”

Người nào nghe thấy cũng đều làm bộ câm như hến, bộ dáng run run rẩy rẩy, Thiên Uy thấy thế cũng cảm thấy hơi không đành lòng. Nhưng là, vì không muốn cho lời đồn lan ra, tạo thành phiền toái, không dùng hình phạt hù dọa để ngăn những người này là không được.

“Lỗ Lạp!” Thiên Uy gọi người có chức vị cao nhất trong thành bảo, người hầu thân cận lớn tuổi nhất, vị lão bộc này lập tức bước ra từ góc tối.

Bà là người A-rập, tóc bạc trắng, vóc người trung bình. Bà là người duy nhất biết nói tiếng trung ở chỗ này, cũng là một trong những người hầu được Đông Vương Thiên Uy tín nhiệm nhất.

“Thủ lĩnh, người có gì cần dặn?”

“Đưa cô ấy xuống, cẩn thận ‘rửa sạch’!” Trời ạ! Anh dùng hai chữ ‘rửa sạch’ này, đủ để thấy được cô gái kia có bao nhiêu bẩn thỉu.

Lỗ Lạp nghe xong lập tức gật đầu, sau đó nhận lấy nữ nô đầu tiên của thủ lĩnh dầu mỡ từ trong tay Đông Vương Thiên Uy. Lỗ Lạp ôm ngang cô, nhanh chóng đưa cô lên lầu.

“Harder!” Thiên Uy lại dặn dò một vị lão bộc khác. “Đi tìm bác sĩ giúp cô ấy chữa trị!”

Harder tuân lệnh, trong giây lát, tiếng vó ngựa đã cách xa tòa thành.

Rất nhanh, bác sĩ tới. Trên người cô gái kì lạ này rốt cuộc là có bao nhiêu ẩn số đây?

4. Chương 2

Lỗ Lạp đưa cô gái vào trong để thay quần áo, bà run rẩy nhận cô từ trong tay Thiên Uy, sau đó cúi đầu lui ra ngoài.

Ở trong gian phòng được trang hoàng hào phóng, hoa lệ, Thiên Uy ngồi trên chiếc ghế da lớn đầy khí thế, đưa mắt nhìn đồng quần áo kỳ dị cùng với một chiếc vòng thắt ngọc bội.

Vạt áo, đai lưng, ống tay áo rộng, cổ tay áo có may một lớp vải khác màu, bên hông buộc thắt lưng lụa..... Đây là quần áo của triều đại nào? Nghĩ trái nghĩ phải cũng chưa hiểu ra, Thiên Uy đoán rằng cô đến từ Trung Quốc. Nhưng mà..... hình như Trung Quốc Đại Lục bây giờ cũng không còn mặc cổ trang nữa mà!

Lát sau, Harder đi vào bẩm báo: “Thủ lĩnh, bác sĩ đã khám xong, cô ấy.....”

“Cô ấy sao rồi? Nghiêm trọng không?”

“Trên người cô ấy có nhiều chỗ bị thương, nhưng không quá nghiêm trọng. Chỉ là cô ấy hít phải quá nhiều khói, phổi, khí quản, cổ họng đều bị thương, có thể sẽ khó nói chuyện một chút.” Harder cẩn thận nói lại lời của bác sĩ. “Bác sĩ muốn cô ấy điều dưỡng nhiều hơn, ăn nhiều mật ong và các đồ ăn nhẹ. Hơn nữa cô ấy cũng không thể chịu được sợ hãi, cho nên cần phải đặc biệt chăm sóc cẩn thận. Hiện giờ cô ấy vẫn còn đang hôn mê.”

Sau khi nghe xong, Thiên Uy lập tức phân phó Harder: “Bảo Lỗ Lạp chăm sóc cô ấy cẩn thận, chuẩn bị nhiều thực phẩm dinh dưỡng cho cô ấy, tất cả đều do Lỗ Lạp toàn quyền phụ trách. Đợi cô ấy tỉnh lại thì đưa tới gặp tôi.”

Harder nhận lệnh rồi nhẹ nhàng rời khỏi gian phòng.

Hoàng hôn ba ngày sau.

‘Abraham’ phóng như bay vào trong thành bảo, Thiên Uy ở trên lưng ngựa đã nghe được tiếng huyên náo trong tòa thành. Thiên Uy vừa nhảy xuống lưng ngựa đã có một người mặc áo bào trắng chạy ra từ trong đại sảnh, một cô gái ăn mặc kiêu mị, diêm lệ, gương mặt lộ ra bên ngoài áo bào khiến Thiên Uy sửng sốt không dứt.

Vẻ đẹp của cô ấy, không thể để người khác nhìn gần!

Cô xông thẳng về phía anh, Lỗ Lạp và Harder đuổi sát theo sau, lúc cô phát hiện ra anh thì đã không kịp ‘phanh lại’, cả người liền đụng vào khuôn ngực cường tráng của Thiên Uy. Sau khi va chạm, cô nghiêng ngã ngã xuống mặt đất, khuôn mặt tái nhợt ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc đối mặt với Thiên Uy. Hiển nhiên, ‘bức tường sắt’ như Thiên Uy đã tạo ra lực va đập không nhỏ, trong lúc nhất thời, cô mặt lả không đứng dậy nổi.

Trong đôi mắt đen như đầm sâu của cô hiện lên sự sợ hãi và hoảng loạn. Sau đó Lỗ Lạp và Harder tóm được cô, lập tức kéo cô đứng dậy. Thiên Uy trợn trừng mắt nhìn cô, lớn tiếng trách cứ: “Thật quá phận, cô lại dám lộ mặt?”

Theo phong tục của A-rập, khuôn mặt của phụ nữ Hồi giáo chỉ có thể để lộ ra cho người thân và chồng của mình. Cho nên trên mặt họ nhất định phải che một tấm lụa mỏng, hôm nay cô lại dám táo bạo ‘lộ mặt’ ra, như thế sẽ bị chủ nhân xử phạt.

Dĩ nhiên, Thiên Uy luôn xì mũi coi thường mấy loại tập tục vớ vẩn này. Anh nghĩ là cô cũng không biết về những tập tục như thế. Nhưng ở trước mặt mọi người, anh phải dùng thân phận thủ lĩnh để trách phạt những người không tuân theo truyền thống, như vậy mới có thể ‘phục chúng’.

Vạn bất đắc dĩ, anh nghiêm nghị nói: “Người phải chịu phạt!” Dứt lời, tay phải của anh dùng sức đánh về phía gương mặt cô. Có lẽ là cái tát này quá đường đột, cũng có lẽ là sức lực của Thiên Uy quá mạnh..... Không! Anh có thể khẳng định, anh đã cố gắng nhẹ nhàng hết mức rồi, hoặc là cô quá mức yếu đuối..... dù sao thì, cô lại té bất tỉnh rồi.

“Ồ! Trời ạ.....” Thiên Uy không thể làm gì khác hơn ngoài việc nhìn chăm chăm cô, cảm giác tội lỗi nhất thời xông lên đầu. Anh vẫn tự coi mình là một Thủ lĩnh nhân từ, rất ít khi sử dụng bạo lực với người khác. Huống chi, mặc dù cô là nữ nô của anh, nhưng cô là phụ nữ, đàn ông thì không nên đánh phụ nữ.

Anh áy náy, muốn đền bù vì đã làm cô hôn mê, anh bế ngang cô, tự mình đi về phía phòng ngủ. Lỗ Lạp và Harder cũng theo sát phía sau.

Da thịt của cô óng ánh trong suốt, toàn thân tuyết trắng. Mắt phượng, gò má xinh đẹp, tươi mát động lòng người, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đỏ tươi, ướt át, mái tóc đen nhánh mềm mại, gương mặt toát lên sự thanh tú. Ở giữa hai lông mày còn có một nốt ruồi đỏ. Cô khiến Thiên Uy có cảm giác thần tiên, huyền bí, giống như tiên nữ hạ phàm ở Trung Quốc cổ đại. Có thể coi dung mạo của cô là nghiêng nước nghiêng thành, không thể so sánh với người thường. Nhất là những ‘khải đình nữ’ Trung Đông kia mà nhìn thấy cô thì chắc chắn đều sẽ mặc cảm, tự ti.

Chỉ là, cô mặc đồ tương đối hở hang, tuy là trường bào, nhưng trước ngực lại xẻ tà rất sâu, mơ hồ có thể thấy được bộ ngực, vạt trường bào cũng xẻ tà, có thể thấy rõ được từ bắp đùi mềm mại cho tới bắp chân thon dài. Nhìn có phần giống với ‘khải đình nữ’.

Cách ăn mặc ý!

Hai hàng lông mày của Thiên Uy nhíu chặt, không hiểu ngắc đầu hỏi Lỗ Lạp: “Sao bà lại để cô ấy ăn mặc giống như ‘khải đình nữ’?”

Lỗ Lạp cúi thấp đầu, đáp: “Chủ nhân, rất xin lỗi, trong lúc nhất thời tôi chỉ có thể tìm được mấy bộ quần áo của những ‘khải đình nữ’ trước kia đã từng lấy lòng ngài, cũng là bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn..... Chỉ là, tôi thấy cũng không quan trọng! Nếu như cô ấy đã là nữ nô của thủ lĩnh, dĩ nhiên là thuộc về thủ lĩnh, sớm muộn gì cũng nên hiến thân, cho nên tôi mới để cô ấy ăn mặc như ‘khải đình nữ’, để cô ấy có thể lấy lòng ngài sớm một chút.....”

Thiên Uy rạng rỡ cười một tiếng, nói: “Lỗ Lạp, ý tốt của bà tôi hiểu, cũng cảm ơn và đã tỉ mỉ như vậy. Chỉ là, lúc nào ở với tôi thì cứ để cô ấy ăn mặc như thế đi! Còn thời gian khác, thành thật mà nói, dung mạo của cô ấy xinh đẹp như vậy, tôi không hy vọng cô ấy lộ liễu ở trước mặt người khác. Về sau, khi cô ấy mặc như ‘khải đình nữ’ thì phải thêm một cái áo khoác.”

“Vâng.” Dứt lời, Lỗ Lạp lập tức lấy ra một chiếc áo choàng từ trong tủ quần áo rồi mặc vào người cô.

Lúc này Thiên Uy lại chú ý tới, mặc dù dáng dấp của cô nhỏ nhắn, nhưng vóc người lại có lồi có lõm, tương đối đầy đặn.

Ngay sau đó anh lại chất vấn: “Vì sao các người lại đuổi theo cô ấy?”

“Khi cô ấy tỉnh lại, có lẽ là thấy mình ở trong một hoàn cảnh xa lạ, cô ấy đột nhiên bật dậy, chẳng phân biệt được đông tây nam bắc đã chạy ra ngoài, tôi và Harder nghĩ tới việc chủ nhân đã từng giao phó cho chúng tôi phải bảo vệ cô ấy, dưới tình thế cấp bách, không thể làm gì khác nên đành phải lết thân thể già nua này để đuổi theo.....”

Xem ra tình huống hình như sẽ lặp lại! Bởi vì, không hề có điềm báo trước, cô tỉnh lại.

Mạc Vũ Tiệp mở to đôi mắt có thể câu hồn nhiếp phách, đưa mắt nhìn hoàn cảnh xa lạ. Đột nhiên, trong ánh mắt mất hồn thoáng hiện một tia sáng, cô nhìn thấy miếng ngọc bội đang nằm trên bộ quần áo dơ bẩn được gấp chỉnh tề kia.

Ngọc bội?

Đây chính là thứ cô muốn tìm!

Lần đầu tiên cô tỉnh táo thì phát hiện ra mình đang ở trong một gian phòng sang trọng, toàn thân đã được tắm rửa, mặc một bộ trường bào rực rỡ nhưng lại hết sức bại lộ, cô nhất thời nhớ lại tất cả, cô nghĩ mình nhất định là được người đàn ông có khí chất đế vương kia cứu. Vũ Tiệp có thể xác định anh là người tốt, cho nên cô cũng cảm thấy yên tâm, tay phải cũng tự nhiên nắm lấy cổ tay trái, trong phút chốc cô chỉ cảm thấy kinh hoàng không dứt, ngọc bội đâu?

Sao lại không thấy ngọc bội đâu nữa?

Cô vô cùng căng thẳng, bất chấp tất cả nhảy xuống giường, xông về phía cửa chính.....

Còn bây giờ, cô lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai để nhảy xuống giường, xông về đồng quần áo kia, mà Thiên Uy, Lỗ Lạp và Harder còn chưa lấy lại được tinh thần, cô đã thuận lợi đeo ngọc bội vào tay, nắm nó thật chặt trong tay, sau đó từ từ đi về phía góc tường, ngồi xuống, về mặt cuồng loạn, toàn thân liên tục run rẩy.

Thiên Uy khó hiểu nhìn thấy cả, hành động của cô rất cuộc khiến cho Thiên Uy bực tỉnh. “Có phải là cô không tìm thấy ngọc bội đâu nên mới chạy loạn khắp nơi không? Miếng ngọc bội này quan trọng với cô như thế sao?” Anh nhẹ nhàng hỏi thăm cô.

Cô hẳn là không hiểu anh nói gì, hoặc là đang ghen ngào mà không có biện pháp đáp lời.

Anh ta đang nói tiếng gì vậy? Vũ Tiệp nghĩ ngợi. Rõ ràng là anh ta đang nói thứ ngôn ngữ mà cô không hề quen thuộc.

Thiên Uy chậm rãi đi về phía cô, ngồi xổm xuống để tầm mắt song song với cô, nhìn đôi mắt to kinh hoàng, Thiên Uy hòa ái hỏi: “Cô hiểu được tôi nói gì không?”

Có phần ăn ý, Vũ Tiệp lắc đầu mãnh liệt.

“Cô từ đâu tới?”

Cô không trả lời.

“Vì sao cô lại chạy ra từ trong đám cháy?”

Một đôi mắt to tràn ngập bối rối nhìn thẳng vào anh.

“Vì sao cô lại mặc loại quần áo kia? Loại quần áo đó không thuộc về nơi này! Rốt cuộc là cô từ đâu tới?”

Cô gái vẫn trầm mặc như cũ.

“Cô tên gì vậy?”

Cô vẫn buồn bực không hé răng.

Mặc kệ là hỏi như thế nào, hỏi bao nhiêu lần, vẫn không hề có câu trả lời.

Thiên Uy cũng bó tay, anh vẫy vẫy tay, bất đắc dĩ nói: “Cho dù như thế nào, nếu như cô không có chỗ nào để đi thì tốt nhất là nên đợi ở đây, hơn nữa còn phải dùng thân phận là nữ nô của thủ lĩnh để ở lại, chỉ có như vậy, tính mạng của cô mới có thể tránh khỏi nguy hiểm, bởi vì chỉ có tôi mới có thể bảo vệ cô.”

Nhìn bộ dáng nói chuyện thẳng thắn của anh, hình như không có ác ý đối với mình, Vũ Tiệp từ từ buông lỏng phòng bị, ánh mắt cũng dần dần nhu hòa. Mặc dù cô không hiểu anh đang nói gì, nhưng cô biết, anh sẽ không tiếp tục tổn thương mình.

“Cô không thể ra khỏi tòa thành này, nếu không, tôi cũng không thể đảm bảo những thôn dân coi cô là yêu nữ sẽ không thừa dịp này để bắt nhốt cô lại để ‘vì dân trừ hại!’”

Thiên Uy thao thao bất tuyệt nói cả đồng thứ, chỉ là cô vẫn giữ nguyên một vẻ mặt chẳng nói chẳng rằng, Thiên Uy cũng không thể làm gì khác hơn nên đành phải buông tha. Anh nhẹ giọng hỏi: “Cô hoàn toàn không có cách nào để hiểu lời tôi nói, đúng hay không?”

Cô không nói gì, chỉ nắm chặt ngọc bội trong tay.

Thiên Uy có chút ủ rũ, nếu như ngay cả ngôn ngữ cũng không giao tiếp được, chẳng lẽ muốn chơi cái trò ‘mô phỏng siêu cấp’ sao? Anh khê thở dài, vẫn cố gắng thử lại: “Mặc dù cô không hiểu tôi đang nói gì, nhưng mà, chỉ cần tôi mở miệng nói chuyện, tuyệt đối là uy quyền trăm phần trăm, hiểu không?” Chăm chú nhìn vào dung nhan xinh đẹp của cô, Thiên Uy tiếp tục đảm bảo: “Cô có thể yên tâm đợi ở đây tới khi nào cô nghĩ ra được nơi để đi, không ai có thể tổn thương cô!”

Có chút mùi vị thân sĩ, anh nói: “Tôi sẽ dùng ‘lễ nghĩa văn minh’ để tiếp đãi cô” lại cười rạng rỡ, nói: “Trước tiên để tôi tự giới thiệu cũng được.”

Khóe miệng anh khẽ nhếch, nhẹ giọng nói: “Tôi tên là Đông Vương Thiên Uy, là chủ nhân của nơi này, bọn họ gọi tôi là thủ lĩnh Đông Vương.”

Anh mang vẻ mặt ôn hòa, phát âm từng chữ từng chữ bằng tiếng A-rập cho cô nghe.

Cô lại không hề có chút hứng thú nào, vẫn chỉ nhìn chăm chăm ngọc bội ở trong tay.

5. Chương 2-2

Thiên Uy nhìn cô gái trước mắt giống như ‘người gỗ’, tính kiên nhẫn cũng nhanh chóng bay sạch sẽ. Anh không muốn tốn nước bọt nhiều hơn nữa, chỉ nói đơn giản: “Cô tự nói ra một cái tên đi, như thế về sau tôi mới gọi cô được! Hiểu không?” Anh vừa nghiêng đầu nghĩ vừa nhìn chăm chú miếng ngọc bội nàng đang nâng niu trong lòng bàn tay giống như bảo bối, điều này khiến anh nhớ lại những bức tranh mỹ nữ cổ đại của Trung Quốc. Nhưng mà anh không biết cô rốt cuộc ở chỗ nào, mong muốn tìm một cái tên Trung Quốc cũng đành phải chấm dứt.

Thiên Uy suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ được cái tên nào thích hợp, cứ tùy tiện gọi cô cho xong.

Đúng! Gọi cô là ‘nữ nô’, dù sao thì cô vốn là nữ nô của anh mà.

Anh nói bằng tiếng A-rập: “Nữ nô.....” lại kêu một lần nữa: “Nữ nô.....” xem ra có vẻ không thuận miệng, không ngờ vừa mới gọi xong, Vũ Tiệp lại ngẩng đầu lên như có thần giao cách cảm, cái hiểu cái không nhìn anh.

Thiên Uy cảm thấy khó bề tưởng tượng. “Cô rốt cuộc cũng có phản ứng.” Anh có vẻ hài lòng. “Được! Vậy tôi gọi cô là ‘nữ nô’.” Anh quay đầu lại, phân phó với Lỗ Lạp và Harder: “Nói với mọi người, về sau cứ gọi cô ấy là ‘nữ nô’.”

Thần trí của Vũ Tiệp rốt cuộc cũng khôi phục như cũ, ánh mắt của cô bắt đầu có thần thái, tầm mắt rời khỏi ngọc bội, hướng về phía Thiên Uy. Có lẽ là để tỏ lòng cảm ơn ân cứu mạng của Thiên Uy, cô cúi đầu giống như đang hành lễ.

Không giờ một giây tiếp theo lại có một cái tát vung về phía cô, chỉ nghe Thiên Uy la ầm lên: “Không cho phép cô cúi chào, ở chỗ này chỉ có duy nhất thánh Allah mới được cúi đầu hành lễ, cô ngàn vạn lần không thể tùy tiện cúi đầu hành lễ, nếu không người khác sẽ cho rằng cô đang bất kính với thánh Allah.”

Vũ Tiệp bị đánh tới choáng váng lại phần nô, tại sao anh ta lại đánh cô chứ? Cô đã làm sai điều gì sao? Vì sao người này cứ thay đổi thất thường thế? Cô tức giận nắm chặt hai quả đấm, tay phải vẫn còn nắm chặt ngọc bội, còn tay trái thì vung một quyền hướng về phía anh. Cô không thể nào nhịn được việc bị anh bắt nạt vô lý.

Cô đúng là rất cay cú!

Khi tay trái của cô đánh về phía Thiên Uy đang đứng ở bên phải thì Harder đã xông về phía Vũ Tiệp rồi vừa nhanh vừa chuẩn quăng cho cô hai cái tát, cũng kéo cô vào trong phòng ngủ, bắt đầu quyền đấm cước đá. Ông ta vừa đánh vừa mắng: “Không cho phép cô bất kính đối với chủ nhân!”

Thiên Uy cũng không ngăn cản hành động của Harder, mặc dù anh cũng không đành lòng, nhưng mà, vẫn nhắm mắt nhìn Vũ Tiệp bị đánh.

Bởi vì Vũ Tiệp lại vô thức làm ra một hành động nhạy cảm.

Ở Trung Đông, tay trái biểu hiện sự bẩn thỉu.

Cho nên, khi người dùng tay trái để tiếp xúc với đối phương hoặc là dùng tay trái để cầm thứ gì đó thì sẽ khiến cho người khác giận tím mặt, mà Thiên Uy lại là thủ lĩnh, hành động của Vũ Tiệp dĩ nhiên đã thành phạm thượng rồi, cho nên, cô có bị đánh thì cũng không phải điều lạ.

Thiên Uy cũng có cảm giác cân nào sâu sắc, dưới tình huống không thể giao tiếp bằng ngôn ngữ thì anh ‘giáo dục’ cô bằng cách nào đây?

Vũ Tiệp không biết ‘thân phận’ tốt đến tốt cùng là cái gì?

Cô được ăn ngon, được mặc đẹp, được ở tốt.

Mỗi ngày cô uống mật ong hảo hạng, ăn thịt Tatar, thịt dê, thịt bê, trứng cá muối, chim bồ câu nướng và vô số đồ ăn ngon khác, cho nên thân thể của cô hồi phục rất nhanh. Tất cả quần áo cô mặc đều là chất liệu thượng đẳng, rất nhiều loại màu sắc được chọn riêng cho cô, duy chỉ có điều là đều rất bại lộ, thật may là Lỗ Lạp sẽ giúp cô khoác thêm một chiếc áo choàng đen.

Lỗ Lạp thật giống nhiều hầu của cô, luôn ở bên cạnh phục vụ cô.

Ngay cả lúc đi tắm, Lỗ Lạp cũng sẽ dùng nước hoa hồng thượng đẳng để ngâm trong nước, giúp cho toàn thân cô trở nên thơm ngát.

Lỗ Lạp chuẩn bị tất cả cho cô, bao gồm cả chải tóc, mặc quần áo..... Thẳng cho đến những bước cuối cùng, mặc áo choàng vào thì mới thôi.

Vũ Tiệp xấu hổ nhưng cũng không biết làm thế nào, vì sao quần áo trong gian phòng lớn cô ngủ lại toàn là áo choàng, vừa cởi nhả lại lỗ liễu, khiến cho cô không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành phải mặc cái loại ‘quần áo tươi mát’ này. Cho nên cô thật sự rất cảm ơn bà đã giúp cô mặc một chiếc áo choàng đen bảo thủ để che giấu.

Thật ra thì, Lỗ Lạp chỉ phục tùng mệnh lệnh của thủ lĩnh mà thôi. Mặc kệ là lúc nào, ở đâu, Lỗ Lạp đều nơm nớp lo sợ, giống như đi trên lớp băng mỏng.

Lỗ Lạp không rõ khi nào thì thủ lĩnh sẽ yêu cầu vị nữ nô này hầu hạ, cho nên mỗi ngày bà đều tốn không ít tâm tư để ăn mặc cho Vũ Tiệp giống như ‘khải đình nữ’, để Thiên Uy có thể tùy thời ‘muốn’ cô.

Gian phòng này chính là phòng ngủ chuyên dụng của ‘khải đình nữ’, những vật trang sức bên trong, châu báu, kỳ trân dị phẩm, quần áo đêm không xuể. Thường thường, Đông Vương Thiên Uy sẽ để cho ‘khải đình nữ’ tùy ý lựa chọn để làm phần thưởng cho một đêm phong lưu. Hiện giờ, vị được gọi là nữ nô của thủ lĩnh này lại ‘chiếm đoạt’ luôn nơi đây. Mà cố tình, khác hẳn với thường ngày, cho tới bây giờ thủ lĩnh vẫn không bước vào căn phòng này một bước.

Đông Vương Thiên Uy hình như là hờ hững đối với cô, còn Vũ Tiệp thì ngoại trừ việc cảm kích anh đã cứu cô khỏi số mạng bị thiêu sống trên cột gỗ thì cũng chẳng có chút cảm giác nào với anh, cô vẫn chỉ trân trọng ngọc bội của mình.

Cô đeo ngọc bội, bất luận là ở chỗ nào, chưa bao giờ rời khỏi người.

Ngoại trừ có chút không thoải mái ở bên ngoài, Vũ Tiệp cảm thấy giống như cô đang sống ở trong hoàng cung, ngày nào trôi qua cũng giống như một công chúa, không lo ăn không lo mặc, có người giúp việc, có người phục vụ, không buồn không lo, hết sức vừa lòng, tự tại. Nhưng mặt khác, cuộc sống như thế cũng chẳng khác gì là ‘tù nhân’.

Để ‘học tập’ được quy củ của nơi này, Vũ Tiệp đã ăn rất nhiều đau khổ.

Mỗi lần cô làm việc gì sai thì đối lại chính là một trận đánh đập tàn nhẫn, dùng ‘cảnh cáo’ để cô biết rằng không thể làm như vậy. Mà sau một thời gian, cô cũng dần dần mưa dầm thấm đất, biết rằng nơi này có một chút ‘cầm kỵ’ rồi.

Cô ăn cơm không dám dùng tay trái, nhất định phải dùng tay phải, không được dùng tay trái để chạm vào người khác hay cầm thứ nọ thứ kia..... Cô cũng không được tùy tiện cúi đầu hành lễ. Ngoại trừ ở trong gian phòng này, cô đi ra ngoài nhất định phải dùng khăn che mặt bịt kín, để cho người ngoài không thể thấy được dáng dấp thật sự của nữ nô của thủ lĩnh là như thế nào. Nhưng mà, cô không hiểu tại sao cô chỉ có

thể đợi ở chỗ này, không thể rời khỏi cái thành bảo này, cô không biết thế giới bên ngoài rốt cuộc có bộ dáng gì?

Cô cũng không biết được mình rốt cuộc đang ở nơi nào?

Sau trận hỏa hoạn, tất cả đều đã thay đổi.

Rõ ràng là cô không còn ở quê hương của mình nữa, nơi này không phải là mảnh đất hoang vắng trên thảo nguyên, cũng không phải là Ngọc Phật tự. Ở chỗ này, từ tòa thành nhìn ra nơi xa xăm, cô chỉ thấy mênh mông bát ngát sắc vàng của cát bụi và sa mạc.

Theo kiến thức của cô, cô đoán rằng chỗ này có lẽ là Tây Vực rồi!

Nếu không thì bốn phía sao có thể đều là sa mạc, hơn nữa ngôn ngữ còn khó hiểu như thế?

Cổ họng của cô nhanh chóng hồi phục, dây thanh quản cũng khỏi hẳn rồi. Chỉ là cô lại không có ý định muốn nói chuyện, bởi vì cô sợ rằng mình vừa nói ra, người ta sẽ nghĩ rằng cô là kẻ điên, bởi vì sẽ chẳng có ai hiểu được cô nói gì.

Cô cảm thấy tương lai của mình thật là mù mịt. Thứ duy nhất quen thuộc cũng chỉ có miếng ngọc bội trong tay.

Ngọc bội mà cô quý trọng như sinh mạng.

Một tháng sau, Vũ Tiệp dần dần quen thuộc với hoàn cảnh nơi này, bắt đầu tìm được niềm vui thú của riêng mình.

Cô thích ở trong chuồng ngựa để làm bạn với những tuấn mã A-rập.

Cô và bọn chúng hết sức quen thuộc, đám ngựa rõ ràng không kháng cự lại cô! Ngay cả những con ngựa hoang chính gốc chưa hề được thuần phục cũng tự nhiên tới gần cô, thật là khiến cho người khác cảm thấy khó tin!

“Thủ lĩnh.....” đám người hầu rồi rít cao giọng la hét. “Cẩn thận” tất cả bọn họ đều chạy tới bên ngoài trại ngựa, nhìn một màn ‘biểu diễn’ kinh tâm động phách.

Chiều hôm nay, Đông Vương Thiên Uy mua được một đám ngựa hoang ở trong chợ, có ngựa A-rập, cũng có loài ngựa hoang cao lớn xuất xứ từ Mông Cổ. Vừa về tới thành bảo, anh đã vội vàng chọn ra một con tuấn mã có vẻ như cuồng bạo nhất trong đám ngựa để thuần phục.

Không ngờ tình huống xảy ra lại ngoài dự đoán của anh!

Con ngựa này chỉ có thể hình dung bằng mấy từ ‘cương quyết, bướng bỉnh’, nó tỏa ra ngạo khí, đàng đàng lửa giận ngất trời để chống đối với Thiên Uy, không ngừng chống cự, thề không nghe lệnh. Thiên Uy cũng vui lòng tiếp nhận sự khiêu chiến này, vì vậy, cuộc độ sức giữa người và ngựa bắt đầu.

Nhiều lần, Thiên Uy cũng suýt chút nữa là ngã khỏi lưng ngựa, con ngựa hoang này không ngừng hí dài, ra sức xoay vòng, không phải là đá về phía sau thì cả thân thể lại chồm lên phía trước, nếu không thì cũng chạy tán loạn mặc kệ đông tây nam bắc..... Khiến cho Thiên Uy cũng sắp kiệt sức.

Con ngựa hoang thấy vậy nên đã quyết định..... không phải người chết, thì là ta sống.

Cho nên nó quyết ý hất mạnh người đàn ông đang ngồi trên lưng nó xuống đất, rồi dùng vó đạp chết anh, để cho anh trở thành hồn ma dưới móng ngựa.

Dù sao thì Thiên Uy cũng là người có kinh nghiệm phong phú trong việc thuần phục ngựa, anh cũng biết ngựa hoang có tập tính cật lực, cho nên anh phải chiến đấu lâu dài với nó, cho đến khi một bên chết hẳn hoặc là mệt nhọc quá độ mà chủ động đầu hàng thì mới thôi. Nếu như anh không có cách nào thuần phục được con ngựa hoang này, sợ rằng con ngựa này sẽ không hề dừng lại, vĩnh viễn sẽ không dừng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút..... khi bên ngoài đều đã yên ắng thì trong trại ngựa vẫn còn tiếng người nói xôn xao, trận giằng co giữa người và ngựa vẫn chưa kết thúc, luôn luôn xuất hiện những hình ảnh khiến cho mọi người đều phải run sợ trong lòng, khiến người vây xem không khỏi thất kinh, liên tục thét

chối tai. Rất nhiều người hầu thậm chí còn bắt đầu khấn bái. “Allah! Allah! Xin ngài hãy phù hộ cho thủ lĩnh Đông Vương được bình an.....”

Rốt cuộc thì thể lực của con người cũng không thể địch lại được sức mạnh của động vật, theo thời gian trôi, tinh lực của Thiên Uy đã tiêu hao gần hết, mà con ngựa hoang lại vẫn như rồng như hổ.

Ai có thể tới cứu anh bây giờ?

Vào giờ phút này anh không khỏi cười khổ, có lẽ anh sắp trở thành ‘da ngựa bọc thây’ rồi.

Mặc dù biết rằng tính mạng của chủ nhân đang ngàn cân treo sợi tóc, nhưng không một người hầu nào dám tới gần con ngựa, bởi vì lúc này mà tới gần con ngựa hoang thì kết quả sẽ tuyệt đối không tránh khỏi việc bị nó đá loạn cho tới chết.

Vũ Tiệp đứng yên ở một góc nhỏ trong trại ngựa, trong lòng cũng nóng như lửa đốt. Nhưng mà, cô không hề lo lắng cho sinh mạng của thủ lĩnh giống như những người khác, cô còn đang đau lòng vì con ngựa phải chịu khổ sở.

Con ngựa này nhất định đang rất khó chịu, bị người ngược đãi tới sắp không nhìn ra hình ngựa rồi. Vũ Tiệp thống hận nhất là việc loài người dùng động vật để tiêu khiển, không ngừng hành hạ động vật, hiện tại trong lòng cô chỉ có ý nghĩa làm thế nào để cứu được con ngựa, chứ chẳng quan tâm gì tới việc cứu người.

Nói thì chậm nhưng làm thì nhanh, mọi người không thể tin được, cô đột nhiên chạy vào trong trại ngựa, khi bóng dáng nhỏ nhắn của cô đột nhiên xuất hiện, người hầu đứng bên ngoài trại ngựa và Thiên Uy đều giật mình. Còn kinh ngạc chưa kịp định hồn, mọi người lại liên tiếp thét chói tai: “Cẩn..... thận.....”

Con ngựa hoang thiếu chút nữa là xông thẳng vào Vũ Tiệp, Vũ Tiệp lại không hề có ý định né tránh, cô đứng yên tại chỗ, sau đó giang hai cánh tay, trong lòng khê thì thầm. Vào lúc con ngựa cách cô chỉ trong gang tấc, mọi người “A” một tiếng, không ngừng thét chói tai, con ngựa đột nhiên phanh gấp, “Hí” một tiếng rồi dùng sức kim vó lại. Nó trợn to hai con mắt, nhìn chăm chăm Vũ Tiệp.

Một mảnh cát bụi cuộn cuộn, mọi người còn đang khiếp sợ, không dám tin tưởng vào những gì họ tận mắt trông thấy..... cô ‘dễ dàng’ chinh phục được con ngựa hoang siêu cấp sắp khiến thủ lĩnh mệt chết.

Đây là kỳ tích sao?

6. Chương 2-3: (tt)

Thân thể mềm mại của cô nhìn ốm yếu như thế, nhưng vì sao lại có một sức mạnh khiến người ta không thể không hoài nghi?

Vũ Tiệp lộ ra nụ cười thân thiết đối với động vật, cô bước lên trước, tới gần con ngựa hoang, khê vuốt bụng và tai của nó, nỉ non vào bên cạnh tai nó, còn con ngựa hoang thì lại nhu thuận như cừu non, mặc cho Vũ Tiệp định đoạt.

Thấy một màn như vậy, Thiên Uy nổi gân xanh, mặt tái nhợt rồi thoáng tiều tụy như tờ giấy trắng. Anh trợn mắt nhìn chăm chú hết thấy, trong lòng hoàn toàn khiếp sợ. Anh không thể tin được những gì mình đang tận mắt nhìn thấy là ‘sự thật’.

Kiểu người gì mới có được năng lực thuần phục động vật bậc này?

Có lẽ anh muốn nói gì đó, nhưng một giây kế tiếp, khi anh nhảy xuống khỏi lưng ngựa, chân vừa chạm đất, anh đã nổ đom đóm mắt, đầu văng mắt hoa, trong phút chốc đã nghiêng ngã về phía sau.....

“Thủ lĩnh.....” Tiếng kinh hô của mọi người lại nổi lên.

Đây quả là một vụ tai nạn!

Vì con ngựa hoang siêu cấp kia, Thiên Uy nằm trên giường tròn một tuần lễ, chân tay anh đau nhức, nghiêm trọng đến nỗi không cách nào xuống giường đi bộ, có thể nói là không động đậy nổi.

Ba ngày trước anh vẫn còn trong tình trạng hôn mê, cho đến ngày thứ tư thì mới tỉnh táo, cũng bắt đầu nhớ lại một màn khiến cho người ta kinh sợ.

Có thể sao?

Hay là lúc ấy anh hoa mắt bất tỉnh, nhìn lầm rồi?

Là cô ấy cứu mình sao?

Cô ấy không cần tốn nhiều sức, chỉ cần giang hai cánh tay đã khiến cho con ngựa hoang sắp đẩy mình vào chỗ chết bị thuần phục dễ dàng?

Nó cứ như vậy mà ngoan ngoãn, nhanh nhẹn quỳ gối dưới gấu quần của Vũ Tiệp?

Tất cả chuyện này thật quá kỳ lạ rồi.

Loại người sao có thể có loại năng lực như vậy?

Chẳng lẽ cô ấy thật sự là yêu quái, ở chỗ đó đã thi triển yêu pháp?

Ai! Thật là! Mình đã nghĩ đi đâu vậy? Chẳng lẽ mình cũng bị thôn dân đầu độc luôn rồi chắc? Sao mình có thể hoài nghi cô ấy là yêu nữ chứ?

Thế giới này không thể nào có siêu năng lực. Anh là người của nền giáo dục văn minh và khoa học cho nên đối với mấy chuyện vu thuật, yêu ma..... Những cách nói hoang đường này, đều vô căn cứ như nhau. Nhưng mà, chuyện hôm đó..... Chẳng lẽ đây thật sự là năng lực kỳ dị?

Anh cho gọi Lỗ Lạp, cần hỏi cặn kẽ người có trách nhiệm. Dù sao thì Lỗ Lạp và Vũ Tiệp có thể nói là như hình với bóng.

“Bình thường cô ấy làm những gì?” Thiên Uy hỏi nghiêm túc.

“Không có gì đặc biệt.” Lỗ Lạp trả lời. “Chỉ thích cầm miếng ngọc bội trên cổ tay, nếu không thì sẽ tới chuồng ngựa.”

“Không làm gì nữa sao?” Lỗ Lạp nghiêng đầu suy nghĩ một chút. “Cùng nói chuyện với ngựa, ôm ấp ngựa.”

“Ôm ngựa?”

Thiên Uy đứng là càng nghe càng khó hiểu.

“Đúng vậy, cô ấy rất yêu thích động vật!” Lỗ Lạp nói. “Ngay cả con chuột nhỏ bên trong chuồng ngựa, có lúc cũng được cô ấy nâng niu trong lòng bàn tay!”

“Thật sao?” Thiên Uy cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Lại hỏi: “Những con ngựa đó không ghét cô ấy sao?”

“Hẳn là không.” Lỗ Lạp khẳng định. “Bọn ngựa yêu chết cô ấy. Tôi từng để ý thấy, mỗi khi cô ấy vừa xuất hiện, những con ngựa sẽ hí không ngừng, giống như đang chào đón cô ấy!”

“Thế này cũng quá kỳ quái rồi.” Thiên Uy biết rõ chuyện này không thể nào xảy ra, bởi vì anh đều ‘tự mình’ thuần phục lũ ngựa này, hầu như tất cả đều không thích gần nữ sắc.

Anh để Lỗ Lạp lui xuống, cả người giống như lạc vào một biển sương mù.....

Vào ngày Thiên Uy rốt cuộc có thể tự do hoạt động, đi lại thoải mái, việc đầu tiên anh làm là chạy tới chuồng ngựa để nhìn trộm một chút thì gặp được một chuyện khiến anh vui sướng ngây ngất.

Bởi vì con ngựa hoang siêu cấp màu nâu đang được thắng một bộ yên ngựa, lẳng lẳng đứng ở một góc trong chuồng ngựa, đang ăn rơm rạ.

Hiển nhiên là ngựa hoang đã bị thuần phục.

“Chàng trai tốt!” Thiên Uy đi về phía nó. “Người không nhận lệnh thì không được nha!” Anh dùng lực vỗ vỗ bụng con ngựa, con ngựa cũng không kháng cự, còn rất thân mật kêu hí hí khe khẽ, Thiên Uy vui mừng nói: “Người thừa nhận ta là chủ nhân của người sao?”

Con ngựa ngửa đầu hí, Thiên Uy đặc ý hả hê. “Ta đặt tên cho người là ‘Ngự phong’ (điều khiển gió), thấy thế nào?”

Hình như nó rất thích cái tên này, không ngừng hí dài. Thiên Uy cúi đầu hỏi “Ngự Phong! Cô gái nhỏ lần trước khiến người khuất phục đâu? Cô ấy ở đâu?” Anh rình ở chuồng ngựa, nhưng không thấy được bóng dáng cô. “Đưa ta đi tìm cô ấy, được không?”

‘Ngự phong’ giẫm giẫm vó ngựa, như muốn chạy, Thiên Uy nhảy một bước lên lưng ngựa, ‘Ngự phong’ liền lao ra khỏi chuồng ngựa.

Xem ra ‘Ngự phong’ đã biến thành một con ngựa được nhân tính hóa rồi! Thiên Uy tự nghĩ, cũng không khỏi bội phục loại ‘bản lĩnh’ thông thiên này của Vũ Tiệp. Mà ‘Ngự phong’ và Vũ Tiệp hình như có thần giao cách cảm, chỉ chớp lát sau, nó đã tìm được Vũ Tiệp rồi.

Thật ra thì Vũ Tiệp cũng tương đối tự do, ngoài việc không thể rời khỏi thành bảo thì cô muốn ở trong tòa thành làm việc gì, hoàn toàn có thể tùy ý hành động, sẽ không có ai ngăn cản cô.

Ở bên bờ hồ, Thiên Uy nhìn thấy Vũ Tiệp.

Hai tròng mắt của anh thoáng chớp dâng lên hai ngọn lửa ngạt nhiên.

Sao có thể như thế?

Lũ ngựa mới mua về đều là ngựa hoang mà! Chưa từng được huấn luyện, trên lý thuyết, tuyệt đối không thể nhu thuận, khéo léo đến nỗi để con người muốn làm gì thì làm, huống chi bây giờ chúng nó còn có thể để mặc cho Vũ Tiệp gội nước, tắm. Hình như bọn họ còn đang đùa giỡn với nhau?

Cô ấy, đến tột cùng là có ma lực gì?

Thiên Uy đột nhiên xoay người nhảy xuống ngựa, trong lúc Vũ Tiệp trở tay không kịp, anh đã mạnh mẽ bước tới gần cô, ngay sau đó đoạt lấy con ngựa hoang ướm sừng đứng bên cạnh Vũ Tiệp, anh nhảy lên lưng ngựa, cưỡi nó, chạy về phía trước.

Trong lòng anh đang tích tụ một cỗ lửa giận, anh tin tưởng bên dưới mình là một con ngựa hoang chính gốc, nhất định cần phải ‘độ sức’ một phen, mà Thiên Uy cũng đã chuẩn bị để sẵn sàng tác chiến, đáng tiếc, kết quả lại khiến anh ủ rũ cúi đầu.

Con ngựa này thế mà lại phục tùng mệnh lệnh của anh, không hề có chút chống cự nào, nhu thuận đến thái quá. Thiên Uy thử cười thêm một phòng rồi đành tuyên bố buông tha, bởi vì con ngựa này căn bản không hề có ý chí chiến đấu. Anh không cam lòng, lại cưỡi về gần hồ nước, nhìn hơn mười con ngựa hoang Mông Cổ ở đằng xa, anh ngang ngược cười thử từng con ngựa, sau hai giờ đồng hồ, mặt anh đã xanh mét.

Cưỡi con ngựa hoang cuối cùng, anh dừng lại bên bờ hồ, giận tím mặt nhìn chằm chằm nữ nô của mình.

Tại sao cô lại cướp đi thứ ‘quyền lực’ của riêng anh?

Những con ngựa hoang này luôn là tự anh thuần phục, anh thích hưởng thụ sự kích thích trong lúc thuần ngựa và cảm giác thành tựu sau đó.

Còn cô lại không hề hao phí một tí sức lực nào, đã dễ dàng đoạt được vị trí chủ nhân của con ngựa.

Thiên Uy lúc này không chỉ đang nổi trận lôi đình, mà còn có cảm giác ghen tỵ khó hiểu.

Anh không biết tới ghen tỵ. Anh chính là rồng trong biển người, là quốc vương dầu mỡ tiếng tăm lừng lẫy! Tài phú, quyền lực, địa vị, anh muốn cái gì thì có cái đó, anh cần gì phải so đo với cô gái nhỏ điếm đạm, đáng yêu trước mắt chứ?

Thế nhưng anh lúc này lại đang bị lửa giận thiêu đốt, anh tức giận tới nghiêng răng nghiêng lợi. Bởi vì cô đã tước đoạt hết đáng về kiêu ngạo khi thuần được ngựa của anh, sự cuồng nhiệt lúc thuần ngựa, từng chút từng chút gần như đã không còn rồi.

Anh hùng hùng hổ hổ nhảy xuống lưng ngựa rồi xông về phía Vũ Tiệp, dùng đôi tay có sức mạnh khổng lồ tóm được bờ vai nhỏ yếu run rẩy của Vũ Tiệp, dùng sức lắc lắc, anh la ầm lên: “Cô là ai? Cô rốt cuộc là kẻ nào?”

Khăn mỏng che kín cả đầu và mặt, Vũ Tiệp chỉ lộ ra cặp mắt long lanh, trong mắt ngoại trừ sự sợ hãi, nước mắt, còn có nồng đậm “khó hiểu”.

Bỗng chốc, Thiên Uy mềm lòng, anh hiểu rằng cô vô tội. Cô cũng không biết rằng mình đã vô ý xúc phạm vào một thứ mà anh vô cùng để ý, khiến anh khó chịu.

Thiên Uy buông tay, trợn mắt nhìn chằm chằm cô một lát, sau đó anh nhảy lên lưng ngựa, phất tay áo rời đi.....

Chỉ còn lại Vũ Tiệp đang đứng lặng tại chỗ, kinh ngạc không thôi.

7. Chương 3: Chuyện Bất Hạnh, Theo Nhau Mà Đến

Hai con rắn đuôi chuông được thôn dân tôn kính hình như đang ‘làm mưa làm gió’ ở trong Đông Vương thành bảo, sau khi bắt đắc dĩ nhận lấy hai con rắn, Thiên Uy đã nhốt hai con rắn độc này vào trong lồng sắt. Hai con rắn này không thể giết chết mà cũng không thể thả đi. Bởi vì, nếu như thực sự giết bọn nó, 2T lqđ người dân trong bộ lạc nhất định sẽ hoảng sợ cho rằng việc giết chết hai con ‘thần bảo vệ’ này sẽ khiến cho bộ lạc nhất định gặp phải tai họa, lo sợ sẽ có chuyện không may xảy ra. Nhưng nếu như thả hai con rắn độc này ra, thì bọn họ sẽ nghĩ rằng thủ lĩnh Đông Vương không tôn kính ‘thần bảo vệ’, tất sẽ gặp phải tai họa bất ngờ, chết oan chết uổng....

Trong tình huống khó xử, Thiên Uy không thể làm gì khác đành phải nhốt hai con rắn độc này vào lồng, chẳng thèm hỏi han gì tới bọn nó.

Cho nên khi hai con rắn độc này bò ra khỏi lồng thì anh cũng chẳng hề hay biết.

Sáng sớm hôm đó, đầu tiên là tiếng thét chói tai truyền ra từ phòng bếp, 2T lqđ một vị đầu bếp già bị rắn độc cắn trọng thương, cũng may là phát hiện ra sớm, nếu không thì hồn đã về tới Tây Thiên.

Mà sau đó, trong chuồng ngựa lại có hai con ngựa bị rắn độc cắn chết tươi. Lúc người hầu báo cáo lại tình huống thì Thiên Uy không khỏi giận tím mặt.

Anh chạy tới cái lồng nhốt rắn, mắt thấy chiếc lồng sắt trống trơn, cửa lồng còn đóng đưa thì cũng hiểu rõ mọi chuyện không đơn giản.

Anh ra lệnh muốn bắt sống hai con rắn đuôi chuông, 2T lqđ nếu như không thể bắt sống, vậy thì cứ giết luôn cho gọn. Bởi vì tính mạng của mọi người trong tòa thành cần phải được đảm bảo an toàn.

Chỉ là, anh hiển nhiên không thể hiểu rõ thấu đáo những người ‘man di’ này!

Bởi vì đám người hầu nói hai con rắn này là ‘Thần rắn’, cho nên không thể giết chết, mà bọn họ cũng không dám bắt lại bởi vì sợ chọc giận thần rắn, Thiên Uy mặc dù tức giận nhưng cũng không thể làm gì được, một ngày trôi qua, anh trở mắt nhìn hai đứa trẻ trong thành bị rắn cắn, suýt chút nữa mất mạng. Còn có vài người hầu lại dám đổi trắng thay đen, phao tin nói rằng thủ lĩnh lại sắp chịu trời phạt rồi. 2T lqđ Bọn họ không màng tới chuyện phòng ngừa tai họa, ngược lại còn hành xử như thể người khác bị rắn cắn là chuyện ‘báo ứng’ hiển nhiên. Thiên Uy thật sự là hết cách đối với đám lạc hậu, ngu xuẩn này.

Thiên Uy không thể làm gì khác đành phải quyết định sẽ đích thân đi lùng bắt hai con rắn đuôi chuông kịch độc. Tay anh cầm súng tự động, bên hông dắt một thanh đao được sưu tầm ở trong lâu đài, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu anh đều cảnh giác cao độ, tuy nhiên vẫn không thu hoạch được gì.

Buổi tối hôm đó, khi anh đang ngồi thoải mái trên tấm thảm Ba Tư để ăn cơm thì nó lại im hơi lặng tiếng xuất hiện trước mặt Thiên Uy.

Nó tinh tế uốn lượn, cong thân thể lên cao, cái lưỡi liên tục thè ra, thẳng hướng về phía Thiên Uy, Thiên Uy sợ tới nỗi toàn thân không cách nào nhúc nhích.

Rắn đuôi chuông chỉ cách anh có gang tấc mà thôi.

Rắn!? Rắn độc!?

Trong lòng anh điên cuồng gào thét, tim đập như đánh trống.

Anh đương nhiên sẽ không quên khẩu súng tự động nằm trên nền đất chỉ cách anh có hai mươi phân và con dao ở ngang hông. Nhưng mà lúc này thì mấy thứ vũ khí đó cũng chẳng còn đất dụng võ nữa rồi, bởi vì anh căn bản không thể di động, 2T lqđ chỉ cần anh hơi cử động một chút, con mãnh xà này nhất định sẽ hung hăng cắn thẳng vào anh.

Anh cứng ngắc như tượng đá, mà con rắn độc đã bắt đầu quấn lên đùi anh, trườn từ bắp đùi, rồi tới bụng.....

Mồ hôi chảy như mưa, anh cũng bó tay hết cách, chỉ đành mở to mắt nhìn chăm chú vào con rắn độc.

Mà đại sảnh rộng lớn lúc này lại không có một bóng người, Thiên Uy chỉ có thể tự cầu nhiều phúc. Anh bây giờ đúng là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Rắn đuôi chuông đã trườn lên tới cổ của anh rồi. Nhưng vào lúc này, một người hầu gái đi vào, thấy được cảnh tượng kinh người, “Xoảng....” đĩa trái cây từ trên tay rơi xuống đất, cô ta bị dọa tới mức choáng váng.

“Thủ lĩnh?” Cô ta vội vàng xông ra ngoài, liều mạng hô lớn: “Cứu mạng! Cứu mạng!”

Hàng loạt người hầu lập tức chạy về hướng đại sảnh, nhưng ai nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ lúc này cũng đành phải dừng bước, yên lặng như tờ, bọn họ rất ăn ý mà không kinh hoảng thét chói tai. Bởi vì nếu không cẩn thận làm kinh động tới con rắn, chắc chắn nó sẽ không hề do dự mà cắn vào cổ của thủ lĩnh, như vậy thì thủ lĩnh chắc chắn sẽ đi đời nhà ma luôn rồi.

Nhưng mà, chẳng lẽ bọn họ không còn biện pháp nào khác sao?

Bọn họ cứ đành đứng bất động, mà không dám tiến lên cứu mình sao? 2T lqđ Thiên Uy tức giận nghĩ. Đáng chết! Bọn họ lại có thể dốt nát tới mức tin rằng con rắn này có thần lực!

Con rắn đuôi chuông có vẻ cực kỳ yêu thích hương vị phái nam đặc trưng phát ra từ người Thiên Uy, cho nên nó không ngừng mê nheo ở trên người Thiên Uy, lưu luyến quên cả đường về, không chịu tách rời (=)). Hiện tại, nó đang làm tổ ở trong ngực Thiên Uy rồi.

Ai có thể cứu anh bây giờ?

Đám người hầu trở mắt nhìn nhau, có lòng nhưng không có lực. Thẳng thắn mà nói, không to gan lớn mật, không có dũng khí và trí khôn, ai lại dám đi tiếp xúc với rắn độc làm gì? Huống chi con này còn được xưng tụng là ‘Thần rắn’, ‘Thần bảo hộ’.

Con rắn độc lại trượt tới cổ Thiên Uy, hình như nó cảm thấy chơi như thế rất vui, thập phần hứng thú đối với cổ Thiên Uy, nó dùng thân mình thật dài để quấn vòng quanh trên gáy Thiên uy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể dùng sức quấn chặt để siết chết Thiên Uy một cách dễ dàng.

Thiên Uy bất đắc dĩ đành quyết định tự cứu lấy thân. Có lẽ chỉ cần anh xử lý thích đáng, anh sẽ còn một phần vận cơ hội sống sót. Anh muốn dùng sức để giật con rắn độc ở trên cổ, rồi quăng nó ra thật xa. Dĩ nhiên, 2T lqđ rất có thể khi anh vừa mới chộp vào con rắn thì miệng nó sẽ không hề lưu tình mà cắn vào tay anh..... Nhưng mà anh nhất định phải thử một lần, ngồi yên chờ chết không phải là cá tính của anh.

Lúc sắp phải làm ra hành động gần như tự sát thì Thiên Uy đã sớm chuẩn bị tinh thần chịu chết rồi. Anh nhẹ nhàng nâng tay phải, chậm rãi đến gần cổ của mình, bàn tay của anh run rẩy không thôi, cắn môi dưới, ngừng thở, trong lòng hạ quyết tâm phải dùng sức chộp vào thân rắn..... ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bàn tay to của anh bị nắm lấy một cách vô cùng nhẹ nhàng, ôn nhu, ánh mắt anh hướng lên trên tìm kiếm, nhìn chăm chú vào một người như tiên nữ hạ phàm.

Cô mặc một thân trường bào màu trắng, cao quý lại tao nhã, cả khuôn mặt có ba phần thì hai phần đã bị khăn trắng che khuất, nhưng giữa hai lông mày của cô lại có một nốt ruồi đỏ khiến anh cảm thấy quen thuộc. Ánh mắt của cô lấp lánh sự hòa ái. Anh không cần suy nghĩ cũng biết cô là ai, nữ nô của anh.

Chẳng biết tại sao, Thiên Uy cảm thấy như được tắm gió xuân, như trút được gánh nặng tâm tình.

Cô chỉ ngồi xổm xuống, hai người, bốn mắt nhìn nhau, sau đó, Vũ Tiệp vươn cánh tay, nhẹ nhàng bắt được đầu rắn độc, con rắn đuôi chuông lập tức bình thân bò lên tay cô, đứng lặng trên cánh tay Vũ Tiệp.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve mình rắn. Con rắn nhất thời trở nên ngoan ngoãn!

Mọi người xì xào không ngớt, mà Thiên Uy thì còn kinh hồn táng đản hơn, vô cùng chấn động, không thể tin nổi.

Vũ Tiệp nhỏ giọng nỉ non: “Ngao! Quay về lồng đi, 2T lqđ đừng ra ngoài chơi nữa, em sẽ dọa mọi người đấy, coi như là mọi người không thích em.... Thì em cũng đừng tức giận mà trả thù bọn họ chứ! Em cần bọn họ bị thương, bọn họ nhất định sẽ nổi giận muốn dồn em vào chỗ chết, em tính sao?”

Cô nhắc đi nhắc lại những câu ‘xà ngữ’, Thiên Uy và những người khác đều cảm thấy hình như cô có thể nói chuyện cùng với rắn, nhất định là cô hiểu được ngôn ngữ của rắn, cho nên con rắn mới nghe lời cô.

Cô lẳng lặng xoay người rời đi, toàn lực tập trung vào con rắn đang ôm trong ngực, nhóm người phía sau cũng vô thức đi theo cô. Có lẽ mọi người còn muốn nhìn ‘kỳ tích’ lâu hơn một chút! Cũng có thể là sợ con rắn này sẽ phát tác bản tính hung ác giữa đường, cần chết cái vị đang chơi đùa với rắn này!

Không có bất kỳ chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn. Vũ Tiệp tương đối ‘dễ dàng’ đưa con rắn chứa kịch độc này vào trong lồng, đóng khung sắt, sau đó còn mỉm cười với con rắn và nói hẹn gặp lại. Khi cô vẫn còn chút lưu luyến không rời mà quay đầu lại đằng sau, mới phát hiện ra phía sau có cả đồng người. Đôi mắt đen của cô dâng lên sự sợ hãi và hoang mang.

Bọn họ đang nhìn cô sao? Tại sao lại muốn theo dõi cô? Cô lại làm sai chuyện gì sao? Trong lòng Vũ Tiệp vừa nghĩ vừa run sợ.

Nhưng mà, hình như cô đã hiểu nhầm mọi người. Thật ra thì lúc này trong lòng bọn họ đều tràn đầy sự kính phục đối với cô, 2T lqđ cả đoàn người đều đã nhìn cô với con mắt khác xưa.

Vũ Tiệp rất sợ rằng cô sẽ bị đánh bởi vì làm sai chuyện gì đó, cho nên nhanh chóng cúi đầu, không dám ngẩng lên. Cô nhìn chằm chằm nền đất, vội vàng rời đi, cô hy vọng như vậy có thể bày tỏ rằng cô thật sự hối hận.

Hành động như thế chắc là đúng rồi, Vũ Tiệp tự nghĩ.

Nếu không, tại sao lúc cô đi qua đám người, bọn họ lại tự động tránh sang một bên, giúp cô có thể dễ dàng đi qua?

Cả đám đều đã dùng ánh mắt cực kỳ thần thánh để nhìn chằm chằm vào cô.

Cô khá dễ dàng khiến cho trong ngoài tòa thành, già trẻ lớn bé đều thay đổi cái nhìn ngoan cố, hiện giờ bọn họ đều cho rằng vị yêu nữ này là một yêu nữ thiện lương, hơn nữa còn là ‘ân nhân cứu mạng’ của chủ nhân.

Để đáp tạ ân cứu mạng của Vũ Tiệp, chiều nay, 2T lqđ Thiên Uy tự mình tới phòng ngủ của Vũ Tiệp. Từ lúc Vũ Tiệp ở chỗ này tới nay, đây là lần đầu tiên Thiên Uy bước vào, trong phòng chỉ có hai người Lỗ Lạp và Vũ Tiệp.

Nhìn thấy thủ lĩnh nghênh ngang đi tới, Lỗ Lạp lập tức quỳ gối nghênh đón, còn Vũ Tiệp lại đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên cô nhìn thấy Thiên Uy, bởi vì để lộ khuôn mặt mà bị anh hung hăng cho một cái tát nhớ đời, trực giác của cô cho rằng anh không cho phép cô để lộ cả khuôn mặt ra ngoài, cho nên cô vội vàng lấy khăn trắng ra để che mặt, rồi ngồi xổm xuống.

Cô học theo hành động của Lỗ Lạp, không dám ngẩng đầu.

Chỉ là, Thiên Uy lại cúi thân thể cao lớn, tráng kiện xuống, vươn tay phải ra để nâng cằm của cô, bắt cô phải ngẩng đầu lên.

Bọn họ lại đối diện nhau một lần nữa. Thiên Uy không khỏi thầm than một tiếng, mắt của cô thật đẹp.

Thiên Uy không hề khách khí mà dùng lực kéo khăn trắng trên mặt cô xuống, dùng giọng điệu ngang ngược trước sau như một của mình: “Em là nữ nô của tôi, ở trước mặt tôi, không cho phép em che kín mặt mình, em hiểu không?” Giọng nói hết sức ương ngạnh!

Trong mắt của Thiên Uy lấp lánh vẻ e lệ và ngượng ngùng của Vũ Tiệp, 2T lqđ hai gò má của cô dần ửng hồng. Chỉ là, từ trong mắt cô có thể thấy được cô vẫn không hiểu lời Thiên Uy nói.

Anh biết là cô chỉ không có thói quen bị người khác nhìn chăm chăm, cho nên mới xấu hổ mà thôi. Thiên Uy thở dài một cái thật sâu, cả người cô tràn ngập những điều thần bí, mang theo sự mê hoặc, cổ quái đặc thù, anh rốt cuộc phải làm như thế nào thì mới có thể hiểu cô một cách thấu đáo đây? Hiện giờ anh chưa biết làm thế nào để giao tiếp với cô, thật ra thì anh rất muốn biết về lai lịch của cô.

Bởi vì, cô thật sự khiến cho Thiên Uy cảm thấy không tưởng tượng nổi.

Anh bất đắc dĩ nhìn xung quanh phòng, vừa chỉ tay vừa nói: “Tại sao chỗ này không có gương?”

Lỗ Lạp khiêm nhường trả lời: “Chủ nhân, đây là phòng chuyên dùng cho ‘khải đình nữ’, vốn không đủ tư cách để có gương.”

Bởi vì, gương ở Trung Đông, trừ phi là nơi đô thị được hiện đại hóa, 2T lqđ còn trong sa mạc thì đây chính là đồ vật xa xỉ của gia đình phú quý.

8. Chương 3-1

Ừ.....” Thiên Uy khẽ gật đầu, từ trên cao nhìn xuống Vũ Tiệp, anh nói: “Nữ nô, em có muốn một tấm gương lớn không?” Anh có cảm giác hình như mình đang tự biên tự diễn, bởi vì Vũ Tiệp không có bất kỳ phản ứng nào. Ai! Nói tới lại muốn thở ngắn than dài.

Anh hắng giọng, lớn tiếng tuyên bố: “Bất luận như thế nào, tôi cảm ơn em đã cứu tôi một mạng, hôm nay nếu như không có em, tôi nhất định sẽ chịu khổ trong miệng rắn, để cảm ơn em, tôi đã chuẩn bị quà tặng hạng nhất.....” nói xong, Thiên Uy vỗ tay, lập tức có bốn, năm người hầu trắng kiện nặng nề khiêng một vật khổng lồ vào trong phòng ngủ.

Bọn họ cẩn thận đặt nó ở một vách tường trống trước mặt, căn phòng ngay lập tức có cảm giác lớn gấp hai lần nhờ tác dụng của cửa việc phản xạ ánh sáng.

Đây là một tấm gương cực lớn.

“Oa!” Mọi người kinh hô một trận.

“Nữ nô,” Thiên Uy kiêu ngạo nói. “Cái gương này tặng em. Em vui chứ?” Ở chốn sa mạc hoang dã này, 2T muốn làm ra một cái gương lớn như thế này, thật sự là không hề dễ dàng, có thể thấy được Thiên Uy đã hao tổn rất nhiều tâm tư!

Xem ra Thiên Uy rất muốn ‘lấy lòng’ cô, anh muốn để cho cô lộ ra nụ cười vui sướng.

Lấy lòng? Đây quả là một chuyện nực cười.

Trùm đầu mỏ tiếng tằm lừng lẫy, còn cần phải lấy lòng một cô gái nhỏ sao? Huống chi còn là một ‘yêu nữ’ không rõ lai lịch, anh muốn có loại phụ nữ nào mà chẳng được.

Nhưng mà, không hiểu sao, anh vẫn thật lòng hy vọng có thể làm cho cô vui mừng.

“Nữ nô.....” Kỳ quái! Vì sao đột nhiên lại chẳng thấy bóng cô đâu? Thiên Uy cúi đầu tìm cô khắp nơi.

Điều khiến cho anh ngạc nhiên thêm lần nữa là..... cái gương này thế mà lại tạo thành hiệu quả ngược?

Vũ Tiệp bị dọa tới mức trốn ở dưới gầm giường, khuôn mặt hoa dung thất sắc không che dấu được nỗi kinh hoàng!

“Nữ nô.....” Thiên Uy nhảy qua rồi sải bước về phía cô, anh ngồi xổm xuống, muốn lôi cô ra khỏi cái gầm giường vừa thấp lại chật hẹp, nhưng cô lại liều mạng kháng cự, không ngừng cầu xin tha thứ, một bộ dáng điềm đạm, đáng yêu.

“Em sợ sao?” Thiên Uy quả thật không thể giải thích nổi. “Đây chỉ là một cái gương thôi mà.” Anh ôn hòa giải thích.

“Gương, sẽ không làm em bị thương đâu.”

Không! Nó sẽ.

Trong lòng Vũ Tiệp oán thán: đây là thứ gì vậy? Cô chưa từng gặp qua loại quái vật như thế, tại sao vừa nhìn thấy, con người và đồ vật đều biến thành hai?

Có hai cô, hai Lỗ Lạp, hai cái giường..... Hơn nữa, từng cử động của cô 2T đều được phản chiếu lại, cho dù cô có né tránh như thế nào, cũng không thể thoát khỏi con quái vật này.

Thật là đáng sợ! Đây là loại yêu quái gì thế?

“Nữ nô, đừng sợ, nó chỉ là một cái gương.” Anh bình tĩnh trấn an cô. Thành linh, anh tóm được thân thể nhỏ nhắn của cô rồi kéo ra ngoài, ôm cô khiến cô không thể động đậy được, anh buộc cô phải đối mặt với thứ mới mẻ khó thấy được trong sa mạc..... cái gương.

Vũ Tiệp dùng tay che mắt mình, không chịu nhìn. Thiên Uy nhanh chóng ôm chặt eo thon của cô, khiến cô không thể giãy thoát.

Thiên Uy dễ dàng vươn bàn tay to của mình lên nắm lấy cổ tay cô, gạt tay của cô ra, để cho cô đối mặt với cái gương mà người hiện đại thường dùng.

“Đừng sợ! Nó là vật chết, nó sẽ không thương tổn em.....” Thiên Uy nói rất oai phong. “Em sờ một lần đi, nó rất lạnh, nó bất động.....” Thiên Uy cầm lấy tay cô, bàn tay to của anh bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô, cùng nhau chạm vào mặt gương.

“Đây là gương.....” Anh nói cho cô biết. “Đây là mặt của em, mắt của em, lông mày của em, mũi của em.....”

Tuần tự thực hiện, bàn tay thô ráp lại ấm nóng của anh không ngừng đụng chạm vào mũi, mắt, lông mày, môi anh đào của Vũ Tiệp.....

Vũ Tiệp đỏ mặt xấu hổ, 2T cô cảm thấy mặt hồng tim đập, cô muốn thoát khỏi cái ôm áp của anh, nhưng tiếc rằng không được như nguyện, bởi vì anh thật sự rất cao lớn và mạnh mẽ, cô thật sợ anh mà!

Sao cô có thể để mặc cho một người đàn ông xa lạ động tay động chân với mình chứ? Cô không chấp nhận loại hành vi này, cô không thể ‘da thịt thân thiết’ với anh được! Cô thật muốn nhanh chóng chấm dứt loại hành động sai lầm này. Cô tỉnh ranh nghĩ, nếu như mình giả bộ an ổn, tự nhiên, không sợ hãi nữa, có lẽ anh sẽ nhanh chóng buông tay.

Cô run run rẩy ép tự ép bản thân phải đối mặt với con ‘yêu quái’ to lớn này, mà ngón tay Thiên Uy thì vẫn tiếp tục vuốt ve theo quy luật như cũ.....

Từ kinh sợ chuyển thành kinh ngạc!

Dưới sự hướng dẫn kỹ càng của Thiên Uy, cô dần phát giác ra con ‘yêu quái’ này rất thú vị, mặc dù cô không biết đây là vật gì, nhưng cô không còn sợ hãi nữa.

Thiên Uy nắm tay cô, để cho cô tự vuốt ve mái tóc dài của mình, 2T sau đó nhìn cô ở trong gương chăm chú: “Em xem! Đây là mái tóc mượt mà của em, còn có..... Đây là chiều cao của tôi, em xem, có phải tôi rất cao lớn, khôi ngô không?” (2T: =]] anh tự kỷ thấy sợ!!)

Mà em, lại mềm mại, yếu đuối, em..... Anh tỉ mỉ nhìn cô, không kìm hãm được, anh bật thốt lên: “Em giống như tiên nữ hạ phàm! Vẻ đẹp của em có thể khuynh đảo chúng sinh!” Anh lộ ra nụ cười ấm áp, trong đôi mắt lộ ra nét nhu tình trước đây chưa từng xuất hiện.

Dĩ nhiên là cô không hiểu anh đang nói gì, nhưng đôi mắt của cô lại giống như bị chấn động, khiếp sợ, cô không thể rời mắt, cứ đắm chìm vào một mảnh thế giới trong cái gương kia..... Những đụng chạm của anh không làm cho em thấy xấu hổ nữa. Trong gương như phảng phất một bức tranh vô cùng hài hòa!

Thiên Uy tiếp tục nâng đầu cô, để cô nhìn rõ anh trong gương. “Nhìn môi tôi,” anh nói “đây là gương.”

Anh dùng tiếng A-rập để phát âm “Cái.....gương.....”

Vũ Tiệp nhìn chăm chú bờ môi của anh trong gương, rốt cuộc cũng có cảm giác. Lần đầu tiên, cô thử phát âm, chỉ là vẫn còn mang theo chút khiếp đảm, chỉ có khẩu hình chứ chưa có tiếng, hôm nay, tất cả lực chú ý của cô đã tập trung vào chiếc gương này rồi.

Thiên Uy thấy biểu hiện của cô thì hơi nhú mày, nhưng vẫn quyết định không ép buộc cô quá mức, có lẽ tiếng A-rập quá khó khăn đối với cô. Huống hồ, cô cũng đã có chút thay đổi, tối thiểu cũng không còn sợ hãi, choáng váng với cái gương nữa. Hình như bây giờ cô còn rất thích thú với nó nữa, bởi vì đôi mắt lưu ly to tròn kia đang nhìn chăm chăm vào gương.

Thiên Uy rốt cuộc cũng vui mừng, nhìn tình hình này thì chắc là anh đã không chọn nhầm quà!

Anh nhẹ nhàng buông cô ra, Vũ Tiệp giống như không hề phát giác, cô hết sức chăm chú nhìn ‘thế giới thần kỳ’ trong gương.

Lúc này.

Cô phát hiện ra khoảng cách xa gần có thể khiến cho cô lúc lớn lúc nhỏ ở trong gương, 2T mà vòng ngọc trên tay cô, phát ra ánh sáng lấp lánh ở trong gương, cũng được chiếu thành hai cái! Hai? Như thế có phải là sẽ có hai hân không?

Nghĩ tới Trí Bình, hai mắt Vũ Tiệp toát ra nồng đậm yêu thương, cô nâng niu vòng ngọc trong lòng bàn tay, đôi mắt nhìn lâu thật lâu.

Thiên Uy rời đi lúc nào, cô hoàn toàn không biết.

Hình như Thiên Uy đã thay đổi. Kể từ sau khi tặng gương cho Vũ Tiệp, hầu như ngày nào anh cũng tới thăm cô. Trước kia, anh đối với cô, không nghe không hỏi, vậy mà bây giờ lại thành ra quá mức ân cần rồi. Chỉ là, Vũ Tiệp lại khiến anh đau khổ cân não, bởi vì cô bây giờ, mỗi ngày đều lấy gương làm bạn, có thể nói là như hình với bóng. Cho dù là ăn cơm hay đi ngủ, ngẩng người, trầm tư..... Cô đều ngồi trước gương, ngay cả lúc Thiên Uy tới, mặc dù cô ngênh đón, nhưng tinh thần vẫn luôn hoảng hốt, mất hồn mất vía. Có thể nói là toàn bộ lực chú ý của cô đều đặt vào cái gương rồi.

Cô thường lộ ra vẻ mặt mỉm cười, hơn nữa khi cô cầm miếng ngọc rồi lâm rồi trầm tư thì nụ cười đó càng trở nên điềm tĩnh và thỏa mãn.

Tại sao lại như vậy? Thiên Uy buồn bực. Ngoại trừ việc cô có thiên chất bẩm sinh khác hẳn người thường, thì những sinh hoạt thường ngày, quả thật có thể dùng mấy chữ không hiểu việc đời để hình dung. Anh nhú chặt lông mày nghĩ ngợi, rốt cuộc là vì sao cô ấy lại thích thế giới ở trong gương như vậy?

Mặt trời buổi chiều gay gắt, Thiên Uy cười ‘Abraham’ chạy băng băng trong tòa thành, bị cái nóng cực độ tàn sát bừa bãi, cát trong sa mạc cuộn cuộn thổi tứ tung theo gió, Thiên Uy tới bên bờ hồ, làn nước trong mát khiến cho Thiên Uy động lòng không dứt, anh ghìm cương, xuống ngựa, cỡi trường bào trên người, 2T dùng tư thế tuyệt đẹp để nhảy vào trong nước, anh bơi lội như giao long ở trong ao mấy chục vòng, cho tới khi tinh lực gần cạn, thân thể giống như đang bị thiêu cháy trong sa mạc thì tìm được nguồn nước, ngay cả tâm tình cũng được làm dịu, anh mới lưu luyến bơi vào bờ, nhưng Thiên Uy lại bất động giống như một pho tượng. Một con rắn đuôi chuông khác đang vểnh cái đuôi lên thật cao, vươn đầu lưỡi thật dài, nhìn Thiên Uy như hổ rình mồi, đáng vẻ vận sức chờ phát động.

Ặc..... Thượng Đế!! Thánh Allah!! Ông trời!! Giờ phút này Thiên Uy thật là dở khóc dở cười. Tại sao mấy chuyện xui xẻo như vậy cứ đổ lên đầu anh???

Hai con ‘xà thần’ này chẳng lẽ thật sự có hứng thú với anh tới như vậy? Một con còn chưa tính, nhưng mà sao con kia cũng để mắt tới anh như vậy? Không khỏi quá chuẩn rồi! Anh đã trêu chọc ai cơ chứ?

“Trời ơi.....” Tầm thân trần trụi của anh căng thẳng, ngay cả nội tạng cũng như muốn nhảy ra ngoài, anh thật sự không muốn ném thử những ‘cử chỉ thân thiết’ của rắn một lần nữa, nhưng mà, nhưng..... hình như đầu lưỡi của con rắn kia rất có hứng thú với anh!

Từ xưa tới nay chỗ này vẫn ít người, anh có thể kêu cứu với ai bây giờ? Có vẻ như lần này sẽ không được may mắn như lần trước nữa! Sẽ có người phát hiện ra anh sao?

‘Abraham’ ở phía bên kia ao, đang cúi đầu ăn cỏ non, bản năng trời sinh của động vật khiến cho nó nhất thời phát hiện ra sự kỳ lạ, chỉ thấy lỗ tai của nó phe phẩy để chú ý lắng nghe tiếng động xung quanh, trong hồ đã không còn truyền tới tiếng nghịch nước.

‘Abraham’ lập tức hí lên rồi phóng như điên tới, chứng kiến chủ nhân đang đối mặt với con rắn đuôi chuông thì nó sợ hãi rồi nhanh chóng liệch mạng hí dài.

Lúc này Thiên Uy đã đông máu, 2T huyết thái dương cũng nhảy lên kịch liệt, mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán, con rắn đuôi chuông đang bò dọc cánh tay của anh để tiến sát vào thân thể anh, anh cố gắng nín thở.

Anh khẽ gọi yếu ớt: “Abraham”, “Abraham”, đi tìm người tới, đi tìm người tới.....

Mặc dù con ngựa có thể không nghe thấy hoặc là nghe thấy cũng không hiểu. Nhưng từ trước đến giờ anh và ‘Abraham’ đều có thần giao cách cảm.....

..... Nhất định nó sẽ hiểu anh đang nghĩ gì.

Không sai chút nào, ‘Abraham’ gấp gáp rời đi. Nhìn bóng dáng của ‘Abraham’ dần xa, tất cả hy vọng của Thiên Uy đều đã đặt trên người nó rồi.

Bởi vì Thiên Uy cưỡi ngựa ra ngoài, nên người và ngựa sẽ không tách rời, mà một khi hai bọn họ tách ra, thì hiển nhiên là tính mạng của chủ nhân đang gặp nguy hiểm, đây chính là chuyện mà người trong thành bảo ngẫm hiểu với nhau. 2T Thiên Uy phán đoán không sai, chỉ chốc lát sau, ‘Abraham’ đã dẫn theo một đám người chạy tới bên hồ.

Harder là người đầu tiên nhảy xuống lưng ngựa, “Thủ lĩnh.....” Ba bước ông ta cũng chạy thành một bước, vọt tới bờ hồ, nhưng lúc ông ta nhìn thấy tình huống trước mắt thì sắc mặt lập tức đại biến.

Con rắn độc kia đang quấn quanh ngực Thiên Uy.

9. Chương 3-2

“Thủ lĩnh.....” Trong lòng ông ta run sợ, tiếng nói cũng trở nên thật nhỏ.

Thiên Uy không biến sắc, chỉ dùng khẩu hình truyền đạt, ý là muốn tìm ‘nữ nô’, mau.... Tìm ‘nữ nô’..... Harder gật đầu, lập tức xoay người nhảy lên lưng ngựa, dùng hết sức lực và tốc độ để khẩn cấp chạy về bên trong thành bảo.

Vũ Tiệp đang đứng trước gương, ‘mắt to trừng mắt nhỏ’ với nó.

Đã nhiều ngày như vậy, cô cảm thấy cái gương thật sự là thiên biến vạn hóa. Hỉ nộ ái ố của cô, cái gương đều phản ánh được, thật kỳ diệu! Thật là không thể tưởng tượng nổi!

Ở quê hương của cô chỉ có gương đồng, tại sao thứ ‘đồ’ này lại có thể phản chiếu từng hành vi cử chỉ của cô?

‘Đồ’ này tên gì nhỉ? Cô cố gắng nhớ lại cách Đông Vương Thiên Uy phát âm. “Cái..... gương.....” cô thử bập bẹ nói tiếng A-rập.

Rốt cuộc thì chỗ này là chỗ nào đây? Không phải là cô chưa từng suy đoán, nhưng lại thiếu mất động lực để tìm kiếm sự thật. Sau trận hỏa hoạn đó, may mắn được người hiền hách phi phạm như anh tới cứu trong lúc mình chỉ treo chuông, nếu không thì cô đã bị thiêu chết tươi rồi. Tìm được đường sống trong chỗ chết, hôm nay trái tim cô chỉ còn là một mảnh mờ mịt.

Mặc dù ban đầu đã ôm quyết tâm ngọc đá cùng vỡ, chỉ vì muốn nhìn thấy khuôn mặt người thương mà không tiếc phóng hỏa, càng không sợ phải dùng mạng mình để đổi. Nhưng bây giờ hồi tưởng lại, lại cảm thấy lúc đó mình thật là ngu quá! Nếu như cô thật sự chết đi, vậy thì vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy được Trí Bình nữa sao? Dĩ nhiên cũng không lâm vào cảnh ngộ kỳ quái như thế này.

Hiện tại, điều duy nhất khiến cô vô cùng tiếc nuối là không được nhìn thấy hắn, cô không biết hắn đang ở nơi nào, chỉ có thể bi ai ôm vòng ngọc trong tay..... “Ầm”..... Harder dẫn theo một đám người đột ngột xông vào, còn Lỗ Lạp thì không biết từ đâu chạy tới cuống cuồng hét lên với cô điều gì đó, dù sao, cô cũng bị đám người đó lôi đi.

Cô sợ vô cùng, liều mạng giãy giụa, nhưng không có người nào giúp cô. Lúc này, trong đầu cô tự nhiên lại hiện lên tướng mạo của Thiên Uy. Cô hiểu rằng chỉ có anh mới cứu được cô! Nhưng mà, bây giờ anh đang ở đâu? Cô thật sự rất hy vọng anh có thể xuất hiện ngay lúc này!

Cô cứ thế bị lôi lên lưng ngựa. Cô định hô to cứu mạng, nhưng cát vàng cuộn cuộn không để cho cô kêu thành tiếng, cô che miệng lại, cảm thấy hít thở không thông, chỉ có thể để mặc cho bọn họ đưa tới chỗ nào không hay.

Cuối cùng cũng tới hồ nước, tiếng nước chảy róc rách làm cho tinh thần người nghe cũng rung động. Cô bị lôi xuống ngựa một cách cứng rắn.

Ánh mắt của cô hướng về phía trước, bỗng chớp cặp mắt tròn to, lại vội vàng nhắm lại.

Trời ạ....! Anh ta lại dám toàn thân trần truồng như vậy? 2T Anh ta cũng không nhúc nhích mà cứ đứng đó làm gì vậy? Thật là mất thể diện, cô vẫn còn là hoàng hoa đại khuê nữ đấy nhé, sao có thể nhìn lên thân thể của đàn ông! Đây là chuyện không thể chấp nhận được! Thoáng chốc, mặt của cô đã hồng thắm như bầu trời..... Đột nhiên, cô nghĩ tới, chẳng lẽ..... chẳng lẽ.....

“Không!” Cô kêu thảm một tiếng.

Chẳng lẽ bọn họ muốn cô và anh cùng nhau tắm rửa? (=)] kưng khéo tưởng tượng)

Không thể nào, đây chính là chuyện đồi phong bại tục!

Cô bắt đầu quyền đâm cước đá để phản kháng, chỉ là đám người A-rập dã man, căn bản cũng chẳng chịu thua, bọn họ ghét nhất chính là việc phụ nữ lại không coi đàn ông ra gì, cho nên cô gần như bị khiêng tới hồ nước bên cạnh trong lúc còn đang nguyên rúa.

Vũ Tiếp che mắt không dám nhìn thẳng, nhưng mà tay của cô lại bị gạt xuống, vừa mở mắt đã nhìn thấy một khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy ở đằng trước, chỉ thấy cặp mắt của Động Vương Thiên Uy đang nhìn cô một cách khản thiết.

Tuy vẫn còn thiếu nữ then thùng, lại là lần đầu tiên nhìn thấy một thân thể cường tráng, vạm vỡ như thế, cô cũng không nhìn được mà tò mò quan sát từ trên xuống dưới, dần dần, dần dần nhìn xuống phía dưới.

Nhìn đến phần bụng của anh thì cô kinh hô một tiếng, miệng há thành hình .

Thiên Uy thấy thế, trong lòng rốt cuộc cũng quãng được tảng đá lớn. “Cám ơn trời đất, em hiểu được.....” dù sao, ở trong tình trạng không thể nào giao tiếp được bằng ngôn ngữ, anh không hy vọng sẽ dẫn tới bất kỳ hiểu lầm nào, ví dụ như: khiến cô cho rằng anh có tâm địa không tốt, hoặc là coi anh như kẻ điên....

Cô hiểu ý rồi cười với anh một tiếng, dưới ánh mặt trời soi rọi nốt ruồi đỏ trên mi tâm của cô thật rõ ràng. Mà ánh mặt trời cũng khiến cô nổi bật, xinh đẹp, Thiên Uy nhìn mà tròn tròn con mắt, gần như quên mất mình đang ở trong hiểm cảnh.

Chỉ thấy gò má của cô nổi lên một hồi ửng hồng, mặc dù muốn cứu anh, nhưng cô cũng không khỏi chần chờ một lúc lâu, bởi vì con rắn kia đang quanh quẩn ở trên bụng Thiên Uy, gần như là che khuất một chút

lông xù, nếu như cô đưa tay bắt rắn..... Không phải là sẽ..... Không! Cô không nên hủy đi toàn bộ trong sạch của mình.

Trong lúc trù trừ, thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, những tiếng thúc giục bên tai lớn dần, Harder lớn tiếng gọi: “Cứu chủ nhân, cứu thủ lĩnh, cứu thủ lĩnh.....” dĩ nhiên, Vũ Tiệp nghe cũng chẳng hiểu bọn họ đang âm ỉ cái gì.

Thiên Uy sắp kiệt sức, ánh mắt của anh thật sự rất bất lực! Vũ Tiệp cũng hiểu được tần số cầu cứu trong ánh mắt anh, nhưng..... nhưng..... cô cũng không thể thấy chết mà không cứu được! Rốt cuộc, cô hạ quyết tâm, cắn chặt môi dưới, đầu tiên là liếc trộm một cái, nhắm trúng mục tiêu, sau đó nghiêng đầu, tay của cô dùng sức đưa vào trong nước, may mắn, cô chộp được thân rắn, cho nên một tay ôm con rắn vào trong ngực.

Cuối cùng thì Thiên Uy cũng trút được gánh nặng, cả đám người lại nhìn thấy cô thành công cứu chủ nhân một lần nữa, rồi rút vỗ tay khen ngợi không dứt. Nhưng Vũ Tiệp lại bị xui xẻo. Bởi vì vừa ôm con rắn vào ngực, cô lập tức trấn an nó, hết sức chăm chú kiểm tra xem con rắn trong tay có bị thương không, cho nên không để ý, lúc trèo lên tảng đá, trọng tâm lại không vững nên ngã nhào vào trong hồ.

Mặc dù Thiên Uy phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn bị chậm một bước. Anh cũng chỉ may mắn đỡ được cô ở trong hồ, rồi kéo cô đứng lên.

Kết quả, cô gái nhỏ xinh rất bất mãn vì bị rớt xuống dưới hồ, trong lúc lảo đảo, cô dựa vào bản năng mà túm được Thiên Uy, tựa vào Thiên Uy, Thiên Uy cho là cô bị kinh sợ, cũng ôm chặt lấy cô.

Lần này thì hay rồi, ngực cô đụng phải một thứ vừa nóng lại vừa cứng đang vươn thẳng lên, cô tò mò nhìn lại. Thiên Uy đang đứng thẳng cũng thấy cô đang té xuống cái gì..... Trời ạ! Phần bụng dưới của anh lại đang thuận tiện ‘gánh vác’ bộ ngực của cô.....

Cô hét lên một tiếng muốn buông Thiên Uy ra, Thiên Uy vì lo lắng nên không buông cô ra, lại rước lấy sự ‘phục vụ’ từ hàm răng sắc của cô (=)), Thiên Uy ăn đau, tay bỗng chốc buông ra, vì vậy cô lại lảo đảo không yên mà ngã thắm vào trong hồ nước.

Đáng ghét! Bọn người hầu cũng đang giương cung bạt kiếm. Cô lại dám cắn thủ lĩnh? Mặc dù cô có công cứu được thủ lĩnh, nhưng cũng không thể giương oai, làm càn ở đây như vậy, ở trong quốc gia này, phụ nữ không được phép trèo lên đầu đàn ông..... không ngờ, ngoài ý muốn, Thiên Uy lại sảng khoái cười lớn, hình như không hề để tâm. Anh nhìn Vũ Tiệp ở đằng trước, lắc đầu nói: “Em đúng là đồ phiền toái! Còn là đồ phiền toái có chấp! Chẳng lẽ em tình nguyện chết đuối ở trong nước, cũng không muốn để tôi cứu em?” Nói xong, anh quay đầu lại, ánh mắt quét qua không ít người, nhìn vẻ mặt tức giận đờ đờ của bọn họ, anh lớn tiếng nói nước đôi: “Nể tình em đã có công cứu tôi, chuyện em cắn tôi, tôi sẽ không truy cứu. Huống chi em còn là nữ nô duy nhất của tôi, đặc xá cho em vô tội!”

10. Chương 3-3

Về mặt đám người ở đây đều hiện lên hai chữ ‘phục tùng’, nét mặt cũng trở nên hòa hoãn. Bỗng chốc, Thiên Uy chìm vào trong nước, vươn hai tay, bế ngang Vũ Tiệp đang toàn thân ướt nhẹp lên. Vũ Tiệp biết mình giây dựa chắc chắn là không hiệu quả, dứt khoát ôm con rắn cẩn thận, sau đó nhắm chặt mắt làm như không thấy. Nhưng cảm giác thẹn thùng, nóng bức toàn thân thì không thể nào vứt bỏ được.

Thiên Uy nhìn bộ dạng ‘Anh dũng hy sinh’ của cô thì không khỏi lại cười lớn, tiếng cười của anh làm rung động thính giác của mỗi người đứng đây. Một thủ lĩnh luôn luôn cao ngạo, độc lai độc vãng (đi đâu cũng chỉ một mình) vừa mới thoát khỏi hiểm cảnh, vì sao lại vui vẻ như thế? Mà nguyên nhân làm cho ngài ấy vui sướng, xem ra chính là vị yêu nữ này rồi.

Không! Sợ rằng cô ấy không phải loại ‘yêu nữ’ hại người, hai lần đều tận mắt nhìn thấy cô dùng một loại ‘pháp lực’ khó hiểu, mọi người đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ, đã có người bắt đầu suy đoán cô là con gái của

Xà Thần..... ‘Xà nữ’.

Nhất định là cô được Xà Thần phái tới để bảo vệ an toàn cho thủ lĩnh, và che chở cho nơi này bình an.

“Xà nữ”, trong lòng mọi người lại đặt cho Vũ Tiệp một cái tên mới, cái tên này biểu lộ sự thành kính.

Đáng ghét! Mình cứu anh ta! Mà anh ta lại dám cười nhạo mình!

Cô tức giận chu miệng, vểnh lên hồi lâu. Thiên Uy cúi đầu nhìn chăm chú vẻ mặt có chút không phục của cô, biết rằng cô đang hờn dỗi, anh không khỏi mỉm cười. Ôm “tiểu bảo bối” trong tay..... Mấy chữ này bỗng nhiên hiện ra trong đầu anh.

Tiểu bảo bối?

Ánh mắt Thiên Uy lóe lên một cái, không khỏi cảm thấy buồn cười. Đúng, cô chính là tiểu bảo bối của anh! Ôm cô, anh lại có thể sinh ra sự thương tiếc và yêu thương trước nay chưa từng có, trong lòng cũng mất đi sự bình tĩnh năm xưa mà chấn động không thôi.

Ba mươi mốt năm qua, quyết định vùi thân trong sa mạc để trở thành ‘báo sa mạc’, hôm nay, ánh mắt anh lại có thể dịu dàng đặt trên người một cô gái nhỏ.

Quả thật là không thể tưởng tượng nổi! Cô chỉ là một tiểu yêu nữ được anh cứu từ trên cọc gỗ xuống! Không phải sao?

Anh ngừng cười, uy phong凛冽 đứng trên một tảng đá, để mặc cho Harder hầu hạ anh mặc áo bào trắng.

Sau đó, Thiên Uy tự mình bọc chiếc áo khoác ra ngoài Vũ Tiệp, anh sợ cô bị lạnh.

“Abraham”..... Anh gọi.

‘Abraham’ nghe tiếng lập tức hí vang, chạy như bay tới bên cạnh anh. Thiên Uy ôm Vũ Tiệp rồi nhảy lên lưng ngựa, để cô ở trước ngực, anh kéo dây cương, hạ lệnh: “Đi! Trở về thành bảo.....”

Con tuần mã chạy băng băng mang theo gió cát cuộn cuộn, cát vàng đầy trời khiến cho mắt của Vũ Tiệp hầu như không thể mở ra, mặc dù cô không tình nguyện, nhưng thân thể cô lại không thể không nhích về phía sau, sợ té xuống nên cô dựa thật sát vào người Thiên Uy, anh thật giống như một bến cảng an toàn để cô tránh mưa tránh gió.

Mọi người đều thấy thủ lĩnh rời đi, nhìn một màn này, không biết là nên vui mừng hay là lo lắng.....

Thiên Uy bắt đầu thích len lén quan sát Vũ Tiệp từ xa, mà Vũ Tiệp bị rình coi lại rất tự nhiên chẳng hề hay biết.

Anh phát hiện ra, nhìn càng nhiều, thì càng bị thu hút bởi sự thần bí và khí chất sâu xa tế nhị của cô, càng gần càng khiến anh không thể chống cự..... (mà rơi vào tay giặc =]])

Rất nhiều thời điểm, cô chỉ nắm vòng ngọc trên tay rồi lâm vào trầm tư, ánh mắt của cô ngấm nhìn phương xa, giữa đôi lông mày là nồng đậm ưu sầu và ôn nhu, thương mến, khiến cho Thiên Uy không thể không hoài nghi rằng cô đang nhớ nhung tới người yêu phương xa?

Chỉ cần nghĩ tới chuyện này, trong lòng anh không khỏi dâng lên một cỗ ghen tuông.

Anh còn phát hiện, cô rất thích cùng với động vật, thậm chí là cả côn trùng chơi chung một chỗ.

Ngoại trừ ngựa ra, còn có kiến! Cô lại có thể nằm lăn trên đất cát, nhìn về phía đàn kiến rồi tự lẩm bẩm. Những con khác như là bọ cánh cứng, các loại nhện, côn trùng, cô cũng đều nâng niu bọn chúng trong lòng bàn tay rồi cẩn thận che chở, trong bụng lòng có không biết bao nhiêu là bướm và chuồn chuồn đều là bạn chơi của cô.

Thiên Uy thường thấy cô nhẹ nhàng giơ tay phải lên, chỉ trong chớp mắt, bướm bướm và chuồn chuồn sẽ chủ động bay về phía tay cô, cô thì mặt mày hớn hở chào hỏi bọn chúng! Giống như bạn tốt nhiều năm. Thậm chí, thường xuyên có một đám chuồn chuồn và bướm bướm sẽ nhẹ nhàng bay múa xung quanh cô, cảnh tượng này khiến cho người khác khó lòng quên được. Mà Vũ Tiệp cũng không thương tổn bọn chúng, chỉ đơn thuần cùng nhau chơi đùa.

Thỉnh thoảng cô cũng sẽ ‘nói chuyện’ cùng với chim. Có một lần khiến cho Thiên Uy bị dọa tới hồn phi phách tán, bởi vì anh tận mắt chứng kiến cô đang ‘tán dóc’ với một con chim ưng chỉ biết ăn thịt người, thoảng chốc anh đã khấn trương lời được sủng tự động ra định bắn chết con chim kia. (=]])

Nhưng cẩn thận nhìn lại, chỉ thấy Vũ Tiệp đang bình thản ung dung, không hề có vẻ sợ hãi, anh mới bật cười chính mình đang chuyện bé xé ra to. Xem ra chuyện Vũ Tiệp và động vật chung sống tương thân tương ái là rất hiển nhiên!

Trải qua một khoảng thời gian quan sát, anh phát hiện ra cô chẳng những không phải là yêu nữ, càng không phải là xà nữ mà gọi người vẫn gọi ở sau lưng, cô phải là ‘tiên nữ’ trên trời đi lạc xuống trần gian mới phải, bởi vì cô bầm sinh đã từ bi và lương thiện khiến cho ai ai cũng đều muốn gần gũi. Còn đối với năng lực thần kỳ về động vật, hẳn là trời cao đã ban ơn cho một mình cô.

Cô, ‘nữ nô’, rốt cuộc cô tới từ đâu, muốn làm gì?

Thiên Uy không ngừng tự hỏi.....

Bên trong tòa thành thật ra là một thung lũng tự nhiên nho nhỏ, chung quanh có núi đá bao phủ, một dòng suối nhỏ chảy giữa vùng đất thấp mà tạo thành.

Trong hồ nước tương đối sạch sẽ trong mát, hơn nữa trải qua việc Thiên Uy hao tâm ‘cải tạo’, chỗ này trở thành một vườn hoa nhân tạo, chung quanh có trồng rất nhiều cây rừng, một góc hồ nước còn có thác chảy, tiếng nước róc rách, tiếng thác thanh thúy, nghe thấy cũng đủ khiến cho lòng người vui vẻ thoải mái, xóa đi những buồn phiền trong lòng.

Đối với Vũ Tiệp mà nói, kể từ lần ngoài ý muốn cứu được Thiên Uy trong hồ nước đó, mặc dù cuối cùng cô bị ngã vào trong hồ, thành ra chặt vật không chịu nổi, nhưng cô cũng không thể xem thường cảnh đẹp ở nơi này.

Dù sao từ trước tới nay trong tòa thành, cô đâu có cơ hội để tiếp xúc với nước suối trong lành tự nhiên. Cho tới bây giờ, mỗi lần cô tắm đều là do Lỗ Lạp mang tới một cái bồn tắm lớn, chuẩn bị đầy đủ nước nóng, khiêng vào phòng ngủ, mặc dù được hầu hạ rất tốt, nhưng lại mất đi cảm giác tự do tự tại. (2T: ý chừng là phải tắm tiên mới tự tại =]])

Thật ra thì lúc cô ở cổ hương rất hay vụng trộm trốn sư phụ để chạy ra dòng suối nhỏ vào đêm khuya, lẳng lẽ cởi hết quần áo, nhảy vào trong suối vừa tắm vừa đùa nghịch, đúng là những ngày không buồn không lo!

Cô thật sự rất nhớ nhưng cảm giác đó.

Mà cái hồ nước kia thật giống như thế ngoại đào nguyên, phát ra một lực hấp dẫn cực lớn, không ngừng dụ hoặc cô.....

Chương 4.1:

Đêm khuya yên tĩnh, không một tiếng động, ánh sao chói mắt, trăng sáng soi đường, trong màn đêm tối đen như mực, bên trong tòa thành cũng lặng yên không một tiếng động, ngoại trừ cảnh vệ tuần tra thường xuyên đi qua đi lại bên ngoài, tất cả mọi người đều chìm vào mộng đẹp.

Thời cơ này, chính là thời cơ mà người ta ‘muốn làm gì thì làm’.

Dĩ nhiên, cũng chỉ có cô mới có thể to gan lớn mật định chạy ra ngoài lúc thần không biết quỷ không hay.

Cô len lút cười ‘Abraham’, xuyên qua con đường mòn trong bóng tối, đi tới nơi ‘thế ngoại đào nguyên’, thật may là không bị ai phát hiện, dù sao thì nơi này cũng rất vắng vẻ, bình thường rất ít khi có người tới đây.

Cô cẩn thận nhảy xuống ngựa, vỗ vỗ cổ ‘Abraham’, nhỏ giọng nói với nó: “Cầu xin người một chuyện nữa, thay ta ‘giữ cửa’ có được không? Nếu như có người ‘rình coi’, nhất định phải báo cho ta đấy!”

‘Abraham’ gật đầu một cái, tỏ ý đã biết, nó đúng là một con ngựa có linh tính, nó còn chẳng cần phải hí ầy chứ!

Vũ Tiệp nhìn quanh bốn phía, ánh trăng chiếu le lói, chung quanh là một mảnh đen như mực, ngay cả bóng ma cũng chẳng có, chứ đừng nói là bóng người!

Chỉ là cô vẫn rất cẩn thận, tinh thần có chút thấp thỏm, từ từ cởi áo bào ở trên người xuống, gấp gọn rồi đặt trên một tảng đá, sau đó mới mò mẫm bước vào trong hồ.

Nước suối mát lạnh khiến cho tinh thần của cô run lên một cái, tâm tình lo sợ nhất thời bay biến không còn bóng dáng, cô bắt đầu nghịch nước chơi đùa, quên luôn rằng mình còn phải ‘cảnh giác’.

Cô chìm vào đáy hồ, khua khoáng loạn xạ, từ trong vách đá bên cạnh bắt được một con rắn nước nhỏ, Vũ Tiệp nhìn con rắn nước rồi cười khanh khách, tuyệt không sợ hãi, sau đó, cô bắt đầu nói chuyện với động vật và côn trùng ở xung quanh.

Lần ‘nói chuyện’ này cũng không giống như trước đó. Lúc trước cô đều dùng khẩu hình để ‘biến âm thanh thành vô thanh’, chỉ cùng với động vật ‘tâm linh tương thông’. Mà bây giờ, có thể đặc ý quên hình rồi! Cô quên luôn ‘cấm lệnh’ do mình đặt ra, dùng giọng nói ngọt ngào để nói ra ngôn ngữ của chính mình.

“Người đó..... quá không nên rồi, tại sao lại có thể bắt nạt người anh em này?” Cô nói với một con cá. “Cái gì, các bạn muốn bay về phương Bắc? Bay tới một đất nước khác? Tại sao?” Cô hỏi một con chim khác.

“Các bạn rất thích chỗ này? Bởi vì chỗ này có đồ ăn thức uống, thật sao?” Ngay cả sóc cũng chạy tới tham gia náo nhiệt! (2T: bọn này cũng cú đêm như chị sao???)

Trầm mê trong niềm vui sướng được ‘nói trời nói đất’ với đám động vật, khiến cho Vũ Tiệp quên luôn cả ‘cảnh xuân’ nguy hiểm của chính mình.....

Không phải là ‘Abraham’ không muốn cảnh báo, chỉ là, khi nó lòi cả con mắt ra để phát hiện người tới chính là cái vị cao lớn tuần tú mà nó không thể quen thuộc hơn nữa, tư thế oai hùng tỏa sáng của chủ nhân khi đó khiến nó tự nhiên rất thức thời ngậm miệng, ngoan ngoãn cúi đầu, hơi có chút ý vị ‘hối hận’.

Thiên Uy cũng sẽ không vì vậy mà bỏ qua cho nó. “Tốt nhỉ, người lại dám lén lút sau lưng ta để đưa người khác tới chỗ này, hừ! Rốt cuộc ai mới là chủ nhân của người? Người có biết không, đây chính là phản bội ta!” Thiên Uy nói tương đối hung hăng.

‘Abraham’ vẫn chỉ cúi đầu, không dám nhìn Thiên Uy.

Thiên Uy uy hiếp. “Người nên biết kết quả của việc phản bội chủ nhân là gì, cẩn thận ta cho người một phát súng chết tươi bây giờ, sau đó sẽ băm người thành thịt rồi mang ra chợ bán.....” (@@)

Hình như ‘Abraham’ đã hiểu sự uy hiếp của Thiên Uy, bắt đầu lo lắng.

Hiển nhiên Thiên Uy cũng thấy đã đạt được hiệu quả đe dọa. Anh lại tiếp tục dùng giọng điệu nghiêm nghị: “Không cho phép lại bán đứng ta, đợi lát nữa bất luận có xảy ra tình huống gì, nhớ, ta mới là chủ nhân của người, ‘nữ nô’ kia thì không phải, hiểu chưa?” (=]] trái đá lót đường)

Anh dùng lực vỗ vỗ lưng ngựa, ân cần dạy bảo ‘Abraham’ một trận.

Giáo huấn xong xuôi, Thiên Uy quay đầu lại, nhìn chăm chú vào mỹ nhân đang nô đùa trong ao. Giữa đêm khuya, vầng trăng trên trời chính là nguồn sáng duy nhất, anh núp ở phía sau một tảng đá lớn, thâm tình quan sát chăm chú nhất cử nhất động của cô.

Không thể nói ra được kích động và khiếp sợ từ trong đáy lòng anh.

Cô có thể dễ dàng ‘thuần phục ngựa’ còn chưa tính, không ngờ cô rõ ràng có thể cưỡi ngựa? Hơn nữa tư thế cưỡi ngựa còn tương đối khí suất, rất có phong thái ‘đại tướng’!

Vậy mà, lợi hại hơn nữa, cô có thể tránh được tai mắt của người khác, mặt không đổi sắc, thúc ngựa chạy băng băng trong thành mà cũng không làm cho người ta phát hiện, nhất là binh lính tuần tra, điều này cũng vô cùng không đơn giản rồi.

Nếu không phải anh đột nhiên tâm huyết dâng trào, nửa đêm mò dậy muốn cưỡi ngựa đi dạo, mà vừa tới chuồng ngựa, lại phát hiện ra ‘Abraham’ đã biến mất, thì anh vẫn còn không hề hay biết!

Người đầu tiên anh nghĩ tới chính là cô, chỉ có cô mới có thể khiến cho ‘Abraham’ nghe lời, cũng chỉ có cô, mới có thể làm ra cái việc không biết trời cao nhất rộng như thế này. Anh chú ý quan sát những vết chân

trên nền đất cát, hiển nhiên là bọn họ vừa mới rời đi, dấu chân còn rất rõ ràng, cho nên anh có thể bình tĩnh, ung dung đuổi tới nơi này.

Cũng để cho anh được chứng kiến một màn đặc sắc như thế.

Giờ phút này, cô tựa như hoa sen mới nở, trong bóng đêm, vẻ thần bí và quyến rũ càng được tôn lên.

Mơ hồ, ánh trăng mờ ảo tràn vào trong hồ nước, chiếu rọi trên người cô giống như khoác lên một tầng màu vàng kim mỏng manh, đẹp tới nỗi anh phải nín thở. Chẳng bao lâu sau, trong lòng đã leng keng nổi lên vạn sợi nhu tình!

Khóe môi Thiên Uy khẽ nhếch, âm thầm nghĩ ngợi: đời này, anh luôn tự phụ ngất trời là người tình cả đời anh cũng chỉ có thể là sa mạc, không một ai hơn, mà nay, cô nàng đang được ánh trăng chiếu rọi trong hồ nước kia, mặc dù không khí phách ngàn dặm giống như sa mạc, nhưng lại tản mát ra sự mềm mại vô cùng đáng yêu, khiến cho lòng anh cuồng loạn không dứt.

Đó là một loại tình cảm chưa bao giờ có.

Anh lặng lẽ nhảy lên một bờ đá khuất bên cạnh hồ nước, không một tiếng động mà nhìn ngắm vị tiên nữ đang khuấy động hồ nước ở đằng xa, cũng có chút ý xấu, anh ‘mượn gió bẻ măng’ lấy đi áo bào trắng được đặt trên tảng đá.

Sau đó lại ôm nhu tình mật ý để rình mò trong bóng tối, cho đến khi..... Ân thanh nhu thuận ngọt ngào truyền đến. Là cô đang nói chuyện sao?

Hơn nữa còn đang nói tiếng Trung!?

Lần này, Thiên Uy kinh ngạc tới mức thiếu chút nữa đã lăn đùng từ trên tảng đá xuống!

Trời ạ! Chẳng những cô nói được, hơn nữa còn nói thứ tiếng Trung mà anh không thể quen thuộc hơn được nữa.

11. Chương 4-1

Đêm khuya yên tĩnh, không một tiếng động, ánh sao chói mắt, trăng sáng soi đường, trong màn đêm tối đen như mực, bên trong tòa thành cũng lặng yên không một tiếng động, ngoại trừ cảnh vệ tuần tra thường xuyên đi qua đi lại bên ngoài, tất cả mọi người đều chìm vào mộng đẹp.

Thời cơ này, chính là thời cơ mà người ta ‘muốn làm gì thì làm’.

Dĩ nhiên, cũng chỉ có cô mới có thể to gan lớn mật định chạy ra ngoài lúc thần không biết quỷ không hay.

Cô len lút cúi ‘Abraham’, xuyên qua con đường mòn trong bóng tối, đi tới nơi ‘thế ngoại đào nguyên’, thật may là không bị ai phát hiện, dù sao thì nơi này cũng rất vắng vẻ, bình thường rất ít khi có người tới đây.

Cô cẩn thận nhảy xuống ngựa, vỗ vỗ cổ ‘Abraham’, nhỏ giọng nói với nó: “Cầu xin người một chuyện nữa, thay ta ‘giữ cửa’ có được không? Nếu như có người ‘rình coi’, nhất định phải báo cho ta đấy!”

‘Abraham’ gật đầu một cái, tỏ ý đã biết, nó đúng là một con ngựa có linh tính, nó còn chẳng cần phải hí ầy chứ!

Vũ Tiệp nhìn quanh bốn phía, ánh trăng chiếu le lói, chung quanh là một mảnh đen như mực, ngay cả bóng ma cũng chẳng có, chứ đừng nói là bóng người!

Chỉ là cô vẫn rất cẩn thận, tinh thần có chút thấp thỏm, từ từ cởi áo bào ở trên người xuống, gấp gọn rồi đặt trên một tảng đá, sau đó mới mò mẫm bước vào trong hồ.

Nước suối mát lạnh khiến cho tinh thần của cô run lên một cái, tâm tình lo sợ nhất thời bay biến không còn bóng dáng, cô bắt đầu nghịch nước chơi đùa, quên luôn rằng mình còn phải ‘cảnh giác’.

Cô chìm vào đáy hồ, khua khoảng loạn xạ, từ trong vách đá bên cạnh bắt được một con rắn nước nhỏ, Vũ Tiệp nhìn con rắn nước rồi cười khanh khách, tuyệt không sợ hãi, sau đó, cô bắt đầu nói chuyện với động vật và côn trùng ở xung quanh.

Lần ‘nói chuyện’ này cũng không giống như trước đó. Lúc trước cô đều dùng khẩu hình để ‘biến âm thanh thành vô thanh’, chỉ cùng với động vật ‘tâm linh tương thông’. Mà bây giờ, có thể đặc ý quên hình rồi! Cô quên luôn ‘cấm lệnh’ do mình đặt ra, dùng giọng nói ngọt ngào để nói ra ngôn ngữ của chính mình.

“Người đó..... quá không nên rồi, tại sao lại có thể bắt nạt người anh em này?” Cô nói với một con cá. “Cái gì, các bạn muốn bay về phương Bắc? Bay tới một đất nước khác? Tại sao?” Cô hỏi một con chim khác.

“Các bạn rất thích chỗ này? Bởi vì chỗ này có đồ ăn thức uống, thật sao?” Ngay cả sóc cũng chạy tới tham gia náo nhiệt! (2T: bọn này cũng cú đêm như chị sao???)

Trầm mê trong niềm vui sướng được ‘nói trời nói đất’ với đám động vật, khiến cho Vũ Tiệp quên luôn cả ‘cảnh xuân’ nguy hiểm của chính mình.....

Không phải là ‘Abraham’ không muốn cảnh báo, chỉ là, khi nó lòi cả con mắt ra để phát hiện người tới chính là cái vị cao lớn tuần tú mà nó không thể quen thuộc hơn nữa, tư thế oai hùng tỏa sáng của chủ nhân khi đó khiến nó tự nhiên rất thức thời ngậm miệng, ngoan ngoãn cúi đầu, hơi có chút ý vị ‘hối hận’.

Thiên Uy cũng sẽ không vì vậy mà bỏ qua cho nó. “Tốt nhỉ, người lại dám lén lút sau lưng ta để đưa người khác tới chỗ này, hừ! Rốt cuộc ai mới là chủ nhân của người? Người có biết không, đây chính là phản bội ta!” Thiên Uy nói tương đối hung hăng.

‘Abraham’ vẫn chỉ cúi đầu, không dám nhìn Thiên Uy.

Thiên Uy uy hiếp. “Người nên biết kết quả của việc phản bội chủ nhân là gì, cẩn thận ta cho người một phát súng chết tươi bây giờ, sau đó sẽ băm người thành thịt rồi mang ra chợ bán.....” (@@)

Hình như ‘Abraham’ đã hiểu sự uy hiếp của Thiên Uy, bắt đầu lo lắng.

Hiển nhiên Thiên Uy cũng thấy đã đạt được hiệu quả đe dọa. Anh lại tiếp tục dùng giọng điệu nghiêm nghị: “Không cho phép lại bán đứng ta, đợi lát nữa bắt luận có xảy ra tình huống gì, nhớ, ta mới là chủ nhân của người, ‘nữ nô’ kia thì không phải, hiểu chưa?” (=]] trái đá lót đường)

Anh dùng lực vỗ vỗ lưng ngựa, ân cần dạy bảo ‘Abraham’ một trận.

Giáo huấn xong xuôi, Thiên Uy quay đầu lại, nhìn chăm chú vào mỹ nhân đang nô đùa trong ao. Giữa đêm khuya, vàng trắng trên trời chính là nguồn sáng duy nhất, anh núp ở phía sau một tảng đá lớn, thâm tình quan sát chăm chú nhất cử nhất động của cô.

Không thể nói ra được kích động và khiếp sợ từ trong đáy lòng anh.

Cô có thể dễ dàng ‘thuần phục ngựa’ còn chưa tính, không ngờ cô rõ ràng có thể cưỡi ngựa? Hơn nữa tư thế cưỡi ngựa còn tương đối khí suất, rất có phong thái ‘đại tướng’!

Vậy mà, lợi hại hơn nữa, cô có thể tránh được tai mắt của người khác, mặt không đổi sắc, thúc ngựa chạy băng băng trong thành mà cũng không làm cho người ta phát hiện, nhất là binh lính tuần tra, điều này cũng vô cùng không đơn giản rồi.

Nếu không phải anh đột nhiên tâm huyết dâng trào, nửa đêm mò dậy muốn cưỡi ngựa đi dạo, mà vừa tới chuồng ngựa, lại phát hiện ra ‘Abraham’ đã biến mất, thì anh vẫn còn không hề hay biết!

Người đầu tiên anh nghĩ tới chính là cô, chỉ có cô mới có thể khiến cho ‘Abraham’ nghe lời, cũng chỉ có cô, mới có thể làm ra cái việc không biết trời cao nhất rộng như thế này. Anh chú ý quan sát những vết chân trên nền đất cát, hiển nhiên là bọn họ vừa mới rời đi, dấu chân còn rất rõ ràng, cho nên anh có thể bình tĩnh, ung dung đuổi tới nơi này.

Cũng để cho anh được chứng kiến một màn đặc sắc như thế.

Giờ phút này, cô tựa như hoa sen mới nở, trong bóng đêm, vẻ thần bí và quyến rũ càng được tôn lên.

Mơ hồ, ánh trăng mờ ảo tràn vào trong hồ nước, chiếu rọi trên người cô giống như khoác lên một tầng màu vàng kim mỏng manh, đẹp tới nỗi anh phải nín thở. Chẳng bao lâu sau, trong lòng đã leng keng nổi lên vạn sợi nhu tình!

Khỏe môi Thiên Uy khẽ nhếch, âm thầm nghĩ ngợi: đời này, anh luôn tự phụ ngất trời là người tình cả đời anh cũng chỉ có thể là sa mạc, không một ai hơn, mà nay, cô nàng đang được ánh trăng chiếu rọi trong hồ nước kia, mặc dù không khí phách ngàn dặm giống như sa mạc, nhưng lại tản mát ra sự mềm mại vô cùng đáng yêu, khiến cho lòng anh cuồng loạn không dứt.

Đó là một loại tình cảm chưa bao giờ có.

Anh lặng lẽ nhảy lên một bờ đá khuất bên cạnh hồ nước, không một tiếng động mà nhìn ngắm vị tiên nữ đang khuấy động hồ nước ở đằng xa, cũng có chút ý xấu, anh ‘mượn gió bẻ măng’ lấy đi áo bào trắng được đặt trên tảng đá.

Sau đó lại ôm nhu tình mật ý để rình mò trong bóng tối, cho đến khi..... Ân thanh nhu thuận ngọt ngào truyền đến. Là cô đang nói chuyện sao?

Hơn nữa còn đang nói tiếng Trung!?

Lần này, Thiên Uy kinh ngạc tới mức thiếu chút nữa đã lăn đùng từ trên tảng đá xuống!

Trời ạ! Chẳng những cô nói được, hơn nữa còn nói thứ tiếng Trung mà anh không thể quen thuộc hơn được nữa.

12. Chương 4-2

Làm sao có thể? Chẳng lẽ cô thật sự là người Trung Quốc? Nếu không thì sao lại nói tiếng Trung, còn nói rất lưu loát.

Mà anh lại có thể ngốc nghếch chẳng hay biết gì, tên tuổi anh hùng một đời của anh chẳng phải đã bay theo dòng nước sao?

Thiên Uy lắc đầu cười khổ, anh không thể không thừa nhận, xem ra chính mình vẫn luôn bị ‘nữ nô’ đó vờn quanh. Đầu tiên mọi người gọi cô là ‘nữ nô’, sau đó mọi người lại gọi là ‘xà nữ’, mà bây giờ, chắc anh phải hỏi cô cặn kẽ một chút, cô rốt cuộc đã thành ‘thần thánh phương nào’ rồi chẳng?

Nếu đã không có được câu trả lời hài lòng, anh chỉ còn cách tự mình xuống nước, cùng cô ‘ở yên một chỗ’ trong ao, nói không chừng sẽ là một loại ‘hưởng thụ’ khác!

Anh không khỏi lộ ra nụ cười gian xảo.

Thiên Uy than nhẹ một tiếng.

‘Tiểu nữ nô’ lập tức giống như ngựa con hoảng sợ, vội chìm xuống nước, chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ. Cô tròn mắt hạnh, nhìn chăm chú vào màn đêm đen như mực ở xung quanh.

Thiên Uy lại tự nhiên mở miệng, anh dùng tiếng Trung tiêu chuẩn để nói chuyện: “Rốt cuộc.... em.... Là.... Ai?”

Vừa nghe thấy tiếng người, Vũ Tiệp hỏa tốc bơi vào bờ định lấy áo vào trắng để mặc, tiếc rằng quần áo trên bờ đã sớm không cánh mà bay rồi, Vũ Tiệp kinh hãi, giọng nói hùng hồn có lực của người đàn ông lại truyền tới tai cô. “Em không bị cảm, đừng có giả vờ nữa, tôi hi vọng em có thể kể rõ đầu đuôi chân tướng, rốt cuộc em đến từ đâu? Yên tâm, em cứ nói, tôi hiểu được tiếng Trung.”

Vừa nghe thấy giọng nói rõ ràng và bá đạo này..... Giọng điệu khí thế, duy ngã độc tôn kia, coi như Vũ Tiệp không có não thì cũng đoán được, đây rốt cuộc là người nào.

Dĩ nhiên là cô hận tới nghiến răng nghiến lợi, mà Thiên Uy thì vẫn mang vẻ mặt cợt nhả, bộ dáng ‘phải nói lý lẽ quyết không buông ta’: “Em nói mau! Nếu không, tôi sẽ không trả quần áo cho em.”

“Anh.....” Vũ Tiệp tiến lùi đều khó, thật là xấu hổ, cô giận tím mặt trách cứ: “Sao anh có thể nhìn lên người khác tầm! Anh thật quá hạ lưu!” Mắng thì mắng, nhưng cô cũng chẳng biết nên làm cách nào khác.

Đều nhìn thấy rồi làm sao bây giờ? Cô tràn ngập áy náy, nắm chặt chiếc vòng ngọc bội bên tai trái, tự cảm thấy thật có lỗi với Trí Bình....

Thiên Uy cũng chẳng màng tới loại lên án này, ngược lại anh còn dương dương tự đắc: “Em mới là hạng người hạ lưu không biết trời cao đất rộng thì có, đầu tiên, chưa nói tới việc em trộm ngựa của tôi, lại còn tự tiện sử dụng cái hồ nước này. Em biết không? Cái hồ này là nơi chỉ dành riêng cho thủ lĩnh, người khác căn bản không được phép tới gần. Cho nên em có hai tội là trộm ngựa trái phép và tự tiện dùng đồ. Trong sa mạc, chỉ cần là ăn trộm thì có thể giết ngay tại chỗ. Chẳng qua tôi là tù trưởng, tôi sẽ coi như em vô tội cũng được!” Thiên Uy lại nói như thật “Tiếp theo, đối với việc nhìn thân thể của em, em cũng không cần phải xấu hổ, bởi vì em vốn là nữ nô của Đông Vương Thiên Uy ta, chủ nhân nhìn nữ nô tắm, không có gì phải ngạc nhiên!” Anh còn bày ra cái dáng vẻ thẳng thắn, khí khái.

“Nữ nô?” Trời ạ! Cô sao có thể là nữ nô của anh ta được? Nhìn mặt anh ta cứ như sắc quỷ, lời anh ta nói có thể tin được sao?

“Anh lừa tôi.....” cô bác bỏ, nhưng giọng nói đã có chút chột dạ. “Tôi không tin, anh nói lung tung.....” Cô liều mạng phủ nhận.

Nhìn bộ dạng khấn trương của cô, Thiên Uy không khỏi bật cười, nhưng anh lập tức nghiêm chỉnh nói: “Tôi sẽ nói ngắn gọn vậy. Bởi vì em nghe không hiểu ngôn ngữ của chúng tôi, cho nên em một mực không biết chuyện tình. Hiện tại, tôi cho em biết, nhẽ ra em đã bị thiêu chết trên cột gỗ, là tôi cứu em, hơn nữa em phải trở thành nữ nô của thủ lĩnh Đông Vương..... cũng chính là tôi, thì em mới có thể bình an vô sự sống ở đây. Cho nên bây giờ ‘thân phận’ của em là nữ nô của tôi. Trước hết tôi sẽ tự giới thiệu, tôi tên là Đông Vương Thiên Uy. Cha của tôi là người Trung Quốc, mẹ là người A-rập, cho nên tôi rất am hiểu tiếng Trung, yên tâm đi! Ngôn ngữ của em đối với tôi rất quen thuộc”. Trong lòng anh lại thầm nghĩ, sớm biết em sẽ nói tiếng Trung thì có phải dễ hơn không, cũng không cần phải lượn một vòng lớn như vậy, tự nhiên lãng phí rất nhiều thời gian.

Người A-rập? Người Trung Quốc? Đó là người gì? Vũ Tiệp chưa từng nghe qua.

“Nói đi! Em là ai?” Thiên Uy bắt đầu hùng hổ dọa người.

“Tôi.....” Cô chần chừ không biết nên nói thế nào.

“Nữ nô, nếu như em không ngoan ngoãn nghe lệnh của tôi mà thành khấn khai báo, tôi có thể tùy ý xử trí em. Đừng quên, ở chỗ này, tôi là vua, mà em chỉ là một nô lệ.....” Anh đe dọa.

Nhưng lời này hình như thật sự có hiệu quả lớn, nhớ tới kinh nghiệm lần trước cận kề với cái chết, cô không khỏi run rẩy cả người, cô không hề muốn lặp lại kinh nghiệm như thế một lần nữa, vì vậy cho đành phải ngoan ngoãn khai báo tất cả.

“Tôi tên là Mạc Vũ Tiệp.....”

“Mạc Vũ Tiệp?” Thiên Uy dụi dụi mắt lại. “Vũ Tiệp, Vũ Tiệp...” anh mỉm cười nói “Tên rất dễ nghe.”

Vũ Tiệp được anh ca ngợi chẳng những mất hứng mà sắc mặt còn thêm khó coi, bĩu môi không nhận. “Cha mẹ của em đâu?” Anh tiếp tục đề ra nghi vấn.

“Lúc tôi sinh ra đã qua đời rồi.”

“Em là người nước nào?”

“Tôi.....” Cô do dự một chút, bộ dạng không biết nên trả lời thế nào. “Tôi ở tại Bình thành.....”

“Bình thành?” Thiên Uy chưa từng nghe qua chỗ này, không thể làm gì khác hơn đành phải hỏi tiếp. “Ở đâu?”

“Bên cạnh sông Vị Hà.”

“Vị Hà? Vị Hà ở chỗ nào?” Anh nhất thời không nhớ ra được trên thế giới còn có con sông này sao? Nhất định là một con sông nhỏ chẳng nổi tiếng gì. (Vãi anh =]] chú thích: sông Vị Hà là tên gọi cũ của sông Hoàng Hà)

“Ồ.....” cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ “Ồ Trung Nguyên!”

“Trung Nguyên?” Cảm giác mấy chữ này thật là cổ xưa! Anh hỏi ngược lại cô: “Vậy em là người Trung Nguyên sao?”

“Đúng, tôi là người Trung Nguyên.”

“Vậy em là người Trung Quốc sao?”

“Trung Quốc?” Cô không hiểu danh từ này. “Là tên của quốc gia.”

“Quốc hiệu?” Vũ Tiệp búng tỉnh hiểu ra. “Tôi là người Ngụy Quốc.”

“Ngụy Quốc?” Cô ấy đang nói bậy cái gì vậy! “Đây mà cũng là một nước à?” Thiên Uy càng trở nên mơ hồ. “Em nói tiếng Trung, chẳng lẽ không phải là người Trung Quốc?”

“Trung Quốc?” Vũ Tiệp lắc đầu. Bởi vì ở thời đại của cô, quốc hiệu Trung Quốc này còn chưa ra đời! “Không, tôi là người Hán, tôi nói Hán ngữ.”

“Người Hán? Hán ngữ?” Thiên Uy cau mày. “Tiếng Trung chính là Hán ngữ mà!” Nhìn vẻ mặt của cô cũng đang mơ hồ, Thiên Uy quyết định đổi chủ đề khác vậy, trực tiếp hỏi. “Tại sao em lại xuất hiện ở đây?”

“Tôi.....” cô cắn cắn môi, hơi căng thẳng trả lời. “Tôi không biết..... Tôi chỉ phóng hỏa..... Sau đó mất đi tri giác..... Lúc tôi tỉnh lại thì đã ở đây rồi.....”

“Phóng hỏa?” Thiên Uy thất kinh. “Sao em lại phóng hỏa? Đây chính là tội lớn ngập trời đó!” Đúng thế, mặc kệ là xưa hay nay, tội phóng hỏa là tội không thể tha thứ được.

“Bởi vì..... Bởi vì.....” Cô ấp a ấp úng.

“Bởi vì sao?” Thiên Uy lại dùng tiếp cái chiêu uy hiếp này. “Tôi cảm thấy toàn thân dính chèm nhẹp, hay là tôi cứ dứt khoát nhảy vào hồ rồi cùng tắm với em một phen nhỉ, em thấy sao?”

“Không! Không được.....” Cô nghe vậy lại hét âm lên, bất đắc dĩ đành phải chấp nhận thẳng thắn nói rõ đầu đuôi sự việc: “Tôi..... chỉ muốn gặp chàng thôi! Tôi thật sự chỉ mong gặp được chàng, cho dù muốn tôi vượt lửa qua sông, tôi cũng sẽ không hối tiếc.”

Sắc mặt Thiên Uy trầm xuống.

13. Chương 4-3

“Nếu như, tôi..... Không tìm ra cách nào, tôi sẽ không còn được gặp lại chàng nữa, tôi cũng biết phóng hỏa là tội chết.....”

Hồi tưởng lại chuyện cũ, lời nói của cô có đôi chút ngất quăng. “Nhưng mà, không phóng hỏa đốt chùa, sao chàng có thể tới dập lửa cứu người? Sao tôi có thể gặp được chàng nữa..... Coi như để gặp chàng một lần mà phải trả cái giá đắt bị lửa thiêu chết, tôi cũng vẫn cam tâm tình nguyện, không oán không hối.....”

Cô vừa nói vừa nắm thật chặt chiếc vòng ngọc bội.

“Em.....” Thiên Uy cau mày, đôi tay nắm chặt, huyết Thái dương không ngừng giạt. “Hắn ta là ai?”

Anh cắn răng hỏi.

“Chàng.....” Vũ Tiệp im im lặng lặng, nhưng sự yên lặng không một tiếng động đó đã tự nhiên tiết lộ tất cả. Hẳn nhất định là người đàn ông mà cô ấy ái mộ.

Thì ra cô ấy đã sớm có đối tượng trong lòng? Giọng nói nổi đóa của Thiên Uy lại truyền tới. “Em thương hẳn, phải không? Nhất định là em rất thích hẳn, bằng không sẽ chẳng liều mạng đi phóng hỏa? Em chỉ một lòng si mê hẳn sao?” Anh vẫn còn chưa chết tâm, ép hỏi.

“Dĩ nhiên.” Vũ Tiệp thản nhiên trả lời không hề do dự. “Tôi đã từng thề, cả đời này tuyệt không thay lòng, chàng chính là tình cảm chân thành duy nhất, mặc kệ có thể cùng chàng thành đôi hay không, trong lòng tôi đã không còn cách nào dung nạp người thứ hai.” Càng về sau, giọng điệu của cô càng trở nên ngượng ngùng. “Mặc dù bây giờ tôi không biết chàng ở nơi nào, nhưng cũng chẳng sao, bất luận là chân trời góc biển, chỉ cần có khối ngọc này trong tay, như vậy là đủ rồi..... vòng ngọc này chính là tín vật định tình của chúng tôi.”

Vòng ngọc? Thiên Uy bình tĩnh.

Hai mắt Thiên Uy bỗng chốc phun ra hai ngọn lửa.

Anh dùng âm thanh lạnh lẽo: “Tháo vòng ngọc xuống, tôi.... Ra... lệnh Cho ... em...!”

“Không.....” Cô hét lên một tiếng. “Vòng ngọc này chính là sinh mạng của tôi!”

Ngay lập tức, Thiên Uy đã nhảy từ trên tảng đá xuống hồ nước, thân hình nổi bật như du long tản ra khí thế cuồng bạo, sắc bén không thể chống cự. Anh dừng lại trước mặt Vũ Tiệp, cô bị dọa tới mức liên tiếp lùi về phía sau.

“Tháo vòng ngọc ra.” Anh cứng rắn nói.

“Không!” Cô kháng cự “Tuyệt đối không.....”

“Đừng quên, tôi chính là chủ nhân của em, em chỉ là nô lệ, em lại dám không phục tùng tôi.....” anh trách mắng, nộ khí đằng đằng, sau đó bắt được bàn tay cô dễ như trở bàn tay, thô bạo muốn giật vòng ngọc ở cổ tay của cô ra.

“Đừng! Van xin anh....” Cô khóc rống, thất thanh khẩn cầu. “Van xin anh! Đừng mà..... Vòng ngọc là tín vật định tình chàng tặng cho tôi. Van xin anh..... anh bắt tôi làm cái gì cũng được, anh muốn làm cái gì cũng được.... Nhưng đừng giật vòng ngọc! Van xin anh.....”

Không biết cô đã nói bao nhiêu câu “Van xin anh”, chẳng qua, bàn tay thô ráp, rắn chắc vẫn nắm chặt cổ tay bạch ngọc không tỳ vết của cô. Anh chỉ dùng sức đè lên chiếc vòng tay kia, trong bóng tối, Vũ Tiệp vẫn có thể cảm giác được ánh mắt lợi hại và đáng sợ âm trầm của anh.

“Van xin anh.....” Cô vẫn không ngừng khẩn cầu.

“Đừng....” Anh nói chuyện rồi, vẫn là giọng điệu khách khí, ngang ngược. “Đừng quên lời nói của em. Tiểu nữ nô ‘của tôi’” Anh nhấn mạnh hai chữ ‘của tôi’.

Thình lình, Vũ Tiệp bị anh nhắc bổng lên không, không kịp trở tay, anh đã nhét thân hình không một mảnh vải của cô vào trong hắc bào, cô còn chưa kịp phản ứng, thân thể yếu đuối, nhỏ nhắn đã dán chặt vào khuôn ngực rắn chắc như tường của anh. Đợi tới lúc cô ‘ý thức được nguy cơ’, muốn phản kích thì Thiên Uy đã vung văng nhảy lên lưng của ‘Abraham’.

“Thả tôi ra, ‘Abraham’.....” Cô hoảng loạn kêu gào.

“Đừng nghĩ tới việc điều khiển ‘Abraham’, nếu không tôi sẽ giết ngay con ngựa lòng dạ bất trung này.” Thiên Uy lạnh lùng.

“Đừng cho là tôi không dám làm vậy, cho nên tốt nhất em không nên phát huy ‘thần lực’ của mình bừa bãi. Nếu không tôi nhất định sẽ làm thịt đám súc sinh dám phản bội tôi, tôi nói được làm được!” Anh trịnh trọng cảnh cáo cô.

Vũ Tiệp lập tức im bật, nhưng cô vẫn không từ bỏ giây giũa: “Để... tôi... xuống... anh không có tư cách đối xử với tôi như vậy...”

“Tôi rất có tư cách.” Anh thông thả ung dung nói. “Đừng quên, tôi là chủ nhân của em, em không thể làm trái ý tôi..... Nếu không sẽ lấy đi vòng ngọc của em.....”

“Không!” Cô cự tuyệt, tay phải lại siết chặt vòng ngọc theo thói quen.

Tất cả, Thiên Uy đều thu vào đáy mắt.

Anh hết sức khống chế lửa giận ngất trời đang muốn bộc phát.

Một đường chạy gấp trở về thành bảo, anh vác cô xuống ngựa, Vũ Tiệp diên cuồng rống giận, quyền đâm cước đá, Thiên Uy lại không nhanh không chậm nói thêm một câu, dễ dàng dẹp yên tiếng động, câu nói rất đơn giản..... “Đừng ép tôi tháo vòng ngọc của em.”

Vì cái ‘vật định tình’ này, muốn cô làm cái gì, cô đều cam tâm tình nguyện.

Cô bị ném vào trong một phòng ngủ được trang hoàng rất ngang tàn và phí phách.

Gian phòng này rất lớn, hơn nữa ngoại trừ tấm thảm bên ngoài, hầu như tất cả đều là đồ trang trí bằng da thật. Da hươu, da thỏ, da báo..... Tất cả đều là đồ thật, da lông không thể làm giả được.

Cô vừa bị ném xuống đã vội vàng kéo tấm chăn lông thỏ để bao lấy thân thể, núp ở một góc, đôi mắt to kinh sợ không dứt, hoảng loạn vô hồn.

Cô trở mắt nhìn Thiên Uy đóng cửa phòng, khẩn trương hỏi: “Anh.... Anh muốn làm gì!”

Thiên Uy lại hỏi một đằng đáp một nẻo: “Tôi hỏi lại em một lần nữa, em có tháo vòng ngọc trên tay ra không?” Giọng nói lạnh lẽo, sắc mặt âm trầm.

Câu trả lời của cô vẫn rất nhanh chóng và quả quyết. “Tuyệt đối không! Đời này cũng sẽ không tháo!”

Thiên Uy nghe vậy, lòng anh giống như bị hung hăng quất cho một roi.

“Tốt.....” lửa giận lẩn át lý trí, không chiếm được tâm của cô, anh cũng muốn đoạt được thân thể của cô.

Anh rảo bước về phía cô, cô mở hồ có cảm giác cận kề nguy cơ nên định bật người lên, xông ra bên ngoài, lại bị Thiên Uy kéo vào trong ngực một phen, dễ dàng đẩy cô ngã xuống tấm nệm phủ lông mềm mại.

“Công dụng của ‘nữ nô’ là gì?” Anh khí diễm bức người, cởi áo bào trên người xuống, nói thẳng: “Là công cụ để chủ nhân phát tiết vui thú.”

“Không!” Cô kháng cự, thét chói tai, nhưng đối với thân hình cao lớn, cường tráng của anh, cô chỉ giống như một con gà nhỏ bó tay hết cách, chỉ có thể trở mắt nhìn anh trở nên trầm trụi, đứng trước mặt cô.

Anh, chỉ có thể dùng từ “sức mạnh” để hình dung!

Thân thể cường tráng, động tác nhanh nhẹn cùng với phong cách chiếm đoạt, anh thật sự là ‘báo sa mạc.’

Cô không cách nào tránh, không cách nào lẩn trốn, không thể nào làm như không thấy, anh thế mà lại cời đai lưng ra, hung hăng cột hai tay của cô vào thành giường, khiến cho cô không còn cách nào thoát khỏi sự khống chế của anh.

Cô bị dọa tới nỗi nước mắt rơi xuống như mưa lũ, luôn miệng khẩn cầu: “Van xin anh, đừng như vậy.....”

Thiên Uy mang dáng vẻ thờ ơ, chỉ trầm giọng nói: “Đây là do em không nghe lời, là cái giá phải trả cho việc không phục tùng mệnh lệnh của tôi.”

Khi anh bắt đầu có hành động thì Vũ Tiệp khóc to: “Van anh! Đừng cưỡng đoạt tôi, van xin anh.....” Bỗng dưng, hai mắt anh lại hiện lên một tia nhu hòa. “Tôi tuyệt đối là ‘quân tử’, tôi sẽ không chiếm đoạt em, tôi sẽ đối đãi với em vô cùng dịu dàng, khiến em có thể cam tâm tình nguyện đi theo tôi.” Anh nói hàm ý sâu xa.

14. Chương 4-4

Cô không hiểu ‘hàm ý’ của anh, chỉ cảm thấy rất sợ, không biết rằng sắp tới sẽ còn xảy ra rất nhiều chuyện đáng sợ nữa!

.....

Cô tỉnh dậy.

Cảm giác đau đớn giữa hai chân khiến cho cô hết sức khó chịu, cô khổ sở gượng dậy, trong phòng không có một bóng người, cô nhắc đôi chân run rẩy định xuống giường, lúc này cửa gỗ lại vừa vặn được mở ra.

Người tới là Lỗ Lạp. Bà khiêng một chậu nước lớn bước vào, bên trong còn sóng sánh nước ấm.

“Bà.....” Vũ Tiệp thật sự không biết nên nói cái gì.

Lỗ Lạp lại tuân ra một tràng tiếng Trung chuẩn để nói chuyện. “Thủ lĩnh nói tên cô là Vũ Tiệp. Vũ Tiệp, cô khỏe không! Thủ lĩnh dặn tôi phải hầu hạ cô tắm rửa sạch sẽ.....”

“Bà cũng nói Hán ngữ?” Cô vội vã chữa lời. “Không! Các người gọi đó là tiếng Trung.”

“Đúng thế, ở đây có tôi và thủ lĩnh đều nói được tiếng Trung, trước đó tôi không biết cô là người Trung Quốc, nếu không thì chúng ta đã sớm giao tiếp được với nhau rồi.” Bà nới mím cười nhìn Vũ Tiệp: “Mau lên! Tôi giúp cô tắm rửa, cô xem cô chảy nhiều máu như vậy.”

Máu? Cô thất thần nhìn xuống dưới, đúng thế, giữa hai bắp đùi cô còn loang lổ những vết máu mơ hồ, chính là máu xử nữ của cô!

Cô vô hồn nhìn chăm chăm, nước mắt xông lên trong phút chốc, che phủ cả tầm mắt của cô.

“Sao cô lại khóc thế?” Lỗ Lạp xem thường nói. “Cô nên biết rằng, phụ nữ ở chốn này nếu như có thể hiển dương lần đầu tiên cho thủ lĩnh thì chính là một vinh dự! Nước mắt của cô tốt nhất là nên chảy ra vì vui mừng.”

“Tôi.....” Nước mắt lăn chã tuôn. “Tôi không cần.” Cô khóc la ầm ĩ. “Anh ta chính là ‘Đại Phôi Đản Thập Ác Bất Xá’” (kẻ xấu phạm phải một trong mười tội nặng nhất.)

“Chớ có nói hươu nói vượn, chính bởi vì tôi có thể phục vụ cô mà cảm thấy kiêu ngạo đây này!” Lỗ Lạp vừa kéo cô vào trong bồn tắm vừa không ngừng nhắc đi nhắc lại. “Đừng hối hận gì cả! Trong ngàn vạn người, ngài ấy lại chỉ chọn trúng mỗi mình cô, cái này chính là vinh hạnh đặc biệt mà bao nhiêu cô gái khác muốn cũng không được! Trước kia ngài ấy chỉ sủng ái ‘khải đình nữ’ mà thôi.”

“Khải đình nữ?”

“Chính là kỹ nữ đấy.” Lỗ Lạp giải thích. “Ban đầu, tôi còn tưởng dù cho cô có là nữ nô của thủ lĩnh, thì ngài ấy cũng chỉ xem cô như là kỹ nữ thôi! Cho nên tôi mặc luôn cho cô thành bộ dáng của ‘khải đình nữ’, định đợi sau khi ngài ấy dùng cô xong, đem cô tặng cho người khác. Nhưng mà sáng nay thủ lĩnh lại ra lệnh, muốn cô chuyển vào phòng của ngài ấy.”

“Chuyển vào phòng ngủ?” Sắc mặt cô bắt đầu trắng bệch.

“Đúng vậy. Chứng tỏ địa vị của cô rất quan trọng, mới có thể ngủ trong phòng của ngài ấy. Hơn nữa cũng đại biểu cho việc ngài ấy không cho phép người khác đụng vào cô.”

Còn chưa khôi phục thần trí từ trong cơn chấn động, đã nhìn thấy chiếc gương lớn được đặt vào trong phòng ngủ, thì ra là được chuyển tới phòng này. Chỉ là, ngoại trừ cái gương ra, những quần áo cô mặc trước kia đều không được mang tới.

“Tại sao..... Chỉ có mỗi cái gương này?” Quần áo của tôi đâu rồi?

“Cô không thể mặc quần áo của ‘khải đình nữ’ nữa.” Lỗ Lạp giải thích. “Bây giờ cô chính là ‘người phụ nữ’ của thủ lĩnh, không thể thấp tiện giống như ‘khải đình nữ’ được, trang phục của cô và đồ trang sức đều được làm mới.” Lỗ Lạp kéo cô ra khỏi bồn tắm, phủ thêm cho cô một cái áo choàng của Thiên Uy. “Thủ

lĩnh đã ra lệnh, tất cả quần áo của cô đều được mua mới, còn lúc ở trong phòng ngủ của ngài ấy, không cho phép cô mặc quần áo, chỉ cho mặc áo choàng của ngài ấy....”

“Cái gì?” Vũ Tiệp không dám tin. “Không cho tôi mảnh vải che thân..... Chuyện này.....” không khỏi quá hoang đường rồi! Có vẻ như Lỗ Lạp cũng chẳng để ý tới tâm tình khiếp sợ của Vũ Tiệp, bà chỉ cứng rắn kéo Vũ Tiệp tới trước gương rồi bắt đầu lau bầu. “Ừ..... tôi nên giúp cô trang điểm như thế nào, mới có thể dành được niềm vui của thủ lĩnh đây? Đó, tóc của cô vừa dài lại đẹp, chính là một mái tóc tốt, da của cô phải thoa một chút dầu hoa hồng, xịt thêm một chút nước hoa.....” Lỗ Lạp vừa nói, tay chân vừa lưu loát hành động, cởi áo choàng của Vũ Tiệp, bắt đầu thoa dầu hoa hồng lên làn da mượt mà của cô.

Mà Vũ Tiệp thì chỉ ngây ngốc nhìn chằm chằm cái gương, giống như đang nhìn vào một người xa lạ. Thay đổi chỗ nào? Có cái gì khác sao? Đây là cô sao?

Cô đã thay đổi ở đâu?

Gương mặt này chính là cô. Nhưng cô không biết vì sao nốt ruồi đỏ trên mi tâm của cô lại biến mất không rõ nguyên do.

Tại sao?

Trong lúc cô còn khổ sở suy nghĩ, Lỗ Lạp đã trang điểm xong cho cô, hiện giờ bà đang giúp cô chải tóc, bà chải mái tóc thẳng của cô, mặc cho làn tóc đen nhánh, xinh đẹp xõa tung trên vai cô.

Lỗ Lạp tỉ mỉ nhìn vào trong gương: “Mỹ nhân.” Một bộ dạng đại công cáo thành: “Tốt rồi!”

Thật là quá đẹp, bà vui mừng nói với Vũ Tiệp “Hiện giờ thủ lĩnh đã đi luyện ngựa rồi, chờ ngài ấy trở về, nhìn thấy dáng vẻ đẹp như thiên tiên của cô, ngài ấy nhất định sẽ rất vui mừng, nói không chừng.....” Lỗ Lạp ý tại ngôn ngoại.

Không! Hai mắt Vũ Tiệp bừng lên vẻ quyết tâm trước nay chưa từng có, thừa dịp Lỗ Lạp không để ý, cô khẩn trương nắm lấy con dao nhỏ trên bàn trà, nhét vào trong áo khoác, chỉ thoáng chốc, Thiên Uy toàn thân tiêu sái, khí phách đã thẳng bước đi vào, nhìn thấy Vũ Tiệp trước mắt đã được trang điểm tỉ mỉ, hai mắt anh lập tức vụt sáng. Lỗ Lạp thấy thế mỉm cười, thức thời đóng cửa rồi đi.

Vũ Tiệp lại không hề có phản ứng, hai mắt Thiên Uy lấp lánh có hồn nhìn cô chăm chú, bỗng chốc cau mày, mang theo giọng điệu khó hiểu hỏi han: “Nốt ruồi đỏ trên trán của em đâu rồi?” “Bị anh làm mất rồi.” Cô tức giận. Thiên Uy cười trêu nói. “Nếu như em nói là anh cướp mất ‘đêm đầu tiên’ của em thì anh thừa nhận, nhưng mà bảo anh khiến cho nốt ruồi đỏ của em biến mất thì.... Anh có pháp lực lớn như vậy sao?”

“Anh.....” Anh ta thật sự là quá đáng, trình tiết của cô đã bị cướp mất, mà ‘đầu sỏ gây chuyện’ đang ở ngay trước mắt.

Còn dám làm ra cái vẻ mặt cợt nhả đối với cô? Đầu tiên là cô trợn trừng mắt nhìn anh, tiếp theo lại nhớ tới những uất ức của mình, nước mắt không khỏi lăn dài.

Cô cúi đầu khóc sùt sùi, giọng nói tiếc hận: “Tôi đã không còn cách nào dâng tặng trình tiết cho chàng nữa, tôi không thể giữ được sự trong sạch, bị anh giày xéo như thế, tôi thật có lỗi với chàng!”

Thiên Uy tự biết ‘Chàng’ trong lời cô nói là để chỉ người nào, lập tức, lửa giận của anh lại bốc lên lần nữa, ngọn lửa ghen tị lên vào trong lòng Thiên Uy.

Anh nổi trận lôi đình xông tới, tiến thét chói tai của Vũ Tiệp cũng vang lên theo. “Đừng tới đây, không cho phép đụng vào tôi, nếu không tôi sẽ tự sát.” Thiên Uy trợn mắt nhìn. “Thật sao! Hay cho một người phụ nữ kiên trinh muốn tự tử vì tình! Chỉ là, anh sẽ không để em thực hiện được!” Anh dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai để giật áo khoác của cô, nhất thời cả người anh ngây ngẩn.

Lưỡi dao băng lạnh, lấp lánh phản chiếu hình ảnh của Thiên Uy đứng đối diện.

“Anh..... Chạm vào tôi.... Tôi sẽ giết.... Anh.... Không được phép tới đây!” Cô nói như chém đinh chặt sắt. Thiên Uy nhướn mày rậm, nói bằng giọng giễu cợt: “Em cho rằng con dao bé tí này có thể tạo được chút uy hiếp nào với tôi sao?”

Tiếp đó, Vũ Tiệp trơ mắt nhìn bàn tay to của anh dùng sức cầm lưỡi dao, máu tươi lập tức chảy ra từ lòng bàn tay.

“Anh.....không.....” Vũ Tiệp bị hành động của Thiên Uy dọa tới nỗi quên luôn mình đang định làm gì, chỉ nhanh chóng buông cán dao.

Toàn thân cô run rẩy không ngừng, đôi tay che lấy làn môi anh đào không dám lên tiếng, một lúc lâu mới miễn cưỡng nói được một câu: “Anh..... Anh đang chảy máu....”

Mà trên mặt anh lại không chút biểu cảm, giống như không hề có cảm giác, anh thậm chí còn dùng sức nắm chặt con dao hơn nữa, lần này máu gần như phun ra, Vũ Tiệp sợ tới mức nước mắt chảy ròng. “Anh.....” Cô cầu khẩn. “Đừng..... Như vậy....”

Thiên Uy nhìn chằm chằm cô, lạnh lùng thốt: “Như vậy em đã hài lòng chưa?” Trong ánh mắt anh ngoài sự sắc bén còn có một tia đau thương.

Cô không dám đáp lời, chỉ liều mạng lắc đầu.

Anh bỗng ném dao găm ra thật xa, sau đó nhào tới, anh tóm được cô, cô càng giãy giụa, anh càng cạy mạnh, càng dã man. Anh nắm chặt lấy cổ tay cô, tiện tay tháo dây lưng ra rồi trói cô thật chặt, sau đó ném cô lên giường.

Hàng loạt động tác không hề có chút nhu tình nào.

Cô thét chói tai, khóc thút thít, cầu khẩn, lại không dập tắt được lửa giận trong lòng Thiên Uy, có lẽ anh lại muốn trừng phạt cô rồi?

Anh phát tiết xong.

Sau khi anh rời khỏi thân thể của cô, cô cuộn vào một bên góc giường, lệ nóng quanh tròng. Anh dỗi mắt nhìn cô hồi lâu, sau đó cởi dây lưng trên tay cô ra, ‘thủ lĩnh thù thì’ nói: “Về sau nếu như em dám giấu dao găm để giết anh hoặc tự sát, ‘kết quả’ tuyệt đối không chỉ có như vậy, anh sẽ khiến cho em càng khó chịu!” Nói xong thì trợn mắt nhìn toàn thân Vũ Tiệp đều là vết máu của anh, rồi không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Lỗ Lạp lại mang một thùng nước nóng vào, giúp cô tắm rửa sạch sẽ không lẫn nữa.

Vũ Tiệp rơi lệ như sông, không cách nào ngừng nghĩ.

Buổi chiều, một mình Vũ Tiệp đợi trong căn phòng ngủ trống trải, cô co rúc trong chăn, làm bạn với cô chính là những giọt nước mắt và miếng ngọc bội trong tay.

Đột nhiên Lỗ Lạp gõ cửa bước vào, nhìn Vũ Tiệp đang rưng rưng nước mắt nằm trên giường, bà thật sự không thể hiểu được suy nghĩ của cô: “Tại sao cô vẫn còn ở đây khóc lóc? Thủ lĩnh đối xử với cô không tốt sao?” Lỗ Lạp nghi ngờ hỏi: “Tôi phục vụ thủ lĩnh nhiều năm như vậy, cô chính là người phụ nữ đầu tiên mà ngài ấy liên tục muốn hai lần, tôi nghĩ ngài ấy nhất định là coi trọng cô.... Cô phải biết là phụ nữ chỗ nào đều đang ghen tị với cô chết được.”

“Tôi ghét anh ta, tôi không cần.....” Cô mắng. “Tôi cũng không cam tâm tình nguyện, tôi bị anh ta ép buộc.....” Nước mắt Vũ Tiệp lại thi nhau rơi xuống.

Lỗ Lạp xem thường nói: “Vũ Tiệp, ở chỗ này, phụ nữ chỉ là một loại ‘vật phẩm’, chỉ cần đàn ông muốn, họ có thể tùy ý cướp đoạt, bọn họ đối xử với phụ nữ không có yêu, chỉ có tình dục. Mà cô lại may mắn như thế, chính là người phụ nữ thuộc về thủ lĩnh, thật sự là nên vui mừng hơn hờ mới đúng, cô nên biết, ở bên cạnh thủ lĩnh sẽ được hưởng dụng vinh hoa phú quý vô tận đấy!”

Nói xong, Lỗ Lạp vỗ vỗ tay, cửa chính liền mở ra, một đoàn các cô gái mặc áo bào trắng đi vào, trong tay các cô đều cầm rất nhiều kỳ trân dị bảo, tơ lụa.....

Vũ Tiệp nhìn đến váng mắt.

“Tới đây đi!” Lỗ Lạp nói. “Thủ lĩnh đặc biệt cần dặn, xem cô muốn cái gì, thích cái gì, cô cứ việc thoải mái chọn lựa, không cần phải ngại, đây chính là để ‘bồi thường’ cho cô!”

Bồi thường? Khuôn mặt Vũ Tiệp không còn huyết sắc, cô cảm thấy trước mắt là một mảnh tăm tối. Đây là cái gì, còn nói quang minh chính đại như vậy, nói khó nghe một chút, chính là cô dùng thân thể của mình để đổi lấy một chút vàng bạc châu báu! Chẳng lẽ đây là cái ‘giá đắt’ của việc cô bị mất đi trinh tiết? Thiên Uy dùng ‘phương thức’ này để đổi đãi với cô, chẳng qua cũng chỉ xem cô như ‘khải đình nữ’ mà thôi!

Cô cố gắng đè nén nỗi đau như khoan tim, nhìn đồng bảo thạch sáng lấp lánh, chiếc nhẫn kim cương, vàng bạc..... Nghe Lỗ Lạp giới thiệu bên tai. “Đây là Hồng ngọc, kia là Ngọc mắt mèo, đó là chiếc nhẫn kim cương 50 carat, những thứ này đều có giá trị quốc tế đấy!”

Vũ Tiệp nhất thời quyết định trả thù anh, cô nhả từng chữ: “Tôi..... muốn Toàn bộ!”

“Cô muốn toàn bộ?” Lỗ Lạp suýt thì vấp ngã, bà cố gắng trấn định, nói nhàn nhạt: “Được! Cát toàn bộ.”

Bà lại hỏi: “Quần áo thì sao? Cô không cần tự nhìn?”

“Không cần nhìn.” Cô nói mà không có chút hứng thú nào. “Tất cả, tôi đều muốn.” Nói xong, cô lại chui vào trong chăn.

“Cô.....” Rốt cuộc Lỗ Lạp cũng hiểu, rõ ràng là Vũ Tiệp đang cố ý chọc tức thủ lĩnh, cho nên mới nảy sinh ra cái ý nghĩ ác độc ‘lấy hết toàn bộ’.

Bà cảm thấy, Vũ Tiệp không hề giống với những ‘khải đình nữ’ kia, cô không hề có một chút suy nghĩ nào gọi là ‘thấy tiền sáng mắt’, hay là ‘ỷ sủng mà kiêu’.

Lỗ Lạp bảo những người kia đi ra ngoài, sau đó quay đầu lại nói với Vũ Tiệp: “Vũ Tiệp, coi như hôm nay đồ cô vừa mới mua còn nhiều gấp 1000 lần so với số đồ cô cần, nhưng tôi cũng phải nói rõ để cô biết, thủ lĩnh tuyệt đối sẽ không hề biến sắc đâu. Có lẽ cô còn chưa biết, nhưng ngài ấy chính là trùm đầu mỏ số một số hai thế giới hiện nay!”

“Thế giới?” Vũ Tiệp sững sờ một lát, “Ý là toàn bộ Trung Nguyên rộng lớn sao?” Cô lẩm bẩm.

“Cô nói gì thế?” Lỗ Lạp không hiểu đầu của tai nheo gì cả, bà vỗ vỗ lưng Vũ Tiệp, kéo cô ra khỏi cái chăn.

“Rời giường!”

“Làm gì thế?” Vũ Tiệp mang một dáng vẻ bất tuân.

“Trang điểm cho cô chứ làm gì!” Lỗ Lạp cầm đầu cầm cổ nói: “Thủ lĩnh đã căn dặn cô sẽ ăn cơm cùng với ngài ấy.”

Thủ lĩnh, thủ lĩnh! Cứ nghĩ tới buổi tối lại phải chạm mặt với anh ta, Vũ Tiệp sắp điên rồi. Chẳng lẽ cô không thể thoát được cái tên đó sao?

15. Chương 5-1

Lỗ Lạp ăn vận, trang điểm cho Vũ Tiệp giống như công chúa, đặc biệt là hôm nay đã mua không ít quần áo và trang phục đắt giá, Lỗ Lạp chỉ có thể cảm ơn mấy thứ này đã giúp cho Vũ Tiệp có một thần sắc quyến rũ và phong cách rất đặc biệt, giúp cho vẻ đẹp của cô càng thêm lan tỏa.

Thiên Uy đang tùy tiện ngồi trên mặt thảm lông, thần thái sáng láng, hai mắt chứa đựng nhu tình, ánh mắt chỉ dừng lại vì một mình cô. Anh nói nhàn nhạt: “Tối đây, nữ nô của tôi!” Vũ Tiệp trừng mắt hạnh, không muốn thuận theo anh, đáp trả: “Không thích.” Cô lại nói tiếp: “Tôi không muốn qua đây.”

“Đáng chết!” Vũ Tiệp lại dễ dàng khiến Thiên Uy kích động. “Anh đếm tới ba, em mà không tới chỗ anh, đừng quên sáng nay anh đã ‘dạy dỗ’ như thế nào, chẳng lẽ em còn không rõ, thân là nô lệ thì em chỉ có một quyền lợi duy nhất chính là ‘phục tùng’ sao?” Anh tức giận trách cứ. “Em còn muốn anh ‘dạy dỗ’ em một lần nữa sao?”

Nghĩ đến sáng nay, sắc mặt Vũ Tiệp bỗng chốc trắng bệch, cô để ý thấy tay phải của Thiên Uy đã được băng bó lại rồi, không biết là ai đã bôi thuốc cho anh? Không biết vì sao cô lại rất muốn biết được đáp án. Trong lúc cô còn chần chừ, Thiên Uy đã bắt đầu lớn tiếng đếm. “..... Hai.....”

Cô có chút sợ hãi, run run rẩy rẩy đi về phía anh, còn cách anh ba bước xa thì Thiên Uy đã đuổi tay kéo cô vào. Cô mất trọng tâm, ngã ngay vào trong ngực anh, ở một khắc kia, cô cảm thấy chính là Thiên Uy dùng sức kéo cô ngã xuống, nhưng mà anh lại rất nhanh chóng buông cô ra, sau đó vênh vác tự đắc ra lệnh: “Ăn cơm.....” Cô tức giận nhìn anh chằm chằm, cố ý buông lời khiêu khích: “Cám ơn anh đã đưa tới nhiều quần áo, châu báu như vậy..... Toàn bộ tôi đều nhận hết.”

Đây chính là hung ác bất chệt của anh một khoản, cô muốn anh tức chết.

Ai ngờ Thiên Uy ngược lại còn rất vui vẻ: “Thật tốt quá! Thật vui vì em đã nhận toàn bộ, anh còn lo lắng em sẽ không thích chứ! Hiển nhiên là anh đã quá lo lắng rồi, như thế nào? Anh vẫn cảm thấy dương khí ở trong phòng anh quá nặng, thật sự không thích hợp với phụ nữ, hiện giờ đồ của em đã nhiều hơn rồi, nhất định sẽ nhu hòa hơn nhiều, bản thân em cũng sẽ thấy thoải mái hơn khi ngồi đợi trong phòng, chờ đợi anh trở về.” Xem ra anh không hiểu được dụng ý của Vũ Tiệp, còn tưởng rằng cô rất thích anh ‘xâm phạm’!

“Cám ơn! Chưa từng thấy kẻ nào vô lại như anh, anh..... Ép buộc tôi, buộc tôi làm Làm cái việc chỉ có vợ chồng mới làm” (=||) Rốt cuộc cô cũng không nói ra được. “Anh khiến tôi trở thành người không tuân thủ trình tiết.” Về mặt xấu hổ lại lộ ra.

Ánh mắt Thiên Uy lăm lăm, lập tức cười nói mê đắm: “Anh ép buộc em sao? Anh nhớ hai lần trước không phải là em cũng rên rỉ rất lớn tiếng, rất vui vẻ sao? Không phải là em cũng cùng anh đạt tới cảnh giới mất hồn sao?”

“Cám ơn!” Cô giơ tay lên định tặng cho anh một bạt tay, lại bị nắm thật chặt.

Về mặt Thiên Uy nghiêm nghị, ánh mắt như hai đóa hoa lửa, “Lớn mật, nữ nô lại dám đánh chủ nhân, anh có thể đánh em..... em có muốn thử một chút không?” Anh dùng lực bóp chặt tay cô. “Anh phải ‘cảnh cáo’ em, chỗ này không có cái gọi là vợ chồng, chỉ có chủ nhân và nô lệ, anh sở hữu em, là có thể dùng ‘hành động vợ chồng’, em chỉ là nô lệ, cam chịu số phận đi!”

Anh nhìn thấy tay Vũ Tiệp đã có vết bầm. “Chờ tới lúc anh chơi chán, tự nhiên sẽ thả em đi.” Anh nhìn chăm chú vào chiếc vòng ngọc bội trên cổ tay cô. “Đến lúc đó, em có thể đi tìm người em yêu. Bây giờ.....” Anh bỗng dưng buông cô ra, hét lên: “Ăn cơm!” (=||) vẫn không quên ăn cơm)

Vũ Tiệp cắn chặt răng không cho phép mình rơi lệ, đau đớn ở tay khiến cô phải nhẹ nhàng xoa bóp, Thiên Uy lại dùng giọng nói và vẻ mặt nghiêm khắc để ra lệnh: “Không cho phép em đụng vào vòng ngọc.” Thành thật mà nói, hiện giờ anh đang ngập tràn ghen tức. Vũ Tiệp nghe vậy lập tức sợ hãi tới mức buông lỏng tay.

Đám người hầu lần lượt bê lên từng món ăn thượng đẳng đặt xuống đất. Thiên Uy oai phong nói với cô: “Em.... Ăn nhiều một chút!”

Thức ăn hôm nay hoàn toàn không giống với quá khứ, là Thiên Uy đã tỉ mỉ sắp xếp. Sau khi anh biết Vũ Tiệp là người Trung Quốc, anh cũng hiểu là cô nhất định sẽ không quen đồ ăn Trung Đông, cho nên anh mới đặc biệt tìm một đầu bếp Trung Quốc tới đây, phát huy tay nghề tinh xảo, cho nên trên mặt đất lúc này chính là gà hầm, canh cá, và các món xào. Thật ra thì nếu thời gian cho phép, Thiên Uy thậm chí còn muốn có một bữa tiệc ‘Mãn Hán toàn tịch’, chỉ tiếc là trong sa mạc rất khó tìm được những thứ nguyên liệu quý hiếm như thế.

Anh vẫn dùng giọng nói uy nghiêm: “Ăn hết thịt hầm đi, còn có canh bồ.” Anh hơi giễu cợt nói: “Hôm nay chúng ta đều mất máu quá nhiều!” nghe vậy, mặt Vũ Tiệp đỏ bừng, Thiên Uy vẫn còn đang tự độc thoại.

“Anh cũng không biết..... Em sẽ chảy nhiều máu như vậy, hại anh bị dọa tới giật mình.....” cho dù bây giờ nghĩ lại, Thiên Uy vẫn còn chút khiếp sợ “Anh chưa từng chạm vào xử nữ, anh.....” Bỗng dưng, hai mắt anh lại hiện lên một chút nhu hòa cùng với đau lòng?

Loại ánh mắt kỳ quái đó chạm vào một chút mềm mại trong nội tâm Vũ Tiệp, cô ngây dại, Thiên Uy lập tức nghiêng đầu, về mặt ‘duy ngã độc tôn’: “Mau ăn đi, em cần phải bổ máu.”

Vũ Tiệp biết anh có ý tốt, nhưng cô ghét cái giọng cuồng vọng của anh, lại muốn khiêu chiến: “Anh cũng cần bổ máu đấy! Tay của anh bị thương.....”

Anh nhìn chăm chăm cô, khoe miệng bỗng chốc nhếch lên, có chút hả hê tới quên hình: “Lời này của em là đang quan tâm anh sao?” Giọng nói cũng không nhịn được nhu hòa: “Được rồi! Chúng ta cùng ăn.”

Mặt Vũ Tiệp lại đỏ tới mang tai, xấu hổ vô cùng.

Vũ Tiệp lại bị Thiên Uy lôi tới hồ tắm.

Thiên Uy cười ‘Abraham’, Vũ Tiệp bị ‘khổng chế’ phải ngồi đằng trước anh, chạy thẳng tới bên hồ.

Anh dễ dàng kéo cô xuống ngựa, sau đó ngang tàng cởi quần áo của cô, ném cô vào trong hồ, trong lúc Vũ Tiệp còn chưa tỉnh hồn, Thiên Uy đã không còn mảnh vải che thân, uy phong lẫm lẫm đứng trước mặt cô. (=||)

Tim Vũ Tiệp đập bịch bịch, cô vội vàng quay mặt đi. Mà Thiên Uy thì cười thầm bộ dáng ngu ngốc của cô. Anh lấy ra một miếng xà phòng có mùi thơm mát mẽ, tự tắm sạch cho mình.

Vũ Tiệp chìm trong nước, chỉ lộ ra cái đầu, cô khép chặt hai mắt không dám nhìn anh. Chỉ là, dĩ nhiên Thiên Uy sẽ không bỏ qua cho cô.

Cô bị nhấc bổng lên, trong nháy mắt bọt xà phòng đã được xoa khắp phần lưng và cái mông của cô. “Không cần.....” cô kháng cự, bộ ngực của cô ma sát vào cằm của Thiên Uy, khiến cô phát ra tiếng rên đau đớn.

Anh hí mắt, quan tâm hỏi: “Anh làm đau em sao?” Anh nhìn chăm chú vào thân thể mềm mại của cô, đúng, không sai, anh thật sự làm cô bị đau. Râu quai nón của anh tạo ra vết xước trên da thịt mịn màng của cô, trên người cô cũng có rất nhiều chỗ sưng đỏ, thậm chí còn ửng lên tia máu.

Nhớ tới sáng nay và đêm qua, anh đối xử với cô quá thô bạo. Nhưng nếu như cô không phản kháng anh mãnh liệt như vậy, cô nhất định sẽ phát hiện ra, thật ra thì anh cũng có một mặt rất dịu dàng.

Anh khẽ chạm vào những vết thương nhỏ chẳng chịt, bị ngâm trong nước, chắc hẳn Vũ Tiệp sẽ đau? Thiên Uy đau lòng quyết định một chuyện.

Vũ Tiệp đau tới mức đẩy anh ra, còn kêu “Đừng đụng vào tôi.” Rồi cô vừa đánh vừa đá anh.

Vốn có một tí áy náy thì trong nháy mắt đã tan thành mây khói, sự ngang ngược của Thiên Uy lại lập tức hiển lộ, anh dùng bàn tay to của mình để nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Vũ Tiệp, dùng sức giơ lên cao, cô không cách nào tránh thoát, đành phải để mặc cho anh thoa xà bông lên khắp toàn thân, sự thô bạo của anh chọc cô tới phát khóc. Chỉ là, khi bàn tay anh vuốt ve giữa hai chân của cô, dục vọng lại nhẹ nhàng bị khơi dậy. Anh giúp cô tắm rửa, khiến cô sạch sẽ, thoải mái.

Anh trùm một cái áo choàng lên toàn thân ướt nhẹp của cô, sau đó, Thiên Uy lại dùng một cái áo choàng cực lớn của chính mình để bao bọc cô kỹ càng.

Anh giục ngựa trở về thành bảo, giống như đang ôm một cô búp bê, ném cô lên chiếc giường trong phòng ngủ, sau đó khóa chặt cửa, tự động rời đi.

Ở trong gian phòng lặng yên không tiếng động, cô vẫn vùi mình trong chăn, không biết đã qua bao lâu, mới nghe được tiếng cửa phòng hé mở, cô hẩn trương nhô đầu ra khỏi chăn, chỉ thấy một người đàn ông đang tiêu sái đi tới, Vũ Tiệp tròn mắt hạnh, nhìn ‘anh’ bằng cặp mắt khó tin.

Là ‘anh’ sao? Người đàn ông trước mắt này thật sự là anh tuần mê người, tỷ lệ ngũ quan rất cân đối, hoàn mỹ, hợp với vóc người vĩ ngạn, nghiêm nhiên chính là bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái. Chỉ tiếc, hành vi của anh thì vẫn thô bạo như vậy, tiêu tan luôn tưởng tượng của Vũ Tiệp.

“Anh..... tại sao lại phải cạo hết râu đi?” Cô kinh ngạc hỏi. Đúng, người trước mặt này chính là Thiên Uy.

Trước kia anh để một túm râu quai nón lớn, chùm râu đen che khuất phân nửa diện mạo của anh, chỉ còn lại ánh mắt sắc bén kia. Cô chỉ có cảm giác anh vừa dã man lại cường tráng, cùng với hung hãn, bá đạo. Mà Vũ Tiệp thì thích lịch sự, nho nhã, tươi cười rạng rỡ, người đàn ông khiến cho người ta cảm thấy như tắm gió xuân, giống như Trí Bình vậy. Nghĩ tới Trí Bình, Vũ Tiệp lại không tìm được lòng mà sờ lên chiếc

vòng ngọc trên tay. Hiện tại, Thiên Uy đã để lộ một dáng vẻ khác, anh cạo râu, thiếu đi một phần lỗ mũi, nhiều hơn một phần cảm giác kiên nghị, ổn trọng, đường nét rõ ràng mà khắc sâu, đại biểu cho sự thâm trầm, trong lòng Vũ Tiệp lại vô hình khiếp đảm không dứt.

“Anh không muốn râu mép của anh làm em bị thương.” Lời nói của Thiên Uy toát ra ý muốn bảo hộ sâu đậm, nhưng giọng nói thì vẫn nhàn nhạt.

16. Chương 5-2

“Anh.....” cô cắn môi dưới, đang suy tư lời nói của anh, anh đã nhảy lên giường, Vũ Tiệp không tránh kịp, bị Thiên Uy ôm thật chặt. Ánh mắt anh nhìn cô rất nhu hòa lại mang theo một chút chần chừ.

Chỉ là, khi anh nhìn thấy cô vẫn còn nắm miếng ngọc kia trong tay thì vẻ mặt muốn đưa người khác vào chỗ chết lại hiện lên trên mặt.

Vốn là trước khi vào phòng, anh đã không ngừng dặn dò bản thân: phải đối xử thật dịu dàng với cô ấy, cùng triển miên với cô ấy, khiến cô ấy lưu luyến, không thể quên được mình. Nhưng là, mắt thấy ‘hành động’ của cô, lửa giận của Thiên Uy lại bốc lên cao ngất.

Anh u ám tới gần cô, từng chữ từng chữ, nói thật rõ ràng: “Anh nói rồi, không cho phép em chạm vào vòng ngọc!” Anh kê vào vành tai cô: “Nếu không, đừng quên ‘sự trừng phạt’ em sẽ nhận.”

“Không cần.....” Cô thét lên chói tai, lại không phát huy được chút công dụng nào.

Hai tay cô bị chiếc đai lưng trói chặt, anh đè lên người cô, vô cùng tàn khốc xé áo khoác của cô, môi của anh điên cuồng kích thích vào những chỗ nhạy cảm, sau đó anh lại xâm nhập vào cảm địa để chinh phục cô một lần nữa. Lần này, trong nội tâm của cô lại khơi dậy một sự kích thích kỳ quái, như tê liệt khổ sở, lại rất nhanh đổi thành từng đợt vui thích.

Cô có cảm giác như hàng ngàn sóng điện đang chạy trốn tán loạn trong cơ thể, khiến cho cả cơ thể nhưng đang trong biển lửa, giữa hai chân truyền tới từng đợt rung động, đánh thẳng vào một cách mạnh mẽ mà hữu lực, khiến cho thân thể cô hoàn toàn phản bội lại lương tri.....

Buổi sáng hôm sau.

Đôi mắt sưng đỏ giống như tiểu bạch hổ mở ra. Khi đối diện với Lỗ Lạp, Lỗ Lạp vẫn cứ hoang mang khó hiểu nhìn vào Vũ Tiệp, bà nói: “Thủ lĩnh là đàn ông trong tất cả đàn ông, bản lãnh của ngài ấy cũng không kém, tuyệt đối có thể thỏa mãn cô. Các cô gái khác cậu còn không được cái loại ‘hưởng thụ’ này, cô thì..... ngược lại cứ khóc không ngừng?” Bà vừa nói vừa đi về phía Vũ Tiệp.

“Tôi thật sự là không hiểu nổi cô.....” Sau đó kéo Vũ Tiệp xuống giường, giúp Vũ Tiệp ăn mặc, trang điểm trước gương, Lỗ Lạp lăm bằm lâu lâu, Vũ Tiệp hoàn toàn không nghe lọt, duy chỉ có câu nói sau cùng. “Nhanh lên một chút nào, thủ lĩnh đang chờ cô ở cửa chính đấy!”

“Thủ lĩnh?” Vũ Tiệp vừa nghe thấy hai chữ này, trái tim nhanh chóng co rút lại, cô thật sự rất sợ anh!

Bên ngoài tòa thành cuộn cuộn cát vàng, Thiên Uy đứng bên ngoài cửa lớn, ‘Abraham’ đứng bên phải, còn có một con tuần mã màu nâu mà Vũ Tiệp rất quen thuộc, đây chính là con ngựa hoang mà lần trước Thiên Uy không thuần phục được, thật may là vào lúc mệnh chỉ treo chuông thì có Vũ Tiệp tới giúp anh.

Xem ra Thiên Uy rất hăng hái, thần thái phấn khởi, kết hợp với khí chất hiên ngang của anh, rõ là vẻ mặt đang tỏa sáng, tất cả những điều đó cũng chẳng khiến Vũ Tiệp cảm thấy có tư vị gì, bởi vì cô còn đang giận tới mức khóc không ra nước mắt, cho nên cô hoàn toàn bỏ qua..... nhàn nhạt đau thương được cất giấu sâu trong đáy mắt Thiên Uy.

“Tối đây, nữ nô của ta.” Anh la lớn.

Vũ Tiệp đã học được cách ‘phục tùng’ rồi, ‘bài học’ liên tiếp, khiến cô ngoan ngoãn đi về phía Thiên Uy, không hề có chút chống cự vô vị nào.

Thiên Uy có vẻ khá hài lòng, khi cô tới trước mặt anh thì anh giơ dây cương của con ngựa màu nâu lên, nói: “Chắc chắn là em biết nó rồi! Đây là con ngựa hoang từng bị em thuần phục, anh đặt tên nó là ‘Ngự phong’.”

Vũ Tiệp không phản ứng.

Thiên Uy nghiêng đầu hỏi: “Vũ Tiệp, em thích nó không?”

“Tôi.....” cô không tiếp lời, nhưng hai mắt đã không che giấu nổi ánh sáng rực rỡ.

Thiên Uy nhìn thấu ánh mắt cô, cố ý trêu chọc: “Nếu như em không thích ‘Ngự phong’, anh đành phải tặng nó cho người khác chứ không thể cho em được rồi.”

“Cái gì? Là thật sao? Con ngựa này sẽ thuộc về tôi sao? Tôi Tôi.....” Cô cà lăm luôn. “Tôi rất thích... Ngự phong.”

Thiên Uy sang sảng cười to. “Tốt! Anh thưởng nó cho em đó, chỉ là, anh có một điều kiện.”

“Điều kiện?” Vũ Tiệp do dự, chẳng lẽ lại lấy ‘chuyện ấy’ ra để làm điều kiện?

Thiên Uy thoải mái nhìn cô, “Anh không phải muốn ám chỉ ‘chuyện hay ho’ kia đâu, sao em lại nghĩ đến chuyện đó kia chứ?” Lời của anh khiến Vũ Tiệp mắc cỡ đỏ bừng cả mặt, Thiên Uy mỉm cười nói: “Anh chỉ muốn em gọi tên của anh thôi.”

“Tên?”

“Đúng thế. Gọi anh là Thiên Uy.” Anh nhẹ nhàng nói.

Vũ Tiệp có chút khó bề tưởng tượng, cô phát giác trong khẩu khí của Thiên Uy lại ẩn chứa hàm ý cầu xin. Làm sao có thể, là ảo giác của cô sao? Đường đường là thủ lĩnh, căn bản không cần ‘cầu xin’ làm gì! Anh ta cứ ‘ra lệnh’ không phải là được sao? Huống chi, bây giờ cô nào dám trái ý. “Chuyện này..... Đơn giản vậy sao?” Đôi mày thanh tú của cô khẽ chau lại, có chút không dám tin.

“Dĩ nhiên. Không lẽ em còn cần thêm ‘điều khoản phụ’ nào nữa sao?” Thiên Uy trêu ghẹo.

“Anh biết thừa là tôi không có ý đó mà!” Vũ Tiệp giận dỗi dậm chân, nhưng nhìn vẻ mặt cợt nhả của anh, cũng biết là anh chỉ trêu chọc cô thôi. Giờ khắc này, cô phát hiện ra Thiên Uy cũng có một mặt khôi hài. Cô thu hồi vẻ giận dữ, điều chỉnh cảm xúc, nhưng vẫn còn thẹn thùng không dứt, nhỏ giọng nói: “Thiên.....Uy.....”

Trái tim Thiên Uy lập tức co rút một cái, chỉ là một tiếng gọi nho nhỏ, đã khiến cho tim anh cuồng loạn không dứt. (=[]) dễ thỏa mãn) Em có biết rằng, em có sức ảnh hưởng phi thường cỡ nào không? Đáng tiếc, sợ rằng cả đời này em cũng không hiểu được, anh đối với em.....

Anh giả bộ khí phách nói: “Giao ngựa cho em này.” Sau khi đưa Ngự Phong đã được thắng yên đầy đủ cho Vũ Tiệp, anh cười cười nói: “Thi nhau xem ai có thể chạy tới bờ hồ trước, người nào thua thì buổi tối phải ngủ dưới đất.” Chưa nói xong, ‘Abraham’ đã xông về phía sa mạc mênh mông bất ngát. (=[]) anh gian vậy)

Vũ Tiệp kinh ngạc một phen, cũng gấp gáp nhảy lên lưng Ngự Phong, đuổi theo Abraham, tiếng cười tiêu sái, tự tại của Thiên Uy, không khỏi quanh quẩn bên tai cô, giờ khắc này, cô dường như đã không còn sợ anh nữa. Cô nhìn bóng lưng của anh, hô lớn: “Tôi nhất định sẽ đánh bại anh.” Dù sao thì con ngựa này và cô cũng có quan hệ rất tốt.

Thiên Uy quay đầu, cuồng ngôn: “Em tuyệt không thể thắng.”

Bọn họ cứ thế cười cợt, trêu đùa với nhau.

Ngày hôm nay, Thiên Uy thành công đuổi được nỗi sợ hãi của Vũ Tiệp.

Cuộc sống của Vũ Tiệp dần đi vào quỹ đạo.

Lúc mới bắt đầu, quả thật Vũ Tiệp rất sợ Thiên Uy, nhưng dần dà, cô không còn sợ anh như vậy nữa. Cô bắt đầu hiểu được cách ‘nhìn mặt nói chuyện’, cô phát hiện ra Thiên Uy giống như một con sư tử mãnh liệt vậy, nếu như không chọc giận anh thì hoàn toàn có thể bình an vô sự.

Chỉ cần cô không phạm phải ‘cấm kỵ’ của anh. Càng ngày, cô càng cảm thấy thật ra thì Thiên Uy đối xử với cô rất tốt.

Sáng sớm, Thiên Uy sẽ mang cô ra ngoài cưỡi ngựa đi dạo, khoảng thời gian này cũng là lúc Vũ Tiệp cảm thấy vui vẻ nhất. Sau đó, Thiên Uy sẽ cùng ăn cơm với cô, kể từ lần đó về sau, ba bữa cơm của cô đều được nấu theo kiểu Trung Quốc, khiến cho khẩu vị của cô gia tăng không ít. Tiếp đó, Thiên Uy rời khỏi nhà, để lại cô ở trong phòng ngủ một mình, Lỗ Lạp luôn luôn giúp Vũ Tiệp mặc những trang phục dịu dàng, thướt tha, xinh đẹp vô cùng. Nhưng bà ấy tuyệt đối không dám làm trái lệnh Thiên Uy: Khi Vũ Tiệp ở trong phòng ngủ, chỉ có một chiếc áo khoác che ở bên ngoài.

Mỗi ngày, chắc chắn sẽ có hai chiếc rương lớn được đưa tới, có tơ tằm, gấm, nhung, đủ các loại vải vóc có sắc thái diễm lệ cùng với nhiều loại châu báu..... Rất nhanh sẽ chất đầy cả gian phòng.

Những thứ này đều là Thiên Uy đặc biệt chuẩn bị để tặng cô.

Lúc hoàng hôn, Thiên Uy nhất định sẽ trở về đúng giờ, bọn họ sẽ cùng nhau ăn tối, tắm..... sau đó lên giường. Tiếp theo, một trăm phần trăm là anh sẽ xâm phạm cô.

Lên giường? Chẳng bao lâu sau, Vũ Tiệp ý thức được thân thể của cô đã sớm đi ngược lại với lý trí và đạo đức.

Chờ tới lúc thân thể nóng bỏng của cô bị lý trí lạnh lùng đánh thức thì cô sẽ vùi đầu vào trong chăn, những tiếng nghẹn ngào không ngừng truyền ra, cô gào thét: “Tôi hận anh, tôi hận anh, tôi hận anh.....” Cô đưa lưng về phía anh, cho nên không thấy được biểu tình tan nát cõi lòng và đôi mắt khổ sở của Thiên Uy. Thật ra thì, cô hận chính bản thân mình, hận mình tại sao không thể khống chế bản thân.

Anh sẽ lạnh lùng đối xử với cô, cởi dây lưng trên tay cô xuống, ném ra thật xa, sau đó tay chân vung về, dùng lực kéo thân thể cô lại gần, ra lệnh: “Ngủ.....” rồi vùi thân thể nhỏ nhắn của cô vào trong lòng anh, mặc dù toàn thân cô không thoải mái, nhưng lại không thể làm gì, bởi vì cánh tay anh giống như được đúc bằng đồng, khiến cô không thể động đậy. Nhưng mà, lồng ngực rộng dày, ấm áp của anh lại làm cho cô cảm thấy thật an toàn.

Cô đã từng cố gắng tách xa anh trong lúc ngủ, cô không muốn đụng vào anh, cô ghét chạm vào anh, vì vậy cô cường ngạnh nói với anh: “Anh đã ép buộc, chiếm đoạt tôi, như vậy tôi thiếu tôi cũng có quyền quyết định không cần cùng ngủ trên giường với anh.”

Cô kiên quyết ‘yêu cầu’.

Thiên Uy lạnh lùng nói: “Cái giường này rất lớn, em có thể ngủ phía bên kia, để cho anh không chạm vào em nữa. Nhưng mà, anh không cho phép em rời khỏi cái giường này.” Nói xong, anh nằm xuống phía bên kia, mê muội ngủ.

Đêm hôm ấy, một mình cô cuộn tròn bên kia giường. Nhưng cô không ngờ rằng, sa mạc ban đêm lại lạnh tới cực độ, rét tới mức suýt nữa biến cô thành một khối băng, lúc này cô thực sự rất nhớ nhiệt độ tỏa ra từ cơ thể của Thiên Uy. Cô len lén dán sát vào lưng anh, toàn thân không ngừng run rẩy. Trời ạ! Chắc cô chết rét luôn quá. Lúc này cô lại bắt đầu hối hận về sự kiêu ngạo ngu xuẩn của mình.

Trong lòng Thiên Uy thầm mắng ‘đáng đời’ cô, sau đó lật người, toàn thân tỏa ra nhiệt độ nóng rực, ấm áp bao quanh cô, sau lần đó, cô phát hiện ra cô không thể không có anh.

Nhưng mà, khi ở trong lồng ngực ấm áp của anh, kết quả của việc tiếp xúc thân mật lẫn nhau, chính là việc Thiên Uy thích thú làm ‘tiết mục trồng cây’ lúc sáng sớm, mà cô thì đương nhiên khó bề trốn thoát.

Sau đó, Lỗ Lạp sẽ theo thời gian cố định mà vào phòng ngủ để tắm rửa cho Vũ Tiệp, còn Thiên Uy, không ngờ anh lại có cái kiểu háo sắc như thế, anh lại có thể vui vẻ xem bộ dạng ‘phù dung lúc tắm’ của cô. Tại sao? Con mắt của anh ngay cả nháy cũng không thêm nháy, cứ nhìn cô chăm chăm vậy. Vũ Tiệp hoài nghi không hiểu anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì, anh sớm nên quen thuộc với từng tấc da thịt trên người cô mới

phải chứ. Mà mỗi khi Thiên Uy ngồi trên giường càn rỡ nhìn Vũ Tiệp tắm rửa, cô vẫn luôn cảm thấy cực kỳ mất mặt, thân thể mềm mại không tự chủ được mà ửng hồng không dứt. Cô cũng đã từng có vài lần phạm vào ‘giới luật’ của anh, kết quả là mấy ngày đó cô sống không bằng chết, khổ không thể tả.

Giới luật của Thiên Uy đối với Vũ Tiệp chính là..... không cho phép cô đụng vào vòng ngọc trên tay.

Còn đối với Vũ Tiệp mà nói, đó căn bản chính là chuyện khó càng thêm khó, tuyệt đối không có khả năng làm được. Không phải sao?

Cho nên cô vẫn luôn lén la lén lút, thừa dịp Thiên Uy không có ở đây thì mới sờ chiếc vòng ngọc ở cổ tay trái. Cô thường ngồi trầm tư bên cửa sổ, đắm chìm vào tình lang phương xa trong trí nhớ, Lỗ Lạp cũng không quấy nhiễu cô. Có một lần cô ngẩn người quá lâu, thần trí nhất thời không hồi lại, cuối cùng đã bị Thiên Uy bắt quả tang tại trận, kết quả là mấy chữ thê thảm cũng không đủ dùng để hình dung.

Một gương mặt xanh mét giống như hung thần ác sát xuất hiện trước mặt Vũ Tiệp, cô bị dọa tới mức thiếu chút nữa đã té từ trên bệ cửa sổ xuống, Thiên Uy vươn tay dùng sức vác cô lên vai, giọng nói của anh có vẻ trống rỗng mà xa lạ “Tại sao lại chạm vào vòng ngọc? Anh thật sự kém hơn người đàn ông cho em chiếc vòng đó sao?”

Vũ Tiệp còn đang trong cơn kinh ngạc vì bị hù dọa, không hề nghe ra lửa ghen ngất trời trong lời nói của Thiên Uy.

Một giây kế tiếp, cô đã bị hất mạnh xuống giường, chiếc áo khoác đen cũng bị dùng sức kéo ra, thậm chí xé rách. Tiếp đó, không có ôn tồn, không có vuốt ve, không có trêu đùa, chỉ còn tê liệt khổ sở, anh dường như muốn xé cô thành hai mảnh nên cứ cuồn cuộn công kích.....

17. Chương 5-3

Trên thân thể cô sẽ lưu lại rất nhiều vết bầm, thậm chí, cô từng có kinh nghiệm hai ngày không thể xuống giường. Thiên Uy cũng từng ba ngày không trở về phòng, trước khi đi chỉ lạnh lùng nói: “Em thích vòng ngọc, vậy thì cứ ở cùng với nó là được rồi.” Sau đó thì bước ra mà chẳng thèm ngoảnh lại.

Ba ngày, Vũ Tiệp thực sự chỉ núp ở trong chăn, cầm chặt vòng ngọc trong tay. Mặc dù nửa đêm cô sẽ rét tới phát run, cô cũng sẽ nhớ nhung vòm ngực ấm áp của Thiên Uy, nhưng là, cô vẫn không có cách nào thôi nghĩ tới vòng ngọc của Trí Bình.....

Để đến khi tắm chăn bị vén lên, Thiên Uy vừa quay lại đã trợn trắng mắt nhìn cái cảnh Vũ Tiệp ‘cuồn cuộn’ này thì cô lại phải trả một cái giá cao hơn, một lần nữa, anh lại dùng cơ thể cường tráng làm nhục cô, một lần lại một lần, không biết bao nhiêu lần.....

Sau đó lại giống như một con sư tử hoang dã thần mê ý loạn mà xông ra ngoài.

Vũ Tiệp vừa khóc vừa la, nhưng cũng không có cách nào xoay chuyển, cô lại bị giam giữ thật lâu, Thiên Uy cũng không tới thăm cô, chỉ có Lỗ Lạp là tới đúng giờ để đưa thức ăn. Mấy ngày ‘dạy dỗ’ này, chính là lần đầu tiên khiến cô mãnh liệt cảm thụ được sự cô đơn, tịch mịch.

Không biết đã qua ngày thứ mấy, ngày đó Thiên Uy bất ngờ xuất hiện ở cửa phòng thì Vũ Tiệp đang ngồi trên bệ cửa sổ lập tức hai mắt tỏa sáng lấp lánh, có lẽ ở sâu trong nội tâm, cô một mực mong đợi người đàn ông tục tằn này, hung hãn này quay trở lại, chỉ là cô cố chấp không chịu thừa nhận thôi. Mà lúc Thiên Uy chú ý tới, cô bấy giờ không hề nắm vòng ngọc nữa thì khóe miệng của anh khẽ nhếch, tương đối cao hứng, ba bước anh cũng bước thành hai để xông về phía cô, ôm lấy cô, ôm thật chặt, thật chặt.

Anh khẽ hôn lên mái tóc cô, nỉ non bên tai cô: “Trời ạ! Anh rất nhớ em.....”

“Thiên Uy.....” tim cô vì những lời này của anh mà cảm thấy ấm áp, dễ chịu, không biết nguyên do vì sao. Nhưng là, một phần rứt rứt trong lòng không biết vì sao đã bị hòa tan. “Thiên Uy.....” cô chỉ là nhẹ nhàng gọi tên anh.

Anh lại đưa cô ra ngoài dắt ngựa đi dạo, ăn cơm, tắm..... khôi phục lại cuộc sống trước đây. Ban đêm, sự nhiệt tình cuồng dại của anh lại bức cô muốn điên.

Có ‘vết xe đổ’, kết quả của việc mấy lần liên tục phạm vào ‘giới luật’ của Thiên uy, khiến Vũ Tiệp hiểu ra, giữa việc phục tùng và không phục tùng người đàn ông này, cảnh ngộ của cô khác nhau một trời một vực.

Buổi sáng, Vũ Tiệp từ cửa sổ nhìn Thiên Uy cười Abraham rời khỏi tòa thành, cô không khỏi ôm một bụng tò mò: “Lỗ Lạp, Thiên Uy..... rốt cuộc là anh ấy đi đâu mỗi ngày?”

“Thiên Uy?” Lỗ Lạp lấy làm kinh hãi. “Cô lại..... Lại dám cả gan gọi thẳng tên của thủ lĩnh? Người nơi này không ai có thể to gan như vậy, huống chi cô chỉ là nữ nô của ngài ấy.....”

“Thật sao?” Ngược lại Vũ Tiệp chẳng quan tâm lắm. “Nhưng mà, là thủ lĩnh muốn tôi gọi thẳng tên của ngài ấy mà.”

“Là thế sao?” Lỗ Lạp ngạc nhiên. “Xem ra cô rất quan trọng trong suy nghĩ của thủ lĩnh!” Bà không dám tin, không thể làm gì khác hơn đành phải nói lảng sang chuyện khác: “Thủ lĩnh đi làm! Sản nghiệp dầu hỏa khổng lồ như vậy, không có ngài ấy thì căn bản là không xong.”

“Đi làm?” Vũ Tiệp cau mày, cô không hiểu đây là ý gì?

Thần sắc Lỗ Lạp quái dị nhìn chằm chằm cô. “Đừng nói với tôi là cô không biết đi làm là cái gì nhé. Có lúc tôi thật sự cảm thấy cô quá là kỳ quái đi!” Lỗ Lạp thẳng thắn nói không kiêng kỵ. “Cô cũng đừng bảo với tôi là cô không biết người nhà ‘Đông Vương’ nha! Dòng họ này trên thế giới làm gì có ai không biết, làm gì có ai không hiểu. Thủ lĩnh chính là công tử thứ tư của gia tộc Đông Vương, cũng là trùm dầu mỏ số một số hai thế giới, cô được ngài ấy coi trọng, âu cũng là vận may của cô!”

Đông Vương? Thế giới? Dầu mỏ..... Mấy cái đấy là cái gì? Vũ Tiệp nghe xong mà đầu đầu nhức óc, Lỗ Lạp nhìn vẻ mặt mờ mịt của Vũ Tiệp, bà mỉm cười lắc đầu. “Cô thật là khờ, hay là vẫn còn giả bộ?”

“Tôi.....” Cô nên trả lời như thế nào đây? Vũ Tiệp cảm thấy, việc cô không biết Đông Vương Thiên Uy giống như là chuyện nực cười siêu cấp, cho nên cô vội vàng tránh xa chủ đề này. “Thiên Uy là tứ công tử? Vậy gia tộc của anh ấy hẳn là có ba vị công tử khác?”

“Cái này à.....” Lỗ Lạp vừa nói tới cái gia tộc bí mật này, liền giống như mở cống thoát nước mà thao thao bất tuyệt, đã nói là không gì có thể ngăn cản. “Thủ lĩnh có ba người anh, nhưng bọn họ đều được các bà mẹ khác nhau sinh ra. Thủ lĩnh nhỏ nhất. Nhưng mà, tôi cảm thấy, ngài ấy cô đơn nhất, ngài ấy quanh năm ở trong sa mạc, cũng không có tình cảm gì với người nhà, đây là đương nhiên mà! Sinh trưởng trong nhà giàu có, anh em đều có lúc đấu tranh gay gắt, làm gì còn cái gọi là chân tình! Nói ra cũng thực đáng buồn, thủ lĩnh rất là đáng thương!”

Chẳng biết tại sao, Vũ Tiệp nghe được cũng cảm thấy đau lòng.

Buổi chiều đột nhiên có cơn mưa to đổ xuống, ở vùng đất sa mạc này, thật sự là quý giá vô ngần, cơn mưa lớn mang tới sức sống cho cả một vùng đất rộng lớn, nhất thời tâm tình của Vũ Tiệp cũng nhẹ nhàng khoan khoái không ít.

Chỉ thấy Lỗ Lạp vội vàng vọt vào phòng ngủ, liền thoảng nói với Vũ Tiệp: “Nhanh lên một chút, tôi phải trang điểm cho cô, thủ lĩnh muốn gặp cô.....” bà nhanh chóng chạy tới tủ quần áo để chọn lựa.

“Thủ lĩnh?” Vũ Tiệp nhìn sắc trời một chút. “Anh ấy về sớm sao?” Bình thường anh đều trở về lúc mà ánh tà dương chỉ còn sót lại một đường kẻ.

“Đúng thế!” Lỗ Lạp vừa nói vừa thay quần áo cho Vũ Tiệp. “Thủ lĩnh có vẻ không được vui lắm, tính tình không tốt.”

“Thật sao? Tại sao?”

“Còn không phải là vì bà cụ sao, hôm nay bà ấy lại gửi điện báo từ Anh tới, buộc ngài ấy phải trở về Anh để xem mắt.” Hình như Lỗ Lạp rất có kinh nghiệm, “Mỗi lần thủ lĩnh nhận được loại điện báo như thế, tâm tình cũng sẽ nổi sóng.”

Anh quốc? Ở chỗ nào?

Vũ Tiệp không biết. Chỉ là, hai chữ xem mắt kia, ngược lại đột nhiên khiến lòng cô rung động.

Nhìn dáng vẻ Vũ Tiệp ngây người như phỗng, Lỗ Lạp chỉ biểu hiện ‘Lại nữa rồi’, nói: “Đừng có nói với tôi, cô không biết ‘xem mắt’ là cái gì nha. Tôi nói cô đấy, chỉ cần thủ lĩnh rời khỏi sa mạc, trở lại thế giới văn minh. Nhất định là không thể tránh khỏi việc xem mắt rồi kết hôn. Hơn nữa, nửa kia của ngài ấy nhất định là danh môn thực nữ, ở trong thế giới văn minh, hôn nhân là chuyện rất quan trọng! Mà cô thì.....” Lỗ Lạp thở dài: “Cô chính là không xứng với thủ lĩnh, ở cái mảnh đất hoang dã này, cô là nữ nô của ngài ấy, cô còn có thể có được ngài ấy, bởi vì, nghi lễ kết hôn ở chỗ này là không cần thiết, chỉ cần ngài ấy bằng lòng giữ cô, như thế là đủ rồi. Nhưng mà, một khi thủ lĩnh trở lại thế giới văn minh..... Cô cần phải vô cùng kiên cường, đừng khổ sở vì bị ngài ấy vứt bỏ!”

Vũ Tiệp nghe vậy, nhất thời cảm thấy trời đất mù mịt, lòng của cô giống như đang bị một con dao hung hăng khoét thành lỗ lớn.

Xem mắt? Anh ấy muốn đi xem mắt? Sau đó kết hôn, chung sống, tới lúc đó, anh ấy sẽ không cần mình nữa, anh ấy sẽ vứt bỏ mình.....

Ý niệm này khiến cho thế giới của Vũ Tiệp long trời lở đất, chật vật đi xuống lâu, thấy Thiên Uy ở trong phòng ăn, Thiên Uy vẫn rất phóng khoáng ngồi dưới thảm, chỉ là, hôm nay trông anh thật giống như đi đưa đám. Anh lạnh như băng đối mặt với Vũ Tiệp, không biểu cảm, không có ý cười, không có ảm áp.

“Thiên Uy.....” cô cố nặn ra nụ cười cứng ngắc.

Anh hoàn toàn không chú ý tới cô, chỉ nhàn nhạt nói: “Ngồi xuống, ăn cơm đi!”

Hết một bữa cơm, Thiên Uy trầm mặc khác thường, khi anh và cô cưới Abraham tới hồ tắm, anh cũng chẳng nói chẳng rằng, đợi đến buổi tối khi trở về phòng, lên giường, thì anh lại phá lệ đứng trên ban công trầm tư một mình.

Vũ Tiệp núp trong chăn, trong lòng cảm thấy lo lắng mãnh liệt, lòng cô cuồn cuộn không dứt, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Cô dứt khoát ngồi dậy, đè nén sự bất an và lo lắng trong lòng. Cô lấy dũng khí, tự nhủ: “Như vậy là tốt nhất, Thiên Uy không cần mình nữa, mình cũng có thể đi tìm người trong mộng rồi. Anh ấy sẽ thả mình đi, để mình có thể rời xa anh, anh ấy sẽ không thể xâm phạm mình nữa, mình cũng không cần phải chịu đựng sự giày xéo, nóng nảy và dã man.....”

Không biết qua bao lâu, khi Thiên Uy trở về phòng thì đột nhiên nhìn thấy Vũ Tiệp đang nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, anh kinh ngạc hỏi: “Sao em vẫn chưa đi ngủ?”

“Tôi.....” cắn môi dưới, cô tuyệt không để bản thân lộ ra chút chột dạ nào, nếu như anh muốn vứt bỏ mình, mình nên vui mừng mới đúng. Cô cố nặn ra một nụ cười, nói: “Anh đã nói, chờ..... anh chán tôi, sẽ để cho tôi rời khỏi anh, đúng không?”

Cô nhấn mạnh hai chữ “Rời khỏi” này.

Rời khỏi?

Hai chữ này khiến cho Thiên Uy lâm vào một vùng tăm tối.

18. Chương 5-4

Anh nhớ lại lúc còn bé, bà nội không ngừng lặp đi lặp lại những lời này: “Người, chính người, mệnh của người là khắc cha khắc mẹ, cho nên cha người chết rồi, mẹ của người cũng bỏ mà đi.....” Nếu không thì, chính bà sẽ uy hiếp anh: “Người mà không ngoan, ta sẽ bỏ rơi người, để cho người cô độc một mình.....”

Lúc ấy, tuổi của anh còn rất nhỏ! Chỉ cần vừa nghe thấy hai chữ “rời khỏi”, mặc dù anh còn chưa hiểu được ý nghĩa chân chính của từ “rời khỏi”, nhưng anh vẫn biết, anh sẽ bị bà nội vứt bỏ, sẽ không ai cần anh, sẽ chỉ còn lại một mình anh, khi đó, mỗi ngày anh đều sống trong sợ hãi.

Cứ như vậy, anh một mực lo lắng sợ bị vứt bỏ, ngày qua ngày, anh tự khép kín bản thân. Chờ tới lúc anh lớn lên, cô độc một mình tới sa mạc, cự tuyệt sự quan tâm của tất cả mọi người, bao gồm cả người thân. Anh tình nguyện sống một cuộc sống cô đơn nơi sa mạc cuộn cuộn.....

Dù anh đã cố gắng muốn vứt bỏ những ngày tháng bị thương xưa cũ, anh tự nhủ: “Trời cao đã sinh ra ta, lại cho ta một gia thế hiển hách như vậy, ta còn có gì để oán trách đây?” Cho nên, anh đã dốc toàn lực để che giấu những vết thương chồng chất của mình, tâm đã tàn, chỉ mong yên ổn sống qua ngày, tin rằng sa mạc sẽ không bỏ rơi anh, sa mạc chính là chỗ dựa vĩnh cửu của anh.

Nhưng mà, cũng chỉ là hình tượng thôi! Trải qua một thời gian dài, anh không hiểu người yêu là như thế nào, cũng không biết làm thế nào để tiếp nhận tình yêu, hồ sâu trong lòng anh, bất luận kẻ nào cũng không thể bù đắp được trọn vẹn.

Cho đến khi Vũ Tiệp xuất hiện, lần đầu tiên anh có ý niệm ‘vĩnh viễn’ giữ chân một người suốt cuộc đời.

Nhưng là, cô lại nói muốn ‘rời khỏi’ anh!

Cười lạnh để che giấu nội tâm trống rỗng.

Khuôn mặt anh không hề thay đổi: “Dĩ nhiên. Chờ anh trở về Anh để kết hôn thì sẽ cảm thấy chán ghét em. Đến lúc đó em có thể thoải mái rời đi!”

Vũ Tiệp cảm thấy lòng mình rỉ máu.

Vũ Tiệp co rúm lại dưới tấm chăn, nắm chặt hai quả đấm, cô cố ý làm như không thấy nỗi đau này, dùng giọng điệu không hề hấn gì: “Xin hỏi, có thể nói cho tôi biết thời gian cụ thể anh sẽ thả tôi không?”

Những lời này khiến cho lửa giận của Thiên Uy bốc lên ngút trời. “Ngày mai, có được không?” Anh nổi điên “Ngày mai anh sẽ bay ngay về Anh.....” Anh la hét. “Các người đều dùng hai chữ ‘rời đi’ để uy hiếp tôi. Bà nội của tôi nói, nếu như tôi không trở về Anh để xem mắt, bà sẽ đoạn tuyệt quan hệ với tôi. Bà ấy căn bản là không cần tôi, bà ấy cũng không quan tâm tôi, không yêu tôi, trong mắt bà ấy chỉ có quyền lực, tiền bạc, lợi ích, tôi có là cái gì?” Anh nhìn Vũ Tiệp, đau thấu tim gan: “Còn em thì lại đáng ghét như vậy, chỉ ước gì cách tôi thật xa, tại sao?”

Anh cười ha hả. “Đúng vậy, trên thế giới này không có ai yêu tôi, quan tâm tôi, ai cũng chỉ muốn vứt bỏ tôi mà đi. Tôi căn bản chính là người thừa.....”

Nói xong, anh xông ra ngoài mà không thèm ngoảnh lại, Vũ Tiệp cả kinh cũng mau chóng nhảy xuống giường, chạy ra ngoài đuổi theo Thiên Uy.

Giờ khắc này, cô mới thực sự phát hiện Thiên Uy thật là đáng thương!

Cô nói sai rồi.

Vừa rồi chính là lần đầu tiên Thiên Uy không hề phòng bị mà thổ lộ tiếng lòng với cô, cô nhất thời tỉnh ngộ, thật ra thì Thiên Uy khát vọng tình yêu biết bao, muốn được bà nội quan tâm, mà cô thì lại làm tổn thương anh trong lúc mấu chốt này, khiến anh bị kích động, cho là ai cũng muốn vứt bỏ anh ấy, rời khỏi anh ấy.

Tất nhiên cô cũng cho rằng mình nên cảm thấy rất vui vẻ mới phải, cuối cùng cô đã có thể làm anh tổn thương, này không phải là một loại trả thù sao, trả thù việc anh luôn xâm phạm cô, chiếm đoạt cô, giam cầm cô..... Nhưng mà, giờ khắc này cô lại chẳng hề có chút vui vẻ nào, ngược lại còn ưu thương, khổ sở, cảm xúc đau buồn không ngừng quẩn lầy cô.

Cô chạy tới trước cửa tòa lâu đài, dừng chân trước ánh sáng mờ lung của mặt trăng, dưới ánh trăng vàng, cô gọi: “Thiên Uy, Thiên Uy.....”

Bất chợt, tiếng vó ngựa vang lên từng hồi, cô chợt quay đầu, Abraham với khí thế khổng lồ cuốn tung cát bụi đang xông về phía cô, người đàn ông trên lưng ngựa đã cúi người xuống, vươn tay phải ra bắt được cô, kéo thẳng lên lưng ngựa. Khi cô định thần lại thì đã ngồi đằng trước Thiên Uy.

“Thiên Uy.....” Cô khẽ khàng gọi một tiếng, không biết nên nói gì.

Cô đành dựa sát vào anh, ở trong cuồng phong mạnh mẽ, tất cả cảnh tượng xung quanh đều xẹt qua một cách mờ lung, gió lớn khiến cô áp thật chặt vào trong ngực Thiên Uy. “Thiên Uy.....” Cô hét lên trong vòng tay anh, cô không biết anh muốn đưa mình tới chỗ nào.

Ngay sau đó cô hiểu được anh đang phát tiết, Abraham đột nhiên ngửa cả thân hình ra đằng sau rồi lại bỗng chốc chồm về phía trước, nó hí dài không dứt. Đột nhiên Thiên Uy ghì cương, anh tóm lấy Vũ Tiệp, hai người cùng nhau ngã xuống cát.

Vũ Tiệp bị Thiên Uy đè lên, anh dùng sức nặng cả cơ thể đè lên thân hình mềm mại yếu đuối của Vũ Tiệp, cô có cảm giác toàn thân mình bây giờ đã nát vụn rồi. Mà Thiên Uy thì lại bắt đầu quẩn lấy cô.

Thiên Uy dang tấm áo choàng lớn ra để che hai người bọn họ, ở dưới áo choàng, Vũ Tiệp không nhìn thấy quanh cảnh bên ngoài, trong mắt cô, chỉ có một Thiên Uy.

Thiên Uy áp mặt vào gò má cô, gào thét bên tai cô, dùng cái giọng độc tài cuồng vọng từ trước tới giờ để nói, nhưng Vũ Tiệp lại có cảm giác anh đang cầu xin mình! Anh gầm gừ: “Không được rời khỏi anh, không được rời khỏi anh, không.....cho phép.....rời khỏi.....anh.” Hơi thở nóng bỏng của anh xẹt qua bờ môi cô.

“Tôi...” Vũ Tiệp cắn môi dưới, không muốn tổn thương anh thêm nữa. Nhưng miếng ngọc trên tay tuy là nhỏ bé không đáng kể, thế nhưng lúc này nó còn nặng hơn ngàn lần so với Thiên Uy. Cô lựa chọn yên lặng, không nói câu nào.

Sự trầm mặc của cô ấy là đồng ý sao? Thiên Uy thả ‘tự lừa mình dối người’ mà mừng rỡ như điên.

Thân thể cao lớn của Thiên Uy đã sớm đè ép Vũ Tiệp tới hít thở không thông, hô hấp của cô dồn dập, dường như không thở được.

Mình sắp bị đè chết, cô suy nghĩ hoang mang.

Nhưng vào lúc này, Thiên Uy lại ngẩng đầu lên, bỗng chốc chặn bờ môi cô, anh lấy không khí trong phổi mình, truyền lại từng chút từng chút cho Vũ Tiệp. Môi của anh kết bạn với môi cô, đầu lưỡi của anh lại tàn sát bờ môi trong miệng cô, không ngừng thăm dò, dẫn dắt lưỡi cô cùng quẩn quít với mình..... Giây phút này, hai người đều quên đi tất cả.....

19. Chương 6-1

Editor: Tiểu Linh Đang

Beta: Heisall

Trời đã sáng.

Thiên Uy mang theo Vũ Tiệp cười “Abraham” đi trên sa mạc.

Tia nắng ban mai chợt nổi lên, ánh sáng cuộn cuộn chiếu rọi khắp bãi cát vàng rộng lớn, dường như bọn họ đang đắm chìm trong một bãi biển vàng: “Đẹp quá!”

Cầm Thiên Uy cọ nhẹ vào mái tóc Vũ Tiệp nói: “Trước kia anh thích nhất là một thân một mình, nhìn mặt trời mọc trong sa mạc hùng vĩ, điều này làm anh có cảm giác ‘anh đang đứng ở nơi cao nhất giữa trời đất này’, chỉ có điều, hôm nay —”, anh tiếp tục nói từ đáy lòng: “Hiện tại, anh càng thích bóng dáng hai người chồng lên nhau gắn bó keo sơn, như hình với bóng hơn.”

Đột nhiên tâm huyết dâng trào, anh cúi đầu nói với Vũ Tiệp: “Đi! Anh dẫn em đi xem vương quốc của anh.” Anh kéo dây cương, “Abraham” liền chạy băng băng về phía trước.

Vương quốc? Vũ Tiệp suy nghĩ, là một quốc gia lớn như vậy sao?

Trên đường cái cưỡi ngựa và lạc đà, nên Thiên Uy dừng ngựa lại, anh nhảy khỏi lưng ngựa, rồi ôm Vũ Tiệp xuống: “Đi thôi!”

“Chúng ta lái xe ——” Sau đó ôm cô đi về phía xe jeep của mình, sau khi đã ngồi yên ổn, xe jeep lái về phía con đường cái rộng lớn.

Quả thật việc đời khó liệu, giờ phút này người hay xông pha như Vũ Tiệp mà sắc mặt cũng tương đối khó coi.

Xe chạy ngược chiều lần lượt lướt qua, Vũ Tiệp bị dọa sợ tới mức khuôn mặt xinh đẹp trở nên hoảng hốt sợ hãi, cô núp sau kính canh gió, cao giọng hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

Thiếu chút nữa Thiên Uy đã cười đến rụng răng: “Đừng nói với anh rằng em không biết đây là vật gì! Đây là xe đẩy! Phương tiện giao thông cần thiết của người hiện đại.” Thiên Uy nhấn chân ga để xe đi nhanh hơn, anh đang chạy nhanh như tên bắn ở trên đường cái.

Vũ Tiệp tin tưởng đây nhất định là một loại quái vật, nếu không làm sao có thể nhanh hơn cả gió, cả ngựa đây? Mà cô càng không có cách nào hiểu được, tại sao trên con đường rộng lớn này lại có nhiều quái vật như thế? Đột nhiên, các tòa nhà đồ sộ cao thấp không đều lần lượt đứng sừng sững ở phía trước.

Đột nhiên Thiên Uy thắng xe lại, quẹo qua, đi xuống theo sườn dốc, Vũ Tiệp bị sợ đến khép chặt hai mắt, không dám nhìn kỹ, sau đó cô nghe thấy một loạt âm thanh kỳ quái, cô bỗng mở mắt ra, liền la hét hỏi: “Đây là cái gì?”

Thiên Uy kinh ngạc nhìn cô: “Đây là cửa tự động đấy!” Giọng nói của anh mang theo sự giấu cợt: “Đừng nói với tôi là em chưa từng nhìn thấy cửa tự động.”

“Tôi ——” Vũ Tiệp bị hù chết khiếp, cô bắt đầu nghi ngờ, rốt cuộc mình đang ở chỗ nào? Suy nghĩ của cô bị những thứ đồ quái dị chưa từng gặp qua này làm cho rối loạn!

Thiên Uy dừng xe xong, anh xuống xe, mà toàn thân Vũ Tiệp lại không ngừng run rẩy, Thiên Uy dìu cô xuống xe, cảm thấy khó hiểu, nói: “Em cảm thấy lạnh à? Tại sao cứ run rẩy thế?”

Cô không biết phải trả lời như thế nào. Hình như bất kể cô hỏi cái gì, đều chỉ càng làm lộ ra thêm sự ngu ngốc của mình.

“Đừng sợ! Đây chỉ là bãi đỗ xe ngầm dưới lòng đất mà thôi.” Thiên Uy lơ đãng giải thích. Anh đứng bên cạnh quấy nhiễu cô, tay trái vòng chắc eo của cô: “Chúng ta lên tầng cao nhất đi.” Anh dễ dàng đi qua một loạt các loại xe, nét mặt Vũ Tiệp chỉ có thể lấy từ chân động lòng người để hình dung.

Thiên Uy ấn công tắc thang máy, khi cửa thang máy mở ra thì Vũ Tiệp lại trợn mắt há mồm lần nữa, cô không hiểu cái hộp lớn này có tác dụng gì?

Thiên Uy nhìn vẻ mặt mờ mịt của cô, đành phải lắc đầu: “Làm ơn đi! Đây là thang máy!” Anh kéo cô đi vào, đóng cửa lại, nhấn vị trí tầng cao nhất.

Khi thang máy lên như điều gặp gió thì Vũ Tiệp cảm thấy mình như đang bị nâng lên, cô sợ hãi nắm tay Thiên Uy không thả, Thiên Uy dùng sức ôm lấy cô, vẻ mặt cợt nhả nói: “Nếu biết em sợ đi thang máy như vậy, anh đã sớm dẫn em tới rồi. Như vậy em sẽ tự động ôm anh, không giãy giụa, không phản kháng.” Anh vô cùng thỏa mãn.

“Anh ——” Mặc dù cô giận chính mình vô dụng, nhưng lại không cách nào vượt qua được sự sợ hãi trong lòng, cô sợ cô sẽ té xuống, cho nên liền dùng hết sức lực để cầm lấy tay Thiên Uy.

Rất vất vả, cuối cùng thang máy cũng đã ngừng. Cửa thang máy vừa mở, Vũ Tiệp chỉ cảm thấy toàn thân vô lực. Thiên Uy đỡ cô đi ra khỏi thang máy, đi tới phòng làm việc riêng của anh, lúc nhân viên bảo vệ thay Thiên Uy mở cánh cửa gỗ cao gần ba mét được chạm trổ tinh xảo, thì tất cả bên trong đều khiến Vũ Tiệp càng thêm hoa cả mắt.

“Đây là ——” Cô không có cách nào xác định được rốt cuộc thứ mình thấy là gì, cô chợt tự nói với mình: đây nhất định là một giấc mộng.

Bên trong phòng toàn là những tấm thủy tinh lớn cùng kim loại, trên một chiếc bàn lớn có đặt một cái hộp vuông, cảm giác vô cùng to lớn, phòng làm việc khí thế, tất cả đều làm cô choáng váng, trong kiến thức của cô, ở quê hương của cô, cô hoàn toàn chưa từng thấy qua.

Rốt cuộc cô đang ở nơi nào? Vũ Tiệp bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Thiên Uy tự hào nói: “Gia Khẩn cho rằng nơi này chỉ là hạt cát không đáng một đồng, sẽ không có khả năng xây dựng thành đô thị được, anh sáng lập ra nơi này là kì tích.” Anh lôi kéo tay Vũ Tiệp đi tới trước cửa sổ sát đất, quan sát tất cả nơi đây: “Em xem, đây chính là đô thị tiến bộ nhất trong sa mạc—— thành phố Đồ Bối. Là một tay anh ‘ sáng lập ’ ra nó, hiện tại nó được mọi người ca tụng là ‘thành phố hoàng kim bên vịnh Ba Tư.’” Trên mặt anh tràn đầy ánh sáng khác thường: “Anh tới đây từ năm 1987, liền thể sẽ tạo dựng nên đô thị này, bây giờ là năm 1997 rồi, anh tin là anh đã làm được rồi.”

Anh kiêu ngạo chỉ về phía xa: “Em xem! Đó là cảng biển, bây giờ là một trong những cảng vận tải quốc tế lớn, vịnh Ba Tư sản sinh ra dầu hỏa, phải dựa vào Đồ Bối mới có thể trở thành cảng biển lớn nhất Trung Đông, thậm chí là toàn bộ Châu Á.”

Thiên Uy càng không ngừng nói quyết tâm và ý chí mạnh mẽ của mình, nhưng làm thế nào Vũ Tiệp cũng nghe không vô. Trong đầu của cô chỉ hiện lên con số làm cô ngạc nhiên, không thể tin được.

Năm 1987? Năm 1997? Năm 2000?

Trời ơi! Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!

Trời ơi! Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Đầu của cô trống rỗng. Một giây kế tiếp, cô nghiêng người lui về phía sau. Cô không thể nào tiếp thu được sự thật này, vì vậy bất tỉnh.

“Vũ Tiệp ——”

Tại sao cô lại chậm chạp như vậy, ngu như vậy?

Chẳng phải tất cả mọi thứ ở nơi này đều cách biệt một trời một vực với quê hương của cô hay sao?

Tại sao cô không thể nhìn ra sớm một chút?

Ví dụ như: tòa thành có đèn, nhiều đồ hiện đại. Trên cửa có khóa sắt, ở quê cô, chỉ dùng then cài bằng gỗ để khóa cửa. Hơn nữa, một số đồ trang trí, như đồ dùng trong nhà, thủy tinh. Hoặc là gương, những thứ đồ này không ngừng xuất hiện trước mắt cô, tuyệt đối chưa từng thấy ở quê hương của cô.

Mà tại sao cô lại ngốc đến nỗi luôn làm như không thấy, luôn không yên lòng? Mà mất đi năng lực nhạy bén quan sát bốn phía chứ? Bởi vì tâm tư của cô luôn nhớ đến người yêu ở nơi xa xôi, hoặc là sợ hãi người đàn ông xâm chiếm mình trước mắt, lòng của cô hoàn toàn đặt ở trên người bọn họ, mà không có lòng hiếu kỳ mãnh liệt đi thăm dò nơi này sớm hơn, rốt cuộc cô đang ở nơi nào?

Huống chi, khi ở trong tòa thành, những thứ “Hiện đại” gì đó cũng không nhiều. Cô tận mắt nhìn thấy được áo bào trắng, ngựa, trang sức cũng không phải thứ gì quá kỳ lạ. Mà bản thân Thiên Uy lại là người đàn ông rất lỗ mãng, cho nên phần lớn thời gian, phương thức sống của anh cũng rất nguyên thủy, ví dụ như ăn cơm, anh ta cũng ngồi trên chiếu. Mà vị trí tòa thành lại cách những thành thị khác mấy chục dặm, khắp nơi là sa mạc, cộng thêm cô lại không bước chân ra khỏi nhà, sao cô có thể cảm thụ được sự khác biệt cùn thay đổi này đây?

Nếu không phải do Thiên Uy mang cô ra khỏi thành, để cô nhìn thấy nhiều thứ kỳ dị như vậy, thì cô tuyệt đối sẽ không thể tưởng tượng được, mình lại có thể xuyên không tới tương lai!

Vũ Tiệp rất sợ hãi, trong lòng cô dâng lên sự sợ hãi chưa từng có trước đó, rồi sau khi tỉnh táo lại, cũng hoàn toàn tiếp nhận sự thật này, điều mà cô phải làm duy nhất là —— trốn.

Cô muốn chạy trốn trở lại quê hương của cô, trở lại thời đại thuộc về cô.

Cô mở đôi mắt hạnh mê mang ra, ngênh đón cô là đôi mắt khản trương của Thiên Uy: “Vũ Tiệp, em làm sao vậy?”

Cô bình tĩnh trả lời: “Không có việc gì, có lẽ là đêm qua ngủ không ngon.” Cô ngượng ngùng cười cười: “Quá mệt mỏi.”

Thiên Uy dịu dàng đưa mắt nhìn cô: “Hôm qua em theo anh cả đêm, nhất định rất vất vả, anh đã khiến em mệt nhọc rồi, thật sự xin lỗi.” Giọng nói đầy áy náy.

Vũ Tiệp sững sờ một chút. Anh mà lại nhận lỗi với cô ư? Cô hết sức kinh ngạc. Cho tới bây giờ, cô chỉ là nữ nô của anh, đối với hành động việc làm của chủ nhân, cô chỉ được phép vâng theo. Cô có thể không theo bên cạnh anh sao? Huống chi, đêm qua là cô dùng ngôn ngữ kích thích Thiên Uy trước.

“Nên vậy!” Giọng nói của cô có chút cứng nhắc.

“Chúng ta trở về tòa thành đi!” Anh nói. Chỉ có điều, anh bỗng ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường: “Hong hết rồi, buổi sáng anh phải đi họp, cũng sắp đến giờ rồi.”

Giờ? Cô nhìn sắc trời, đã không còn sớm, mặt trời đã chiếu sáng cả vùng đất. Cho tới nay, cô đều nhìn sắc trời để xem là sớm hay muộn, cho nên, giờ là cái gì? Phía trong thành cũng có đồng hồ lớn, nhưng dĩ nhiên cô không biết đó là cách xem thời gian của người hiện đại.

Thiên Uy đau lòng nhìn dáng vẻ mơ màng kia của cô, anh tương đối không yên tâm nói: “Anh đưa em trở về tòa thành, nhưng mà không thể ăn cơm với em, em sẽ không để ý chứ!”

Để ý? Chuyện cười, làm sao cô có thể. Cô vô cùng vui vẻ, đây là cơ hội trốn chạy tốt! Cô giả vờ phục tùng, lắc đầu nói: “Sẽ không ——”

“Vậy thì tốt.” Thiên Uy yên tâm, yêu thương sờ sờ đầu của cô.

Bọn họ quay lại lối trở về. Đi thang máy, lái xe jeep, cười “Abraham”, một đường trở lại tòa thành.

Bình thường Thiên Uy đều cười “Abraham” ra cửa. Nhưng mà hôm nay thời gian quá gấp, nên Harder lái xe đưa anh đến công ty. Vì không có thời gian, cho nên đi đường tắt từ con đường nhỏ phía sau. Vì vậy bảo vệ đứng ở cửa lớn không nhìn thấy tộc trưởng Đông Vương đã rời đi.

Đối với bảo vệ mà nói, “Abraham” còn ở đó, nhất định tộc trưởng vẫn còn ở phía trong tòa thành.

Cũng bởi vì như thế, nên “kế hoạch bỏ chạy” của Vũ Tiệp đã dễ dàng thành công.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lỗ Lạp không đi vào quầy rầy cô. Bởi vì Vũ Tiệp nói cô muốn ngủ một giấc thật ngon, cô rất mệt.

Nhưng dĩ nhiên cô sẽ không ngủ thật, cô tốn thời gian một buổi chiều, buộc tất cả khăn trải giường trong phòng ngủ lại, khi chiều dài vừa đủ từ lầu ba đến lầu một thì cô mới dừng công việc này lại.

Sau đó cô ngẩng đầu nhìn sắc trời, xác định một lát nữa là trời sẽ tối, cô biết không lâu sau khi trời tối, Thiên Uy sẽ trở lại.

Thời gian này bởi vì biến đổi của thời tiết cùng chênh lệch về thời gian, cho nên trời tối rất mau, nhiệt độ cũng hạ xuống rất nhanh.

Mặc dù thời gian Thiên Uy về nhà vẫn như ngày thường, nhưng cả vùng đất đã sớm biến thành khoảng không gian đen kịt.

Cô nhanh chóng mặc bộ áo choàng đen của Thiên Uy, mà bên trong cô cũng mặc áo khoác đen của anh, toàn thân trên dưới đều là quần áo của Thiên Uy, bảo vệ không lẫn lộn mới là lạ, huống chi lại có sắc trời làm lá chắn, chớ nói chi đến gió lớn cuốn theo cát là sự che chở tốt biết bao!

Cô đứng ở trước gương với bộ dạng đại công cáo thành (lập được công lớn trở về), cô hít sâu mấy cái, lập tức luống cuống tay chân, cô mở cửa sổ ra, buộc khăn trải giường vào một đầu cố định, sau đó ném tất cả xuống, cẩn thận dọc theo khăn trải giường bò xuống từ cửa sổ, rốt cuộc cũng thành công xuống tới mặt đất.

20. Chương 6-2

Thật sự là như có trời giúp, tất cả đều hết sức thuận lợi. Đột nhiên gió lớn nổi lên, đất cát bay đầy trời, từng đợt gió lốc tàn phá bừa bãi cả vùng đất, giờ phút này khoảng sân rộng lớn bên ngoài không có một bóng người. Ai cũng rối rít chạy vào bên trong trốn bão, không có ai phát hiện ra Vũ Tiệp đang đi về phía con ngựa đứng trên hành lang.

Chắc là bão cát! Nhiều lần Vũ Tiệp gần như bị gió lớn thổi ngã, dù sao cô cũng quá nhỏ bé. Đường như cô đã dồn toàn lực để chống đỡ cơn cuồng phong, kéo bước chân nặng như ngàn cân tiến về phía con ngựa trên hành lang.

Khi cô rất vất vả mới đi vào được bên trong hành lang chỗ con ngựa thì đã không thở ra hơi, cô vọt thẳng vào, chột té xuống đất, rồi thở từng ngụm từng ngụm: “‘Abraham’——” Cô gọi tên con ngựa.

“Abraham” hí lên một tiếng đáp lại, Vũ Tiệp tập tễnh đi về phía nó, vồ vồ vào lưng con ngựa, cô nỉ non: “Ta muốn trở về quê hương của ta, mày có nguyện ý chở ta trở về không? Trở về thời đại thuộc về ta.”

“Abraham” liếm gò má của Vũ Tiệp, cô biết “Abraham” hoàn toàn nguyện ý đi với cô. Vũ Tiệp không chút do dự cuỡi lên lưng ngựa, cũng không quay đầu lại lao ngựa ra khỏi hành lang.

Khi lao ra khỏi cửa chính của tòa thành thì bảo vệ không hề phòng chút nào, bọn họ cho rằng là tộc trưởng ra ngoài. Bởi vì trừ Đông Vương Thiên Uy ra, những người khác đừng mơ tưởng có thể khống chế được “Abraham”. Trừ tộc trưởng ra, ai dám cả gan lấy quần áo của ngài ấy ra mặc chứ?

Vũ Tiệp thuận lợi chạy ra khỏi tòa thành. Nhưng trong sa mạc gió lớn rít gào cuộn cuộn, hình như càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Harder lái xe chở tộc trưởng về nhà.

Thiên Uy nhìn chăm chăm cồn cát màu vàng kéo dài đến vô tận ở phía xa, gió mạnh cuốn theo cát vàng đánh vào xe, nếu không phải có la bàn làm căn cứ, bất kì kẻ nào cũng có thể bị lạc trong vùng cát vàng mênh mông này!

“Tộc trưởng, bão cát sắp tới!” Harder nhìn chăm chú vào bão cát điên cuồng ngoài xe.

“Không sai.” Thiên Uy hiểu rõ nói: “Hiện nay bão cát là một trong những loại thiên tai đáng sợ nhất trên thế giới! Chúng ta nhanh chóng trở về thành đi!”

“Đúng vậy.” Harder tăng tốc nhanh hơn. Đi như ôm trọn đường mòn, từ cửa sau tiến vào phía trong tòa thành. Bên trong cát vàng tung bay đầy trời, Thiên Uy xuống xe cũng không nhìn được khép chặt hai mắt, anh híp mắt đi vào đại sảnh, Lỗ Lạp tiến tới nghênh đón, Thiên Uy lập tức hỏi bà: “Vũ Tiệp đâu?”

“Đang ngủ ạ!” Lỗ Lạp trả lời: “Cô ấy dặn tôi, cô ấy rất mệt, đừng quấy rầy cô ấy!”

Thiên Uy cười một tiếng, anh quyết định phải làm “Đồng hồ báo thức” để đánh thức cô, đêm qua cảm xúc của anh quá tệ, cô mới tránh được một kiếp, đợi lát nữa anh nhất định phải nghiêm túc bù lại mới được.

Anh quay đầu giao phó với Lỗ Lạp: “Nửa giờ sau, chúng tôi sẽ xuống dưới dùng cơm.” Nói xong, anh đi lên lầu mở cửa phòng ngủ chính ra.

Anh nằm mơ cũng không nghĩ ra, phòng ngủ của anh sẽ là cảnh tượng này —— cửa sổ không đóng, gió lớn cuốn theo cát vàng, biến phòng ngủ của anh thành một cồn cát. Cửa sổ đập vào bức tường, phát ra tiếng kêu “Bang bang”.

Vũ Tiệp đâu?

Cô không có ở đây?

Là sao?

Cô phản bội anh? Cô rời khỏi anh rồi ư?

Đêm qua, không phải cô còn “Trầm mặc” đồng ý sẽ không rời khỏi anh sao?

Vậy mà hôm nay — Thiên Uy chạy về phía cửa sổ, nhìn xuống dưới, từng tầng khăn trải giường bị gió thổi bay tới bay lui, xem ra cô đã thuận lợi bỏ chạy, về mặt Thiên Uy từ kinh ngạc hoàn toàn biến thành tức giận.

Hai tay anh nắm chặt bệ cửa sổ, gương mặt xanh mét, khi anh chạy về phía hành lang có con ngựa, nhìn thấy “Abraham” cũng không ở đó thì tức giận chuyển thành căm hận trước nay chưa từng có. Anh cắn răng nghiêng lợi, lửa giận hừng hực, bị sự tức giận kích thích triệt để, nên những oán hận ẩn sâu bên trong nội tâm của anh hoàn toàn lộ ra bên ngoài.

Anh nheo mắt lại, hai hàng lông mày nhíu chặt, ẩn trong bề ngoài lạnh lùng là ngọn núi lửa sắp bộc phát. Lúc này anh chỉ có một ý niệm, anh tự nói với mình: “Tôi sẽ khiến cô hối hận không kịp!”

Mà lúc này, trong sa mạc đang nổi lên một trận bão cát long trời lở đất, gió mây biến đổi.

Vũ Tiệp không thể ngờ gió sẽ trở nên lớn như vậy, mà cô giống như sắp bị cát vùi lấp. Mới chỉ một thời gian ngắn thôi, mà trên không trung đất đá bay mù mịt, giống như ngày tận thế vậy.

Trên mặt đất, gió lớn cuốn theo cát vàng, không ngừng thay đổi địa hình, âm thanh buồn rầu giống như ma gào quỷ khóc. Những đồng cát vàng xung quanh cô cũng càng lúc càng dày.

Một cơn sợ hãi ập đến, sự hoang mang của Vũ Tiệp cũng ảnh hưởng đến “Abraham”, “Abraham” liên tục hí lên, sợ hãi xoay quanh tại chỗ không ngừng. Vũ Tiệp không khống chế được nó, không cẩn thận liền ngã xuống ngựa, té vào bên trong đồng cát vàng cuộn cuộn, đất cát mau chóng bao phủ cô.

Gió lớn khiến tầm mắt “Abraham” bị che mất, nó không biết rốt cuộc Vũ Tiệp đang ở chỗ nào, nó chỉ biết là Vũ Tiệp không có ở trên lưng nó thôi. Nó vô cùng luống cuống, trong lòng nóng như lửa đốt, trừ việc ra sức hí lên, nó không còn biện pháp nào khác.

Con ngựa rất thông minh, nó biết nhất định phải tìm người tới cứu cô.

Con ngựa dựa vào tài nhận biết phương hướng kinh người, trong sa mạc rộng lớn như vậy mà cũng tìm được đường trở về tòa thành. “Abraham” phi thật nhanh trong không gian bão cát mù mịt, nó muốn tìm đến chủ nhân, chỉ có chủ nhân mới có thể cứu được Vũ Tiệp mà nó yên mến.

“Tộc trưởng ——” Harder kêu lên: “Bão cát tới rồi, đây là giây phút sống chết đấy! Tộc trưởng mau trở lại bên trong nhà tránh gió lớn đi! Không bao lâu nữa, nơi này sẽ biến thành gò cát, tất cả mọi thứ sẽ bị chôn vùi ——”

“Không!” Lửa giận của Thiên Uy sắp bộc phát, anh cố chấp nói: “Tôi muốn đi tìm nữ nô của tôi, tôi muốn bắt cô ấy trở về, xách cô ấy ra công lý, kết quả của nữ nô chạy trốn là nhất định phải chịu xử phạt.” Anh quát khàn cả giọng rồi cười lên “Ngự phong”, một con ngựa lý lợm bước bình.

“Tộc trưởng ——” Harder thật sự không hiểu nổi: “Vũ Tiệp bỏ trốn, nhưng trong trận bão cát này, cô ta chưa quen thuộc địa hình sa mạc cùng phương pháp chạy trốn, cô ta chắc chắn phải chết, không thể nghi ngờ, đây không phải là trừng phạt tốt nhất với nữ nô không trung thành sao?”

Xin người mau xuống ngựa đi! Mạng của tộc trưởng còn quan trọng hơn nhiều so với nữ nô, người nhất thiết không thể xảy ra chuyện gì ——”

“Câm miệng!” Thiên Uy nghiêm nghị hét lớn nhưng trong giọng nói lại ẩn chứa nỗi đau xé lòng: “Cô ấy sẽ không chết, cô ấy sẽ không chết ——” Vừa dứt lời, anh liền cười “Ngự phong” lao ra hành lang, bão cát làm cho con mắt của anh cũng không mở ra được. Nhưng ở cửa lớn của thành, anh loáng thoáng nhìn thấy hình ảnh mờ mờ của con ngựa quen thuộc.

Là “Abraham”? Trên lưng nó không có ai, vậy —— Vũ Tiệp đâu?

Thiên Uy nhảy xuống khỏi “Ngự phong”, tức giận bắt được dây cương của “Abraham”, điên cuồng gần như sụp đổ: “Vũ Tiệp đâu? Vũ Tiệp ở đâu?” Anh ghì chặt cổ của “Abraham” kêu lên.

Về mặt “Abraham” kinh hoàng, vô cùng không an tâm liều mạng hí dài, như đang bày tỏ: tính mạng Vũ Tiệp đang như ngàn cân treo sợi tóc.

Nổi trận lôi đình, lửa giận ngất trời như thế nào đi nữa, vào giờ phút này toàn bộ đã hóa thành vô cùng lo lắng và sợ hãi, lo lắng trùng trùng, Thiên Uy cắn môi dưới, liều mạng thuyết phục mình: cô ấy còn sống, cô ấy vẫn còn sống..... Ngay sau đó, anh sải bước, ra lệnh cho “Abraham”: “Chở ta đến chỗ mày cùng Vũ Tiệp thất lạc nhau.”

Bão cát điên cuồng không có chút dấu hiệu dừng lại, cát vàng vẫn bay đầy trời như cũ—— Vũ Tiệp không tin mình lại bị chôn sống.

Nhưng mà, khi cô ngã xuống lưng ngựa, tốc độ hạt cát chôn vùi làm cho cô đến cơ hội giây giụa cũng không có, rốt cuộc Vũ Tiệp cũng biết: cô có thể sẽ chết, hơn nữa còn là chết trong cát vàng cuộn cuộn ở chỗ này.

Cô không nên chạy trốn, cô hối hận rồi! Trước giờ cô không có cách nào chống lại sức mạnh của tự nhiên, giống như cô không có cách nào đối kháng lại Thiên Uy, vào giờ phút này, trong đầu cô chỉ xuất hiện Thiên Uy.

Thiên Uy! Cứu tôi. Nếu như mà tôi phải chết, cũng muốn chết ở trong tay của anh, van anh có thể kịp lúc chạy tới cứu tôi một mạng, tôi thề, tôi sẽ không phản kháng anh nữa.

Không! Cô lại không khỏi nghĩ: có lẽ có thể thoát khỏi anh, trong lòng ngược lại vui mừng! Dù sao, anh chỉ là cần cô “Phục vụ” trên giường mà thôi, không có cô, còn có một đồng lớn nữ nô tở hoặc ‘nữ khải đình’ khác xếp hàng chờ đợi!

Cát vàng đã hoàn toàn chôn vùi cô, thật may là cô mặc áo choàng khổng lồ, nhờ vào áo choàng khiến cô miễn cưỡng hít thở được ở trong cát vàng, nhưng cái này không duy trì được quá lâu, cô vẫn khó thoát khỏi số mạng bị chết ngộp như cũ.

Cô cảm thấy hô hấp của mình càng lúc càng khó khăn, đầu óc choáng váng, hai mắt vô hồn, trước mắt tối đen như mực, ngay trong thời khắc sinh tử, cô cầm vòng ngọc trên tay theo thói quen.

Bão cát lớn đã chôn cô không còn thấy bóng dáng, mà ở bên trên mặt cát còn sót lại một góc áo choàng, phải dựa vào một mảnh quần áo nhỏ, mới khiến cho Thiên Uy phát hiện vị trí của cô. Sự sắc bén và ánh mắt vô cùng nhạy cảm kia, ở nơi cát vàng mênh mông này, thành hy vọng duy nhất của Vũ Tiệp: “Vũ Tiệp ——”

Trên trời chỉ có tiếng âm thanh vọng lại, Thiên Uy cười “Abraham” tiến nhanh tới, từ trên bụng ngựa, dùng sức kéo một mảnh áo choàng nhỏ, anh hô to: “‘Abraham’, chạy mau ——” Muốn kéo áo choàng nặng dưới cát vàng, thật đúng là khó càng thêm khó! Huống hồ gió lớn còn đối nghịch với bọn họ, nếu không có sự chịu đựng mạnh mẽ hơn người cùng cơ trí, đừng nói là cứu người, có thể chính mình sẽ bị đất cát vô tình chôn vùi trước rồi.

“A ——” Thiên Uy dồn đủ toàn lực lôi kéo áo choàng, “Abraham” cũng liều mạng xông về trước, bọn họ phối hợp đều rất có tiết tấu: “Cố gắng lên! Cố gắng lên.....” Thiên Uy cắn răng, “Abraham” dùng hết toàn bộ sức lực.

Dưới sự lẫn lộn, cuối cùng cũng kéo được một bên áo choàng, lại cố gắng một lần nữa, đầu Vũ Tiệp trong áo choàng đã lộ ra một ít, Thiên Uy mừng rỡ không thôi, ở chỗ này một lúc lâu, anh đã sớm quên sự phiền nộ vì không trung thành ban đầu, anh chỉ muốn cô còn sống, cái này là đủ rồi. Tâm tình anh vui sướng không lời nào có thể miêu tả được.

Anh lập tức nhảy xuống lưng ngựa, kéo tay Vũ Tiệp, đáng tiếc dưới bão cát tàn sát bừa bãi, anh híp mắt lại vẫn có thể thấy hai tay cô vòng lại với nhau, trước khi chết, cô vẫn không thể quên tình với vòng ngọc.

Lòng đổ kị lần nữa lên vào toàn thân Thiên Uy, cô làm ra đủ loại phản bội với anh, mọi chuyện lại xét qua đầu anh, nếu không phải bởi vì ý niệm hi vọng cô còn sống tạm thời đè xuống lửa giận, nếu không, lấy tính tình nóng nảy của Thiên Uy, Vũ Tiệp sẽ phải ăn đau khổ gấp hàng nghìn lần việc cô bị chôn sống.

Anh kéo tay của cô, nhìn ra một đồng tảng đá chung quanh, trước mắt anh và Vũ Tiệp nên núp dưới một tảng đá lớn.

Cát vàng khiến Vũ Tiệp sặc, phải ho khan không dứt, cát nặng nề ép tới khiến cả người cô không còn chút sức lực nào, toàn thân cô cũng dính đầy cát, trong cơn bão cát mù mịt này, bỗng nhiên quay đầu, đại nạn

không chết làm lòng cô vẫn còn sợ hãi, kinh nghiệm thiếu chút nữa bị chôn sống mới vừa rồi làm cho toàn thân cô chợt run rẩy, cô ngồi phịch ở trong ngực Thiên Uy, nói đứt quãng: “Tôi thật sự rất sợ..... Anh đã đến rồi..... Thật tốt quá..... Thật sự xin lỗi..... Tôi sai rồi.....”

Bất kỳ lời hối hận nào vào thời khắc này cũng không phát huy được tác dụng nữa, Vũ Tiệp vẫn khó thoát tội danh “Phản bội”, một giây kế tiếp, hai cái bạt tai rơi vào mặt của cô, hai gò má yếu đuối của cô lập tức sưng đỏ, khóe miệng còn rỉ ra tia máu.

“Thiên Uy ——” Cô không khỏi lệ rơi đầy mặt, mắt nổ đom đóm.

Hai cái tát này vẫn không thể làm nguội đi lửa giận ngút trời của Thiên Uy, anh thô bạo dùng sức lật người Vũ Tiệp lại, bỏ áo choàng của cô đi, kéo cao áo khoác đen của cô, anh ấn cô ở tầng trên của đồng cát, để cho cô quay lưng lại với anh, sau đó anh lấy ra cái roi con vừa dài vừa rộng vừa thô.

“Pặc ——” Anh vô tình đánh cô, một lần lại một lần, hết roi này đến roi khác, dần dần, tiếng thét chói tai kinh thiên động địa của cô cũng biến thành thì thào khóc khế.

“Tha thứ cho tôi..... Tôi sai rồi..... Tôi sai rồi.....” Hình như cầu xin vẫn không có cách nào cứu vãn được cái gì, bị đánh đến máu thịt be bét, trên lưng mơ hồ truyền đến đau rát, loại hình phạt thảm khốc này là lần đầu tiên trong đời Vũ Tiệp được thể nghiệm, dường như đau nhói đến tận tim, vĩnh viễn không ngừng, roi không ngừng đánh vào cô, Vũ Tiệp đau đến rất muốn chết đi, ý thức của cô từ từ mơ hồ, cô nhanh chóng ngất đi.

So với việc bị vùi lấp thì thống khổ này càng làm người ta khó có thể chịu được.

Hình như gió lớn đã đến ngọn núi cao nhất, bão cát mới vừa rồi chỉ có thể coi là gặp sự phụ! Bởi vì lúc này đá lớn cũng không chắn nổi gió to, cát vàng như muốn cuốn cả tảng đá đi, hai người bọn họ đang gần như được tử thần cho gọi. Hoàn toàn bất đắc dĩ, Thiên Uy đẩy cô ngã ở trên đất cát, mà anh giăng chân ở phía trên cô, anh dùng áo choàng vây cả hai lại, anh dùng thân thể của anh bảo vệ cô.

Anh thà để cho cát vàng chôn cất trên lưng của anh.

Cuối cùng hình phạt bằng roi cũng đã ngừng, dù sao sinh tồn nặng hơn tất cả, Vũ Tiệp cố gắng đè nén đau đớn, cố gắng thở dốc, ở trên có Thiên Uy che chở, cũng cho phép cô có thể tránh được một kiếp rồi! Nhưng Vũ Tiệp không ngờ rằng, ở nơi này dưới áo choàng, Thiên Uy vẫn không buông tha cho cô, anh áp toàn bộ cơ thể mình lên người Vũ Tiệp, Vũ Tiệp suýt chết ngạt. Chỉ nghe Thiên Uy điên cuồng kêu gào: “Tại sao em muốn chạy trốn, tại sao.....”

Vũ Tiệp liều mạng hô to cầu xin tha thứ, Thiên Uy lại mất diết tai ngơ, anh không ngừng đè ép Vũ Tiệp, cho đến cô không chịu nổi đau đớn cùng áp lực mà chìm vào trong hôn mê.

21. Chương 6-3

Tức giận khác thường, thực sự sẽ làm cho người ta đánh mất lý trí sao?

Bão cát đi qua, sa mạc lại có vẻ hoàn toàn yên tĩnh, trời xanh mây trắng, gió êm sóng lặng, nếu không phải cơ thể trải qua kỳ cảnh, ai có thể liên tưởng gió lớn kinh người muốn phá hủy cả vùng đất với cảnh tượng trước mắt, một giây kém thôi mà khác xa nhau như thế, đây tất cả đều là ý chỉ của thượng đế sao?

“Abraham” chở Thiên Uy cùng Vũ Tiệp đi về thành, tốc độ của nó rất chậm chạp, có lẽ là bản khoản đến thương thế của cô!

Lửa giận của Thiên Uy chưa tiêu, cho nên anh nằm ở trên lưng “Abraham”, tư thế như vậy sẽ hút vào nhiều cát vàng hơn khi ngựa chạy, mà cô bị thương rất nặng cũng căn bản không thể ngồi!

Toàn bộ phần lưng của Vũ Tiệp sưng đỏ đầy vết máu, Thiên Uy cố ý để cho cô nằm, khiến ánh mặt trời nóng bỏng chiếu lên, tiếp tục phơi nung lưng, cùi chỏ, cổ ngọc..... của cô. Trừng phạt có thể kết thúc lúc nào?

Tòa thành đứng sững ở phía trước, người làm nhìn thấy tộc trưởng bình an trở về, mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi, cũng rối rít chạy đến nghênh đón tộc trưởng.

Thiên Uy ngồi ở trên lưng ngựa, uy phong lẫm liệt nhìn chăm chú mọi người từ trên cao, tiếp nhận lời khen ngợi của mọi người đối với sự anh dũng hơn người, cơ trí phi phàm, tránh thoát một kiếp này của anh.

Mà Vũ Tiệp nằm ở trên lưng ngựa thì vết thương chồng chất. Dĩ nhiên mọi người chẳng quan tâm tới cô, bất luận xảy ra chuyện gì, cô đều bị trừng phạt đúng tội. “Lỗ Lạp, ôm cô ấy đến trong phòng ngủ, không có lệnh của tôi, không cho phép cô ấy thấy bất luận kẻ nào.”

“Vâng!” Lỗ Lạp lập tức làm theo, ôm Vũ Tiệp xuống lưng ngựa, ngay sau đó phát hiện toàn thân Vũ Tiệp trừ đất cát vừa dầy vừa nặng bên ngoài ra, còn có vết máu loang lổ cùng vết roi.

Thấy được ánh mắt đồng tình của Lỗ Lạp, giọng nói Thiên Uy lạnh lùng vang lên: “Không cho phép rửa sạch cho cô ấy, không cho phép chữa trị cho cô ấy, đây là cô ấy gieo gió gặt bão, biết không? Lỗ Lạp!” Anh nhất định phải làm cho Vũ Tiệp nhớ kỹ lần “Đạy dỗ” này.

“Đã biết.” Lỗ Lạp lên tiếng, nhanh chóng ôm cô lên lầu.

Tiếp đó, đang lúc mọi người ở dưới trợn mắt hốc mồm, ghen hòng nhìn trân trối, tộc trưởng lại quát con ngựa “Abraham” anh yêu mến nhất.

Ở sa mạc trong những năm này, thành thật mà nói, tộc trưởng không yêu ai, cũng không thương ai, hoàn toàn cô đơn chung tình với con tuấn mã “Abraham” này. “Abraham” là thứ mà Đông Vương Thiên Uy thích nhất, mà sức mạnh cùng sự nhạy bén của nó, cũng quả thật đáng giá để chủ nhân yêu tha thiết. Nó đi theo Thiên Uy gần bảy năm, bình thường Thiên Uy chăm sóc nó có thể nói là cẩn thận, không muốn để cho nó chịu một chút thương tích nào, mà nay —— anh lại muốn đích thân xử phạt con ngựa “Trung thành” với anh nhất?

“Mày phản bội ta! Mày lại dám phản bội ta!” Hai mắt Thiên Uy lóe ra tia máu cùng hận ý nồng đậm, anh khễ cắn răng, cắn hận nói: “ ‘ Abraham ’, lần này mày thật quá đáng, lúc trước ta đã tha thứ cho mày nhiều lần như vậy, thế mà mày vẫn dám tái phạm?” Anh cột “Abraham” vào thân một cây gỗ, lúc này “Abraham” không thể động đậy, Thiên Uy nảy sinh ác độc nói: “Ta muốn để cho mày ném thử kết quả của việc bất trung với ta một chút ——”

Roi giống như lưỡi dao sắc bén, trước hết đánh vào trên người của “Abraham”, con ngựa cao giọng gào thét, Thiên Uy lại giống như đánh mất lý trí, xuống tay không chút lưu tình, càng không ngừng vung roi. “Ta muốn đánh chết mày, ta muốn đánh chết mày, ta muốn đánh chết mày.....” Không biết qua bao lâu, cho đến khi Thiên Uy thở hổn hển, thể lực cũng sắp tiêu hao gần như không còn, thế nhưng anh lại không có chút ý đồ dừng tay nào, vung roi vô số lần đánh vào lưng của “Abraham”, nó khổ sở hí không dứt, máu tươi từ lưng ngựa cùng phần bụng đã sớm vấy đầy trên đất, Thiên Uy vẫn không có dấu hiệu dừng tay.

Tiếng “Abraham” gào thét, nhiều tiếng như dao cắt thổi qua nội tâm Vũ Tiệp. Cô nằm lì ở trên giường, mặt đầy bụi đất, chảy xuống hai dòng nước mắt mặn chát.

Lỗ Lạp nhìn cô, mang theo chút xin lỗi nói: “Tôi nên giúp cô rửa sạch, nhưng tộc trưởng không cho phép, thật sự xin lỗi, Vũ Tiệp.”

Vũ Tiệp lắc đầu một cái, cô hơi nhúc nhích thân thể một chút, kéo tới đau đớn khiến cô thở hốc vì kinh ngạc.

“Đừng động! Bây giờ cô ngàn vạn lần không thể động.” Lỗ Lạp dặn dò. “Phần lưng của cô bị thương rất nặng, hơn nữa tộc trưởng lại không cho phép bác sĩ chữa trị, tôi nghĩ, cô chỉ có thể để vết thương từ từ tự động phục thôi.”

Vũ Tiệp cảm nhận được sự quan tâm của Lỗ Lạp, cô nức nở nói: “Cảm ơn bà.”

“Đừng khách khí!” Bằng lương tâm mà nói, Lỗ Lạp thật sự thương Vũ Tiệp, một cô gái xinh đẹp như vậy, lại bị tộc trưởng chà đạp, hành hạ đến hồng bết như này.....Aiz!” Quay đầu lại, bà lại bắt đầu khuyên bảo Vũ Tiệp. “Tại sao cô lại không ngoan ngoãn nghe lời vậy? Cô xem đi! Làm cho bản thân thương tích khắp người, như thế này, cô có vui không?”

“Tôi ——” Vũ Tiệp không còn lời nào để nói, chỉ dùng ánh mắt vô cùng vô tội nhìn Lỗ Lạp chăm chú.

“Thôi!” Lỗ Lạp cũng không nhẫn tâm trách móc nặng nề cô nữa. “Tự giải quyết cho tốt đi! Buổi tối tôi sẽ mang một chút ăn đồ cho cô, mặc dù tộc trưởng đã nhốt cô, lại đang nổi nóng, ra lệnh cho tôi không cần chăm sóc cô. Nhưng mà, tôi nghĩ cậu ấy còn không máu lạnh đến mức khiến cô phải chết đói. Tôi đi trước!” Lỗ Lạp khom người, nhưng vẻ mặt còn có chút không yên lòng.

Vũ Tiệp cứng đờ nói: “Tôi sẽ rất tốt.” Cô “Bảo đảm”.

Lỗ Lạp gạt đầu một cái, mở cửa đi ra ngoài, dĩ nhiên, tuyệt đối không quên khóa cửa.

Không biết đã trải qua bao lâu, cuối cùng tiếng ngựa kêu làm người ta tan nát cõi lòng cũng dừng lại, nước mắt Vũ Tiệp không ngừng được cũng mới hơi dừng lại. Tối thiểu, “Abraham” chịu hết hình phạt rồi.

Lúc này Lỗ Lạp cũng đang mở khóa cửa bước vào, tay bà bưng một chiếc khay, bên trong có thịt gà, cơm, trái cây cùng chút thức ăn.

“Vũ Tiệp ——” Bà kêu.

Vũ Tiệp hơi nghiêng quá mức, bộ mặt ân cần hỏi “Abraham” đâu?

“Đã thoi thóp.” Lỗ Lạp bắt đầu nói. “Nó bị quất thê thảm không nở nhìn, tôi nhìn nó, rất khó khôi phục được sức lực ngày xưa rồi.”

“Sao?” Vũ Tiệp dùng sức hít hít mũi, nước mắt không khống chế được rớt xuống. “Đều là tôi làm hại nó, tôi hại nó.” Cô vô cùng hối hận.

“Đây chính là ‘cái giá’ của những người dám ăn gan hùm.” Lỗ Lạp ý ở ngoài lời, đặt khay ở một bên giường, cúi đầu hỏi: “Cô có thể nằm dùng cơm không?”

“Tôi ——” Cô muốn cử động, nhưng bấp bệch mới hơi động về bên phải cũng cảm thấy đau nhói truyền đến, cô lập tức liên tiếp rên rỉ. Cô nhìn chăm chú vào Lỗ Lạp cầu xin.

“Nhìn bộ dạng này, cô cần tôi phải cho cô ăn rồi.” Lỗ Lạp có chút không biết làm sao. “Nhưng tôi không có thời gian.” Bà vô cùng áy náy nói: “Ba ‘nữ khải đỉnh’ mới vừa tới cửa, tôi phải ăn mặc đẹp cho họ, tối nay họ phải hầu hạ tộc trưởng, cho nên tôi ——” Giọng bà mang hai nghĩa nói: “Vũ Tiệp, mong cô tự cầu nhiều phúc!” Dù sao, sự thực tương đối tàn khốc.

Lỗ Lạp chuẩn bị cơm canh xong, bà nhìn chăm chú vào gương mặt tái nhợt của Vũ Tiệp, có thể nói cái gì nữa? Trong lúc khóa cửa, Lỗ Lạp quay đầu lại. “Vũ Tiệp, nhất định cô phải nhìn đây! Đây là chuyện thường xảy ra, tộc trưởng ấy mà! Dù sao cũng là đàn ông! Có mới nói cũ là chuyện quá bình thường. Cô đừng quá khổ sở!”

“Khuyên bảo” của Lỗ Lạp hoàn toàn đánh Vũ Tiệp vào vực sâu, sự đả kích này chân chính đủ để đưa cô vào chỗ chết, ý niệm của cô tập trung làm một: Thiên Uy không cần cô nữa, cô không bao giờ hấp dẫn được anh nữa.

Cô vùi đầu vào trong gối, đầu óc trống rỗng, Lỗ Lạp than thở đóng cửa rồi đi.

Trời đất đều đã đổi màu.

Nước mắt của Vũ Tiệp òa ra như mưa lũ, mới vậy đã không thể cứu vãn được rồi.

22. Chương 7-1

Bên trong phòng không mở đèn.

Ánh trăng mờ lung từ bên ngoài cửa sổ rọi xiên vào, đây chính là nguồn sáng duy nhất.

Bên trong nhà hoàn toàn lạnh lẽo, cô đơn hiu quạnh, chỉ có tiếng động duy nhất đó là tiếng khóc của Vũ Tiệp.

Cô khóc đến nỗi cặp mắt đều đã sưng đỏ lên, nhưng đáng tiếc sẽ không bao giờ có người đau lòng nữa. Nghĩ đến Thiên Uy đang ôm ba ‘Khải đình nữ’(*) trong ngực vui vẻ, lòng của Vũ Tiệp đã vỡ thành ngàn mảnh vụn mảnh.

(*): Chỗ này mình đã cố gắng tìm hiểu mà không ra, thứ cho tại hạ bất tài. Nhưng theo nội dung thì nó tương tự như gái gọi á!:)

Trong lúc lặng yên không một tiếng động — một trận tiếng động nhẹ chiếm lấy thính giác của cô.

Có lẽ là mùi tanh của thịt gà đặt bên giường không có ai đụng vào, dẫn đến chú ý của cô! Hoặc có thể là mùi máu tươi do vết thương của cô tỏa ra?

Chỉ là, bất kể như thế nào, nó vẫn đang chăm chú nhìn vào cô.

Vũ Tiệp khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía chỗ phát ra tiếng động, thấy rõ sự thật — ánh mắt nó đang lạnh lùng nhìn Vũ Tiệp.

Đầu của nó lớn như một quả táo, chiều dài khoảng chừng 180cm, vảy màu nâu, màu đen và màu trắng đan xen vào nhau lóe lên màu sắc làm cho người ta buồn nôn, cái đuôi không ngừng dao động, ở cuối đuôi có nhiều vòng, có lẽ khoảng từ 12 đến 18 vòng!

Rắn Đuôi Chuông!

Vũ Tiệp lại nghe thấy tiếng động ở bên khác, cô nhìn qua bên phải, bỗng chốc thở hộc vì kinh ngạc.

Một con Rắn Đuôi Chuông khác giống y như đúc không ngừng ngoắt ngoắt cái đuôi.

Hai con Rắn Đuôi Chuông này Vũ Tiệp rất quen thuộc, bọn chúng chính là “Rắn Thần”, một trong những thần tượng được cư dân bộ lạc sùng bái. Bọn chúng đã từng chạy ra khỏi lồng tre, cắn bị thương không biết bao nhiêu người và súc vật, ngay cả Thiên Uy cũng thiếu chút nữa trở thành u hồn dưới miệng của bọn chúng, nhưng rất may là có Vũ Tiệp cứu giúp, mới may mắn tránh được một kiếp, mà nay, không biết tại sao bọn chúng lại chạy ra khỏi lồng tre, hơn nữa hai con rắn không hẹn mà cùng “Nhìn trúng” cô. Vũ Tiệp không khỏi cảm thấy hoảng sợ. Không phải cô có năng lực thuần phục sao? Không phải cô có tâm linh tương thông, có thể nói chuyện với bọn chúng à?

Nhưng khi cô phát hiện bọn chúng nhìn cô với vẻ thờ ơ thì cô đột nhiên hiểu rõ: năng lực thần kỳ của cô đã biến mất rồi.

Làm sao có thể? Chuyện này tuyệt đối không thể nào! Cô và hai con rắn này đã từng là bạn bè! Cô còn từng ôm chúng vào trong lòng bàn tay! Nhưng..... Hôm nay?

Vũ Tiệp không chịu chấp nhận, cô quyết định đưa hai tay ra ôm chúng vào. Thử một chút xem sao! Có lẽ bọn chúng sẽ được cô thuần phục.

Sự thật lại không ngờ, khi cô giùng giởng bò dậy từ trên giường, đưa tay phải ra thì đồng thời hành động tốt như vậy trái lại bị coi là “Công kích”. Hai con rắn lập tức phản kích về phía Vũ Tiệp để tự vệ, một con hung hăng cắn lên cổ tay của Vũ Tiệp, con còn lại thì leo lên cổ của cô, gặm một cái lên xương quai xanh của cô.

Tất cả đều làm Vũ Tiệp trở tay không kịp, trong nháy mắt ngã xuống giường, cô phát ra tiếng kêu thê lương: “Thiên Uy, cứu em —”

“Thiên Uy.....” Tên của anh giống như đang làm bạn trong lúc cô ngهنh đón cái chết.

Tiếng khóc trong phòng ngủ vẫn không ngừng, Thiên Uy dùng chân ở ngoài cửa, hai tròng mắt không chỉ hiện đầy tia máu hồng hồng, còn có vẻ bất đắc dĩ và khổ sở sau khi mất khống chế. Dù sao, sự thật chính là sự thật, sau khi xử phạt và phát tiết rồi thì có thể khiến cho sự thật thay đổi sao?

Đáp án dĩ nhiên là không thể nào.

Anh điên cuồng quát Vũ Tiệp, quát “Abraham”..... Sau khi phát tiết mọi thứ, chỉ cần làm cho anh đau đến không muốn sống, lúc anh ngược đãi người khác, chẳng phải cũng đang làm nhục bản thân mình đó sao? Tim của anh đang chảy máu, người của anh còn hơn cả khi ở trong nước sôi lửa bỏng.

Anh không dám nhìn Vũ Tiệp, có lẽ là sợ nhìn thấy vết thương của cô mà đau lòng! Trong lúc hối hận đang xen, anh chỉ có thể ngây ngốc đứng ngoài cửa, lắng nghe tiếng khóc đứt quãng, nát vụn tan tành của cô.

Tại sao cô lại khóc?

Là do vết thương đau khiến cho cô không chịu nổi, cho nên nước mắt mới chảy ròng à! Hay là —— Thiên Uy cười khổ, cô không thể nào ghen, anh bớt ở đây hy vọng hảo huyền đi.

Anh gọi ba “Khải đình nữ”, vốn là để phát tiết tâm tình của mình, muốn quên đi cảm giác khổ sở sâu trong tâm linh mà không người nào có thể hiểu rõ. Nhưng khi anh nhìn thấy bọn họ thì không còn ham muốn nữa, từ sau khi có Vũ Tiệp, kiểu kiểu phụ nữ gì anh cũng đều không muốn, anh —— chỉ cần cô. Cho nên, anh lưỡng lự ở cửa phòng, chỉ là không dám đối mặt với Vũ Tiệp, anh thật sự rất hận, tại sao trong lòng của cô lại bênh vực kẻ khác hết lần này đến lần khác? Cô nhất định rất thích vòng ngọc kẻ đó tặng cho cô, nếu không sao cô lại tình nguyện mạo hiểm phơi thây sa mạc, chết oan chết uổng mà chạy chứ?

Lòng của Thiên Uy giống như bị chó hoang gặm sạch không còn sót lại gì.

Tuy rằng đoạt lấy người của cô, nhưng vĩnh viễn cũng có không cách nào lấy được lòng của cô.

Để cho cô đi? Suy nghĩ đường giải quyết. Không! Anh không cách nào chịu được một ngày không có cô, anh muốn cả đời trói cô ở lại bên cạnh mình.

Trói?

Có tác dụng không? Không phải mấy ngày nay cô đều bị trói hai tay không thể động đậy, dưới tình huống không thể lựa chọn mà cùng anh sung sướng đó sao?

Nhưng quan hệ thân thể há có thể giữ nổi cô sao? Hành động phản bội ngày hôm nay của cô từ lâu đã chứng minh cô không quan tâm anh là người đàn ông đầu tiên của cô, vẫn kiên trì muốn rời khỏi.

Vũ Tiệp khàn cả giọng hô to: “Thiên Uy, cứu em!”

Một tiếng gào thét này, khiến trái tim Thiên Uy quắt chặt một cái. Ngay sau đó, anh đã phá cửa xông vào. Không có thời gian suy tính, cảnh tượng trước mắt đã khiến anh hồn bay phách tán.

Hai con rắn đuôi chuông đang quấn chặt trên cột và tay phải Vũ Tiệp, nhìn trên chân và áo gối đầy máu tươi, Vũ Tiệp thì nằm yên trên giường không nhúc nhích, Thiên Uy điên rồi!

Anh nhìn chằm chằm hai con rắn kia. “Tụi bay —— lại dám cắn Vũ Tiệp của tao?” Tình cảnh này khiến cho anh hoàn toàn đánh mất lý trí, anh cấp tốc rút dao găm trên người, và thanh đao lớn treo trên tường, mỗi tay một đao, không để ý đến an nguy của bản thân mà giơ tay chém xuống Rắn Đuôi Chuông không chút lưu tình, tuyệt không sợ hãi. Không quan tâm đến bọn chúng là “Rắn thần” gì đó, chỉ cần dám tổn hại người anh yêu, anh sẽ khiến bọn chúng trả giá cao bằng cái chết.

Có lẽ là trong phút chốc nguy hiểm nhất mới có thể phát huy tiềm năng! Hai con Rắn Đuôi Chuông khổng lồ thật sự bị Thiên Uy chém trúng chỗ hiểm, thoáng chốc, máu rắn phun ra, hòa lẫn với máu trên chân mền của Vũ Tiệp, đầm đìa máu tươi.

“Vũ Tiệp.....” Anh bị thương la lên thảm thiết, ôm lấy cô, ném rắn độc đang quấn trên người cô đi thật xa.

Anh quay đầu điên cuồng gào thét: “Lỗ Lạp, Cáp Đức, mau gọi bác sĩ!”

Thiên Uy lật thân thể của cô lại, nhìn chăm chú vào hai vết thương của cô, anh không kịp chần chờ nhanh chóng cúi đầu hút máu độc trên vết thương của cô ra, phun lên mặt đất, cứ lặp đi lặp lại mấy lần như thế,

nhưng Vũ Tiệp vẫn không hề khá hơn, mà càng ngày càng tệ, Thiên Uy cảm thấy nhịp tim của cô từ từ suy kiệt, hô hấp của cô cũng càng lúc càng yếu ớt.

Trong lòng Thiên Uy cuồng loạn không dứt. “Không! Vũ Tiệp! Em không thể chết, em không thể chết ——” Anh làm hô hấp nhân tạo cấp cứu cho Vũ Tiệp, trong lòng anh như có lửa đốt, toàn thân toát ra mồ hôi lạnh đầm đìa, mồ hôi trộn lẫn nước mắt của anh, từng giọt từng giọt rơi xuống gò má của Vũ Tiệp.

“Vũ Tiệp ——” Anh tan nát cõi lòng mà khóc lên.

Cuối cùng bác sĩ cũng chạy tới, liên tục cấp cứu, chữa trị liên một mạch..... Thiên Uy cảm thấy bản thân anh giống như đang vùi lấp trong một không gian hư vô, tâm trạng sợ hãi bị vứt bỏ khi còn bé lại đang quanh quẩn trong lòng anh không thôi.

Rắn Đuôi Chuông là loài rắn có chứa kịch độc, nước miếng của nó có độc, khi nó cắn người, nước miếng này sẽ xâm nhập vào hệ thần kinh, hệ tuần hoàn của người đó, chảy vào tim, dẫn đến trái tim suy kiệt mà chết.

Mà Vũ Tiệp may mắn được Thiên Uy cấp cứu kịp thời, coi như là nhặt về một cái mạng. Nhưng mà cô liên tục hôn mê chừng mấy ngày, ngoại trừ vẫn còn hít thở ra thì không có phản ứng nào khác.

Trên tay cô ghim truyền dịch, truyền huyết thanh giải độc vào bằng đường tĩnh mạch, vì vậy sinh ra tình trạng kháng thể nghiêm trọng, cô sốt cao không ngừng, vết thương lại nhiễm trùng nghiêm trọng, càng dừng nói đến những tổn thương do Thiên Uy đáng gây nên, phần lưng ứ máu sưng tấy lên, lần đầu tiên Thiên Uy không ngừng hối tiếc vì hành vi thô bạo của mình.

Dù cho ban đầu thật sự muốn Vũ Tiệp chịu dạy dỗ, nhưng bây giờ suy nghĩ lại, lại cảm thấy vừa hoang đường vừa ngu xuẩn.

Nếu như lúc ấy anh bằng lòng bình tĩnh một chút, chờ hết giận rồi hãy xử phạt cô, như vậy, ít nhất cô sẽ không bị anh đánh gần chết mà nằm ở trên giường không thể động đậy. Có lẽ Vũ Tiệp có thể tránh được số mạng bị rắn độc cắn. Đây tất cả đều là lỗi của anh!

Vũ Tiệp mau tỉnh dậy đi!

Xin em! Xin Thánh Allah! Xin đừng để cho cô ấy rời khỏi con.

Trong lòng Thiên Uy âm thầm thề: Vũ Tiệp của anh, chỉ cần em mạnh khỏe, anh tuyệt đối sẽ không tổn thương em nữa, tuyệt đối sẽ không tức giận nữa, khiến cho em hận anh, sợ anh, anh sẽ cho em thời gian, để cho em từ từ đón nhận anh, quên hết những việc anh đã làm với em, để cho chúng ta làm lại từ đầu!

Anh không ngừng lặp lại những lời “Bảo đảm” này bên tai cô, không che giấu tâm ý của mình chút nào, anh chờ đợi Vũ Tiệp hôn mê có thể bởi vì những lời “Hi vọng” này mà tỉnh táo.

Những ngày qua, Thiên Uy đều không ngủ không nghỉ chăm sóc Vũ Tiệp, anh chăm sóc cô, tự đổi thuốc, tự băng bó cho cô, mớm cô uống thuốc, anh trắng đêm không ngủ lặp lại những động tác này, với tấm lòng tràn đầy áy náy và nhu tình.

Anh không chịu rời khỏi Vũ Tiệp nửa bước, khuôn mặt vốn dĩ rất anh tuấn nhưng hôm nay lại hiện đầy lo âu, thấp thỏm, tổn thương và khổ sở, đầu tóc rối bời, râu ria xồm xoàm, mắt cũng không nhắm chú nhìn vào người phụ nữ anh yêu thương nhất.

Vũ Tiệp! Vũ Tiệp.....!

Anh không biết mình đã gọi cô tên mấy ngàn, mấy vạn lần rồi, cho đến khi thân thể chống đỡ không nổi, anh mới nằm xuống một góc bên giường mơ màng ngủ thiếp đi, nhưng trong giấc mộng tất cả đều là tiếng gào thét thê lương của Vũ Tiệp: “Thiên Uy! Cứu em!” cùng với giống như lời nói sau cùng cô quảng tới.

Lỗ Lạp yên tĩnh đi vào, không dám quấy rầy thủ lĩnh, cô không nhận được im lặng thờ dài. Chẳng lẽ thủ lĩnh vẫn chưa nhìn ra được lực ảnh hưởng của Vũ Tiệp đối với mình sao? Giữa bọn họ rõ ràng tồn tại chân tình, thủ lĩnh cần gì phải hung hăng thô bạo với cô ấy, thiếu chút nữa hại Vũ Tiệp mất mạng! Thiệt là, sớm biết như thế, sao lúc trước còn như vậy? Cô yên lặng đưa bữa ăn tối, lại lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Đêm khuya rét lạnh, Thiên Uy đột nhiên thức tỉnh, anh nhìn chăm chú vào Vũ Tiệp đang ngủ mê man, khát vọng trong mắt lại khấn thiết như thế.

Có lẽ là Thiên chúa Allah từ bi! Cuối cùng cũng bị anh cảm động!

Đột nhiên, Thiên Uy cảm giác Vũ Tiệp nhúc nhích, Thiên Uy nhanh chóng mừng như điên, “Vũ Tiệp, Vũ Tiệp.....” Anh thật lòng kêu gọi chưa từng dừng lại.

Có lẽ thâm tình la lên thật sự có hiệu quả, Vũ Tiệp từ từ mở mắt ra.

Mà đập vào tầm mắt cô, là vẻ mặt cô đơn không dứt của anh.

23. Chương 7-2

Con người của cô vẫn tiêu tán mong đợi, sau một lúc lâu, cô mê man nhìn anh, đợi sau khi tầm mắt cô hoàn toàn rõ ràng, mới nhìn rõ vẻ mặt vui mừng của Thiên Uy ngay trước mắt, Vũ Tiệp lập tức nhớ lại tất cả.

“Vũ Tiệp ——” Trầm đầu mở tiếng tắc lừng lầy, lo lắng chất chứa trong nhiều ngày, rốt cuộc hôm nay thấy Vũ Tiệp bình yên vô sự, anh cũng không đề nén được kích động trong lòng nữa, nước mắt tuông ra tràn trề không thể ngăn cản. “Thiên Uy ——” Giữa đôi môi tái nhợt phát ra âm tiết tên của anh. Mặc dù là chỉ thấy khẩu hình không nghe tiếng. “Không..... Muốn..... Sống..... Em.....” Tức giận.” Cô cầu xin.“Không phải em..... Có ý..... Muốn chạy trốn.....” Tuy anh đối xử thô bạo với cô vẫn còn rõ mồn một trước mắt, nhưng dù cho Vũ Tiệp vừa mới trở lại từ giây phút sinh tử, nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng, trong lòng cô vẫn vương vít ý niệm: Anh đi tìm “Khải đình nữ”, không cần cô nữa. “Đúng..... Không..... Rời khỏi.” Nước mắt cô rơi lã chã.

“Đúng..... Không..... Rời khỏi!”

“Ngốc! Ngu ngốc!” Thiên Uy nhẹ mắng cô, ngay sau đó, anh hung hăng ôm lấy cô, mạnh mẽ mẽ ôm nhau. “Vũ Tiệp, anh sai rồi..... Anh không nên đánh em..... Ông trời ơi..... Anh thật sự rất sợ sẽ mất đi em.” Anh khóc la ầm lên.

“Anh thật sự rất sợ sẽ mất đi em.....” Anh tự lẩm bẩm lặp lại những lời này không biết bao nhiêu lần.

“Thiên Uy ——” Có thể tiếp tục nằm chết dí trong ngực anh lần nữa, cảm giác vui sướng này —— haiz! Có lẽ cô thật sự là con ngốc như anh mắng! Tại sao trước kia không phát hiện ra được anh ôm trong ngực lại ấm áp như vậy chứ? Hết lần này đến lần khác, cô cứ thích làm trái ngược lại với anh, được lắm! Thiếu chút nữa cô đã phải bị mất mạng.

Cô thật sự không muốn ném lại mùi vị lạnh lẽo đó nữa.

“Vũ Tiệp ——”

“Thiên Uy ——”

Khoảnh khắc này, không phân biệt chủ nhân hay đầy rở, mà chỉ có nam và nữ, chỉ có Thiên Uy và Vũ Tiệp, một luồng không khí thân mật vòng quanh hai người bọn họ.....

Thiên Uy đưa mắt nhìn Vũ Tiệp ngủ mê say, vui mừng nói: “Cảm tạ thiên chúa Allah, đã để cho em trở lại trong ngực của anh, mặc kệ tương lai như thế nào, nhưng anh bảo đảm, anh sẽ không ép buộc em nữa, anh chỉ hi vọng em bình an, vui vui về về ——”

Anh quyết định một chuyện.

Hôm sau, anh chuyển ra khỏi phòng ngủ của mình đổi thành ngủ phòng khách, mà Vũ Tiệp vì lấy lý do chữa vết thương, một thân một mình ngủ trong phòng của thủ lĩnh.

Thiên Uy rất đơn giản nói lý do với Vũ Tiệp. “Em bây giờ, chuyện quan trọng nhất là dưỡng bệnh, nhanh chóng khôi phục thân thể khỏe mạnh đi, tất cả đừng suy nghĩ nhiều.”

Vũ Tiệp lẳng lẳng nhìn anh không quay đầu lại mà tự ra khỏi phòng.

Dừng chân ở cửa phòng, Thiên Uy tự nhủ: “Như vậy là tốt nhất, hiện giờ Vũ Tiệp nhất định rất sợ mình, trước đây lúc nào mình cũng đối xử thô bạo với cô ấy như vậy, thậm chí hại cô ấy suýt nữa bị rắn độc cắn chết, hôm nay mình rời khỏi cô ấy, rời khỏi phòng ngủ của mình, để cho cô ấy khỏi sợ mình lại gây tổn thương cho cô ấy, mình tin cô ấy nhất định sẽ rất vui mừng!”

Về mặt Thiên Uy ảm ảm đạm xuống. “Vũ Tiệp, em chán ghét anh cũng được, em hận chết anh cũng được, nhưng bất kể như thế nào, anh thật sự rất vui mừng vì em vẫn còn sống, Tử Thần không mang em đi mất.” Anh cảm ơn mà nghĩ. “Anh không thể không có em, cho dù từ nay về sau, anh chỉ có thể ở ngoài cửa phòng nhìn em cũng không sao, chỉ cần em bình an, đây mới là chuyện quan trọng nhất trên thế giới này.”

Nhưng sự thật là như vậy phải không?

Thiên Uy thay đổi 180°, thái độ hồ hững đối với Vũ Tiệp mà nói, ngược lại càng làm cho cô đau lòng muốn chết, ai nói Thiên Uy thật không tha thứ chuyện cô chạy trốn? Cô thật sự không hề hấp dẫn anh nữa sao?

Lỗ Lạp vẫn hầu hạ Vũ Tiệp như thường ngày, thân thể của Vũ Tiệp cũng từ từ phục hồi.

Từ ngày đó trở đi, ban đêm Thiên Uy cũng không trở về phòng của mình nữa, Vũ Tiệp cũng không biết anh ngủ ở chỗ nào. Hiện giờ cô chỉ ngủ một thân một mình.

Lỗ Lạp dường như nhìn thấu “Nguyên nhân” Vũ Tiệp buồn bực không vui, cô khuyên Vũ Tiệp: “Thủ lĩnh không muốn tổn thương cô, anh ấy đang đợi vết thương của cô khá lên, cô phải nhanh chóng hồi phục, đến lúc đó cô cứ yên tâm đi, thủ lĩnh nhất định sẽ không mời mà tới.”

Lỗ Lạp khẳng định cười.

Vũ Tiệp bỗng chốc đỏ bừng hai gò má, cô ăn ở hai lòng bác bỏ Lỗ Lạp. “Ai đang đợi anh ta tới chứ!” Cô quay đầu, mà Lỗ Lạp thì cười thầm không dứt.

Nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, Vũ Tiệp như có điều suy nghĩ nói: “Thiên Uy..... Thủ lĩnh từng có những “nữ nô” khác sao?”

Chẳng biết tại sao, cô rất để ý vấn đề này.

“Những người khác?” Lỗ Lạp nhún mày đáp lại. “Tôi nói thẳng cho cô biết —— không có. Cô là “nữ nô” đầu tiên của thủ lĩnh. Hơn nữa....” Cô tố cáo theo sự thật, “Tôi cảm thấy thủ lĩnh rất quan tâm tới cô. Cô biết không? Ở chỗ này, nam nữ không thể ngồi ngang hàng, càng không thể nào ngồi ăn cơm cùng bàn, huống chi thân phận của cô vẫn là nô lệ! Nhưng mà, cô lại làm cho thủ lĩnh phá lệ thay đổi tập tục.”

“Thật sao?” Cảm giác ngọt ngào len lỏi vào trong nội tâm Vũ Tiệp.

Lỗ Lạp nhìn dung nhan của Vũ Tiệp, có chút nơm nớp lo sợ nói: “Cô có biết, vì cô mà thủ lĩnh đã.....

Đã.....” Cô ta có chút không dám nói ra khỏi miệng.

“Cái gì?” Vũ Tiệp ép hỏi. “Nói nhanh một chút nha!”

Lỗ Lạp hít sâu một hơi, Nhất Cổ Tác Khí(*), để tránh lời nói lại bị rụt về: “Thủ lĩnh đã giết chết hai con rắn đuôi chuông kia rồi, chuyện này quá đáng sợ, hai con rắn đó là ‘Rắn Thần’ nha! Là che chở bình an cho thôn này, vậy mà thủ lĩnh lại giết bọn chúng, tất cả mọi người đều đang đồn đãi: Nơi này sắp có tai nạn ập xuống, bởi vì rắn thần trả thù, mà tất cả nguyên nhân gây ra đều là do rắn thần cắn cô, khiến thủ lĩnh điên cuồng. Vũ Tiệp, cô không phải là “Xà Nữ” sao? Làm sao lại —— cái này quá kỳ lạ!”

(*): Đuối ví với nhân lúc đang hăng hái thì làm một mạch cho xong việc.

Vũ Tiệp nghe vậy nói không ra lời.

May mắn thế nào, đúng lúc Thiên Uy đi vào đứng ở trước mặt cô. Lỗ Lạp thức thời lui ra ngoài, không dám làm phiền bọn họ.

“Vũ Tiệp ——” Anh mang theo khuôn mặt tươi cười ôn hòa như gió xuân, trong tay của anh còn bưng một chén canh thật thật to!

“Uống nó đi, rất bổ đấy!” Tuy giọng điệu quan tâm, nhưng dáng vẻ vẫn mang theo nghiêm túc và ra lệnh vốn có.

Vũ Tiệp mắt hờn không nói, cô nhận lấy chén, yên lặng ăn hết sạch nước canh và thịt, một giọt cũng không dư thừa.

Sau đó, cô chấp nhận ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Thiên Uy nói: “Thiên Uy..... Năng lực của em biến mất rồi, em..... Không có pháp lực, em..... Không thể làm cho động vật thuần phục em, em..... Không phải là “Xà nữ” nữa rồi..... Rắn Đuôi Chuông mới có thể cần em ——” Cô khóc thút thút nói.

“Cô ngốc.” Anh lại mắng cô, lại quên mất phải đối xử mềm mại như nước, thủ thủ thủ thì. Vẫn là giọng điệu tự cho là đúng, tự đại lại cuồng vọng đó. “Có liên quan gì? Em là người may mắn có được ‘thiên phú’, vốn chính là không bình thường rồi! Con người sao có thể giao tiếp với động vật chứ? Em mất đi loại năng lực này không có gì không tốt! Hiện tại em mới hoàn toàn là người bình thường nha! Trước kia nhìn em ồm ồm, chơi chuột trắng nhỏ, chơi với kiến..... gì đó! Ghê tởm biết bao nhiêu chứ!”

Đây là kiểu nguy biện gì vậy! Là khen ngợi hay chế giễu đây? Nhưng mà Vũ Tiệp lại cười rộ lên. Anh đang an ủi cô, tuy rằng giọng điệu có chút châm chọc. Cô lau đi nước mắt.

“Như vậy mới đúng chứ!” Thiên Uy cứng chịu vuốt vuốt mái tóc của cô. “Tái ông mất ngựa, hoạ phúc khôn lường(*). Cũng may khi em mất đi sở trường này thì chỉ bị rắn cắn thôi. Nếu như không may mắn ở chung với sư tử thì nhất định sẽ bị sư tử gặm đến xương cốt cũng không còn, nếu như vậy thì anh cũng không còn được gặp em nữa.” Lòng của anh sợ hãi mà nói: “Huống chi, rắn độc mãnh thú vốn không thân thiện với loài người, anh thật sự hoài nghi trước kia sao em có thể thân thiết yêu thương chúng, quá đáng sợ.”

(*): Một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: “làm sao biết đó không phải là cái phúc?”. Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là hoạ. Quả vậy, con trai ông vì cười tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt.

“Thiên Uy ——” Vũ Tiệp nghĩ đến hai con rắn chết thảm đó, nói. “Cho dù Rắn Đuôi Chuông rất độc, bọn chúng lại ngàn lần, vạn lần không nên cắn em, nhưng mà ở trên thế giới này, mỗi sinh mạng đều đáng giá được tôn kính, ngay cả rắn độc cũng thế, anh thật sự —— thật sự không nên —— giết bọn chúng.” Cô cắn thật từng li từng li nhìn anh.

Thiên Uy im lặng một lát, nhưng cũng không hối hận, anh dùng giọng nói hết sức kiên quyết: “Bọn chúng hại em bị thương, thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, đây là chuyện không dễ dàng tha thứ, anh muốn trả thù, có lẽ là anh đã hơi tàn nhẫn một chút.....” Anh hất mặt tiếp tục nói: “Nhưng anh phải bảo vệ em, không thể để cho em bị bất cứ tổn thương gì, chỉ cần là khiến cho sinh mạng của em bị uy hiếp, anh nhất định sẽ nhổ cỏ tận gốc không chút lưu tình ——”

“Anh ——” Vũ Tiệp cắn môi dưới, không thể tin được lần này anh rất cố chấp.

Đột nhiên ý thức được mình để lộ quá nhiều tình cảm! Thiên Uy lập tức phát hiện mình lỡ lời, anh lúng túng đứng dậy, vội vàng đi ra ngoài, anh không dám nhìn cô, cảm thấy quá mất mặt. Lời nói này, chẳng lẽ không đúng với suy nghĩ của mình.....

“Thiên Uy ——” Vũ Tiệp vội vàng gọi anh lại.

Tay anh giữ chặt cánh cửa, bỗng dưng trở nên xảo trá quay đầu lại lộ ra nụ cười gian nói: “Vũ Tiệp, thật ra thì không chỉ có mình anh báo thù, ngay cả em cũng có nha! Em cũng đã báo thù thay cho mình rồi. Canh thịt mới vừa rồi em ăn, có phải rất ngon không? Đó là ——” Anh cười một tiếng như kẻ trộm. “Là thịt Rắn Đuôi Chuông đấy!”

Là thịt rắn?

Hai chữ này rơi vào trong tai của cô, ngay sau đó, Vũ Tiệp bắt đầu ghê tởm nôn mửa vào thùng rác —— Thiên Uy thấy thế cười ha ha, anh dương dương hễ hễ nói: “Lỗ Lạ! Vũ Tiệp nôn rồi, mau giúp cô ấy dọn dẹp.” Anh xoay người về phía hành lang la lên.

Sau đó, tiêu tiêu sái sái rời đi.

Vũ Tiệp nhìn chăm chăm vào bóng lưng kiên nghị đã đi xa của Thiên Uy, cô thật sự hy vọng có thể biết rõ cuộc anh đang suy nghĩ gì?

Anh là một thủ lĩnh tốt. Là anh khiến cô từ một cô gái trở thành phụ nữ. Nếu như trong suy nghĩ của anh, cô không được xem là đặc biệt thì cần gì phải tốn công tốn sức bắt cô trở lại ngay sau khi cô chạy trốn?

24. Chương 7-3

Nếu cô là “Nữ nô” đầu tiên của anh, điều này chứng tỏ anh thật sự quan tâm đến cô. Vậy tại sao trải qua mấy ngày nay, anh lại càng ngày càng lạnh nhạt, cô thật sự giống như dây tơ “Chân chính”, mà anh là chủ nhân cao cao tại thượng, không còn nồng tình mật ý như trước kia nữa.

Lỗ Lạp lặng lẽ vào cửa, chú ý tới cảnh tượng Vũ Tiệp len lén nằm bò trên bệ cửa sổ, nhìn thủ lĩnh ngồi trên xe Cáp Đức lái đi. Liên tục nhiều ngày, “Abraham” vẫn còn đang chữa thương, Thiên Uy lại tương đối cố chấp không muốn cưỡi những con ngựa khác, dứt khoát quá giang xe đi làm, kiểu chủ nhân này thật là —— rõ ràng không phải là “Abraham” chở anh thì không thể, rồi lại phát điên lên quát con ngựa yêu mình yêu thích.

“Vũ Tiệp, đang nhìn cái gì?” Lỗ Lạp thức tỉnh cô.

Cô chợt quay đầu, ngượng ngùng cười cười. “Không có, đang phơi nắng ——”

“Phơi nắng?” Lỗ Lạp cười khanh khách. “Mặt trời trong sa mạc, cô chỉ cần phơi ba phút bảo đảm sẽ bị cảm nắng ngay, hiện giờ nhiệt độ bên ngoài đang là bốn mươi độ đấy! Tới đây! Tôi giúp cô thay quần áo!”

“Thay quần áo?” Vũ Tiệp phờ phạc rã rượi nói. “Đừng! Dù có ăn mặc thế nào đi nữa, bây giờ anh ấy ——” Bây giờ ngay cả nhìn anh ấy cũng không thêm nhìn cô nữa mà! Đấy lòng cô nổi giận nói.

“Vậy tại sao cô không chủ động “làm lạnh” với anh ấy trước?” Lỗ Lạp cười chỉ cô. “Thủ lĩnh là thân phận gì chứ!

Tôi nhìn ra được, anh ấy rất cần cô, chẳng qua là nghiêm mặt không hạ xuống được. Tôi nói thẳng nhé, bắt đầu kể từ ngày cô chạy trốn đó, anh ấy chưa từng đụng vào người phụ nữ nào cả!” Nhìn Vũ Tiệp kinh ngạc trợn to cặp mắt, Lỗ Lạp lắc lắc đầu nói: “Đêm đó, thủ lĩnh hoàn toàn không đụng vào ba ‘Khải đình nữ’ đó! Bọn họ ở trong phòng ngủ trước kia của cô đợi suốt đêm, kết quả thủ lĩnh lại không xuất hiện, anh ấy lại đứng ngoài cửa lớn của phòng ngủ này, lắng nghe tiếng khóc của cô —— anh ấy dùng cách này để trừng phạt cô đấy! Như thế nào, khó mà tin được chứ hả?”

Vũ Tiệp bừng tỉnh hiểu ra, chẳng trách Thiên Uy lại nhanh chóng phát hiện cô bị rắn cắn còn cấp cứu cho cô kịp thời như vậy, nếu không kết quả thật là không dám tưởng tượng. Sau khi biết thực hư chuyện này, Vũ Tiệp vừa kinh ngạc vừa vui mừng, Thiên Uy vẫn không thay lòng nha!

“Cho nên ...” Lỗ Lạp lấy ra một bộ quần áo đặc biệt từ trong chiếc túi tinh xảo. “Đây bộ quần áo do tôi trăm nghìn cay đắng sai người nhà mang về từ nước Mỹ đấy! SIZE của phụ nữ nước Mỹ tương đối lớn, chẳng qua tôi đã giúp cô sửa lại rồi. Cô nhất định có thể mặc được. Bây giờ tôi giúp cô ăn mặc theo kiểu mỹ nữ gợi cảm, nếu tới nay thủ lĩnh đến chỗ cô, cô cũng không nên núp trong chăn như bình thường, mà phải đứng bên bệ cửa sổ, để bóng vàng của ánh trăng chiếu lên người cô, khiến cô biến thành một nữ thần màu vàng.....” Lỗ Lạp nói ra kế hoạch hoàn mỹ trong lòng mình, cô thật sự hy vọng người có tình có thể sẽ thành thân thuộc.

Vũ Tiệp đương nhiên không biết nước Mi ở nơi nào, nhưng lực chú ý của cô đều bị bộ trang phục trong suốt, có đường viền hoa, hiện lên hình dáng nửa khỏa thân hấp dẫn. “Đây là cái gì hả!” Cô không chút ngượng ngập nói. “Không phải mặc cái này vào giống như không mặc sao.”

“Như vậy mới có thể khơi lên lửa dục nha!” Lỗ Lạp cười như tên trộm.

“Nhưng mà ——” Cô ngu ngốc hỏi. “Đứng bên cạnh bệ sửa sổ rồi sau đó thì sao?”

Lỗ Lạp phát hiện Vũ Tiệp thật sự quá thuần khiết Vô Tà rồi, hoàn toàn không hiểu kiểu dối trá và lời đời của ‘Khải đình nữ’. Lỗ Lạp chỉ đành phải thật kỹ xảo nói: “Cô suy nghĩ một chút, bình thường thủ lĩnh đối xử với cô như thế nào, cô cứ đáp lại anh ấy bằng cách ngang hàng là được.”

“Vậy ——” Vũ Tiệp nhớ tới những cảnh “Lửa nóng” đó, mặt của cô lập tức đỏ hơn táo đỏ.

Lỗ Lạp dứt khoát nói rõ ràng hơn: “Nếu thủ lĩnh đứng tại chỗ không chịu động đây, cô sẽ không chạy về phía anh ấy chủ động ôm anh ấy sao? Sau đó, lên giường lớn, nhớ làm giống như những gì anh ấy đã làm với cô ấy.....”

Nhìn cô nói xong đạo lý rõ ràng, Vũ Tiệp thật là muốn tìm cái lỗ để chui xuống.

Trong lúc chờ đợi, đêm dài đằng đẵng cuối cùng cũng tới.

Hiện giờ ngoại trừ ăn ra cơm tối, Vũ Tiệp tuyệt đối không đợi trong phòng, Lỗ Lạp lau sạch người cho cô, trấn an cô lên giường, thời gian vừa đến, thủ lĩnh sẽ đến nói ngủ ngon với cô. Thời gian này đều là như vậy, dĩ nhiên cũng chỉ có thể như vậy!

Chỉ là, tối nay Lỗ Lạp rời đi trước thời gian. Vũ Tiệp cũng không giống như trước kia, cô mặc áo ngủ hấp dẫn, đứng nghiêm ở cạnh cửa sổ, ánh trăng chiếu nghiêng lên thân thể mềm mại của cô, nói đẹp bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Cô thẹn thùng dịu dàng, quyến rũ ngàn vạn, một lòng chờ đợi Thiên Uy tới chơi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Vũ Tiệp nhìn ra xa ngoài cửa sổ theo thói quen, cái gì cô cũng không thấy được. Bỗng dưng, Vũ Tiệp nhớ lại sự phụ đã từng nói với cô: “Vũ Tiệp, khi ‘pháp lực’ của con biến mất thì điều này chứng con đã tìm được người đàn ông trong định mệnh của con rồi, người đó sẽ quan tâm con, chăm sóc cho con, cho nên con không cần loại thần lực này nữa. Cậu ta sẽ bảo vệ con cả đời.”

Người đàn ông trong định mệnh? Là Thiên Uy sao? Là anh khiến cho pháp lực của cô biến mất.

Trong đầu Vũ Tiệp không khỏi hiện lên những hình ảnh tiêu hồn thực cốt mà Thiên Uy đã mang đến cho cô, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng, trong hai mắt cũng xuất hiện nhu tình trước nay chưa từng có.

Thiên Uy lặng lẽ mở cửa đi vào. Vũ Tiệp đang rơi vào trầm tư nên cũng không bị giật mình. Thiên Uy lập tức nín thở đưa mắt nhìn cô, anh cảm thấy hồn phách của mình đã bị cô đoạt đi mất rồi.

Tóc dài đen mượt nhẹ bay, gò má tròn nhẵn như mỡ đông, hai mắt đen như ánh sao, có lồi có lõm, thân thể mềm mại không tỳ vết, nhất là vẻ thú vị này, phong cách đặc biệt không ai bằng —— trời sinh cảm giác thần bí mơ hồ, hơn nữa phơi bày ra bộ áo ngủ hấp dẫn tân thời. Thiên Uy vừa nhìn thấy máu nóng đã sục sôi rồi. Vũ Tiệp à Vũ Tiệp, em nhất định là yêu nữ, nếu không sao có thể dễ dàng mê hoặc một Quốc Vương dầu hỏa là anh chứ?

Đột nhiên, anh phát hiện trong ánh mắt của cô toát ra nồng đậm tình ý, đây là vì người nào mà nở rộ? Hai mắt Thiên Uy phun ra ngọn lửa tức giận ghen ghét, anh mạnh mẽ khắc chế, dùng hết sức nắm chặt hai quả đấm, lạnh lùng thốt: “Em đang nhớ người nào vậy?”

Anh tự cho là đúng nhận định cô đang suy nghĩ đến người đàn ông đã tặng vòng ngọc cho cô.

Trong bóng tối, giọng nói này có thể nghe rõ ràng như vậy, Vũ Tiệp không khỏi mừng như điên, trái tim nhảy thình thịch không ngừng, cô chợt quay đầu, hai người bốn mắt quắc quít, trong nhu tình mang theo quyến rũ, cô nói: “Nhớ anh!”

Hai chữ này lại làm cho Thiên Uy không biết làm sao, tất cả lửa ghen cũng không khỏi tan thành mây khói, anh chỉ cảm thấy mình bỗng chốc từ địa ngục lên tới Thiên đường, cũng chỉ có Vũ Tiệp mới có thể chi phối tâm tình của anh, khiến cho anh trong một giây có thể xoay chuyển 180 độ. Mặc kệ Vũ Tiệp nói thật hay giả, quên đi! Chuyện này không còn quan trọng nữa.

Thiên Uy vui mừng nhường này, âm thầm mở cờ trong bụng. Mà càng làm anh phấn khởi là —— Lần đầu tiên, Vũ Tiệp chủ động chạy về phía anh.

Vũ Tiệp tỉnh lại trong ngực Thiên Uy.

Cô quan sát trên mặt Thiên Uy mang nụ cười thỏa mãn. Nhớ lại đêm qua, cho dù trong lúc ngủ, anh vẫn còn lẩm bẩm mê sảng: “Vũ Tiệp, Vũ Tiệp.....” Không ngừng gọi tên của cô giống như một đứa bé thất lạc đang tìm mẹ vậy.

Khóe miệng cô nâng nhẹ, khẽ chạm xuống môi mỏng của anh, lặng lẽ xuống giường, phủ thêm áo khoác đen của anh, ngồi bên bệ cửa sổ. Cô thích hưởng thụ ánh nắng ấm áp lúc sáng sớm này, nhưng tròng mắt của cô lại chưa từng rời khỏi khuôn mặt anh tuấn của Thiên Uy.

Có lẽ là do ánh mặt trời phản xạ, vòng ngọc trên tay trái lóe sáng lên, quấy nhiễu tầm mắt của Vũ Tiệp.

Vòng ngọc?

Đã bao lâu rồi cô không còn nhớ đến người đó?

Cho đến giờ phút này.

Cô đưa tay phải ra cầm vòng ngọc theo thói quen, đây chẳng qua là động tác tự giác và lơ đãng. Về mặt cô nghiêm chỉnh, tập trung tinh thần tự hỏi “Tương lai” của mình.

Mình đã không về được thời đại của mình, tại sao không buông tha vòng ngọc, hòa thuận vui vẻ ở cùng Thiên Uy? Mình không nên lưu luyến quá khứ nữa.

Hướng chi, đêm qua bọn họ đã tâm đầu ý hợp cam kết: Đời này cô là “Nữ nô” chuyên dụng của anh!

Thần thái cô sáng láng, lại dịu dàng như nước nhớ lại lưu luyến đêm qua. Đúng, mặc kệ thân phận là gì, cô đều dự định toàn tâm toàn ý hầu hạ Thiên Uy rồi, cô không nên hai lòng.

Cho nên, lấy vòng ngọc xuống là điều chứng tỏ tốt nhất cô không hai lòng, khi Thiên Uy tỉnh lại, nhìn thấy tay trái của cô trống không, chắc hẳn anh ấy sẽ vui vẻ ôm ngang cô lên giường, đối với cô vừa hôn vừa gặm..... Nghĩ đến chỗ này, cô không khỏi cười duyên liên tục.

Cầm vòng ngọc này một lần cuối cùng! Cô nói với mình như vậy. Sau đó ném vòng ngọc này đi —— vứt bỏ đi quá khứ, cô chỉ muốn nắm chặt hiện tại!

Không đành lòng xua đi cảm xúc này, Vũ Tiệp đau lòng một hồi, lòng chua xót khiến hốc mắt cô có chút ướt át. Cô cầm vòng ngọc một thời gian thật dài, không biết qua bao lâu, rốt cuộc lúc cô quyết định phải nhanh chóng giải quyết —— đáng tiếc, cô vẫn chậm một bước.

25. Chương 8-1

Edit: lamnguyetminh

Beta: Tử Liên Hoa

“Tại sao?”

Một tiếng gào đau đớn truyền vào trong tai Vũ Tiệp. Trong vẻ mặt dữ tợn, tức giận của Thiên Uy còn ẩn chứa bi thương, đau đớn, khí thế của anh như con sói hoang bị thương, quét khắp cả căn phòng.

“Thiên Uy....” Cô muốn giải thích, nhưng anh không hề cho cô cơ hội, anh mất đi lý trí, cắt đứt từng câu nói của cô.

“Cô vẫn yêu người đã tặng cô vòng ngọc!” Anh hung hăng ép hỏi, cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã điên cuồng túm lấy cô, nghiêm nghị hỏi: “Phải không? Phải không? Phải...Hay....Không?”

Anh siết chặt eo thon của cô, giống như muốn dồn hết sức lực của mình vào lòng bàn tay đang ôm lấy cô, Vũ Tiệp đau đến chảy nước mắt.

“Có phải cô lại định rời khỏi tôi đúng không?” Giọng nói của anh tràn đầy khủng hoảng.

“Cô là kẻ thích lừa gạt người khác, mỗi lần đều giả vờ đón ý hòa theo tâm ý của tôi, ở trên giường ngọt ngào ngào ngào với tôi, dáng vẻ cam tâm tình nguyện dâng hiến, hết sức lấy lòng tôi, thế nhưng đều là những kỹ xảo lừa người của cô. Cô xoay tôi vòng vòng, để cho tôi giao ra trái tim và cơ thể tôi, cô lại chẳng hề quý trọng, chỉ muốn lợi dụng sự tin tưởng của tôi để chạy trốn khỏi tôi....” Thiên Uy gầm lên một tiếng đinh tai nhức óc.

“Tại sao, tại sao, tôi thua kém gã ta sao? Rốt cuộc tôi thua kém gã ta ở điểm nào, chẳng lẽ ở trong lòng cô, tôi vĩnh viễn không quan trọng bằng gã ta sao?”

Thiên Uy đột nhiên buông lỏng tay, Vũ Tiệp lão đảo ngã ra sau, một phát ngã xuống đất. Đau lòng lau nước mắt, cô thử giải thích: “Không! Không phải như vậy, em....Em muốn ở lại.....Em muốn ở lại....”

“Hừ!” Thiên Uy cười lạnh.

“Đừng có gạt người.”

Anh chất vấn: “Nếu như bây giờ gã ta xuất hiện ngay trước mắt cô, cô nhất định sẽ không chút do dự chạy về phía gã ta, đúng không?”

“Không!” Hai mắt cô đầm lệ, phản bác: “Em không biết, em sẽ không....”

“Thật sao?” Thiên Uy hừ lạnh một tiếng.

“Chẳng lẽ cô không yêu gã ta nữa à?” Anh tiếp tục thay cô nói ra tiếng lòng của cô.

“Cô yêu gã ta, nếu không sẽ không có vẻ mặt luyến tiếc, đau lòng kia....”

Vũ Tiệp im lặng, cô không thể lừa mình dối người nữa. Thiên Uy nói đúng là sự thật, thế nhưng....

Thiên Uy phát ra tiếng cười nhạo lạnh lùng, thì ra, đêm qua bọn họ đã thề nguyện tâm linh tương thông, chẳng qua là một lời nói dối hoa lệ mà thôi. Tại sao trong nháy mắt, lại để cho anh rơi từ thiên đường xuống địa ngục chứ, anh hận lắm!

“Tôi hận nhất là ai lừa dối tôi....” Thiên Uy oán hận nói.

“Cút đi!” Anh hét lớn.

“Mau cút ra khỏi đây đi, cưỡi ngựa rời khỏi thành.” Tất cả lý trí và sự nhẫn nại của anh đã biến mất theo cơn đau đến xé lòng kia rồi.

“Đừng để cho tôi phá hủy cô, giết chết cô....”

Vũ Tiệp bị dọa sợ đến run rẩy trong lòng, cô hiểu rõ lời nói chứa đầy ẩn ý của Thiên Uy, anh muốn cô chạy mau, anh sợ mình lại dẫm lên vết xe đổ, đối xử tàn bạo với cô giống như lần trước. Hiện tại anh đã bị mất khống chế, hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi anh sẽ gây ra vết thương kinh khủng nào cho cô nữa?

Giờ phút này, Vũ Tiệp hoàn toàn hoang mang lo sợ, cô vội vàng lão đảo bò dậy, mở cửa chính, xông ra ngoài.

Mà bên tai cô cũng nghe rõ tiếng đập phá như trời long đất lở, cái ghế, vật dụng, thủy tinh, đập đập, ném ném. Cô chạy như điên xuống lầu, rất nhanh liền nghe thấy đám người hầu hoảng sợ hô to: “Tộc trưởng nổi điên rồi.”

Cô thật sự là hồn xiêu phách lạc, lao ngay đến chuồng ngựa, nhìn thấy Ngự Phong đang an tĩnh ăn cỏ, không nói hai lời, liền nhảy lên lưng ngựa, mới lao ra khỏi chuồng ngựa, đã thấy Thiên Uy cũng chạy ra ngoài phòng, rú lên điên cuồng.

Vũ Tiệp không dám nhìn nữa, cô cưỡi Ngự Phong, chạy băng băng trên sa mạc mênh mông, cát vàng cuộn cuộn, nước mắt to như hạt đậu ào ào rơi xuống. Đang hoảng sợ vì không còn chỗ nào để đi thì một cơn mưa lan đến....

Tộc trưởng điên rồi! Đám người hầu đều vô cùng khiếp sợ, càng thêm châu đầu ghé tai, nhỏ giọng xầm xì.

Một tòa thành nguy nga, chỉ cần tộc trưởng bước đến đâu thì chỗ ấy đều trở nên hoang tàn, gần như thay đổi hoàn toàn, chỉ còn đồng hoang tàn đổ nát thôi. Không một ai dám hỏi.

Đợi đến khi Thiên Uy đã xả giận xong, anh dầm lên những mảnh vụn ở trên mặt đất, ngồi trong một góc phòng, bắt đầu uống rượu. Vì muốn quên đi chuyện Vũ Tiệp rời đi, phản bội, vì muốn vứt bỏ đi nỗi đau đớn như bị xé nát thành từng mảnh, anh quyết tâm phải uống cho say mềm.

Từng ngụm rượu nồng được nuốt xuống, đột nhiên truyền đến một loạt tiếng nổ vang ầm ầm, giống như sắp tận thế, uy lực to lớn, rung chuyển cả tòa thành rộng lớn, mà thủy tinh cũng bể tan tành, thành trăm ngàn mảnh, rất nhiều người không kịp trở tay, té lăn trên đất.

Chuyện gì xảy ra vậy? Mọi người đều không biết đầu đuôi, không hiểu ra sao.

Harder chạy như điên, xông vào, thở không ra hơi, kêu trời kêu đất: “Tộc trưởng, tộc trưởng....Ở bên ngoài, cách tòa thành hai mươi km...Ông dẫn đầu lại....Nổ tung....Ngọn lửa bùng lên bốn phía, còn mạnh hơn cả lần trước....Thật sự rất dọa người!”

Thánh Allah!

Thiên Uy vô tri vô giác nghĩ, bình rượu trên tay đã rơi xuống đất, ở trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ duy nhất là: Vũ Tiệp đâu rồi?

Xà Thần nổi giận ư? Cho nên lại giáng xuống trận đại nạn này sao?

Ngọn lửa bùng cháy hơn mười tiếng, Thiên Uy giống như kẻ điên, liều mạng tìm kiếm Vũ Tiệp ở bên ngoài ngọn lửa, nhưng lại mờ mịt, không hề có chút dấu vết. Vũ Tiệp giống như đã tan biến, còn Ngự Phong lại xuất hiện giống như một kỳ tích, nó bình an vô sự, chỉ là chủ nhân của nó đã không thấy nữa.

“Ngự Phong,” Thiên Uy kéo chặt dây cương của con ngựa, vội hỏi: “Nói cho ta biết, chủ nhân của mày đâu rồi? Chủ nhân của mày đâu rồi?” Anh ép hỏi.

Ngự Phong hí dài không dứt, tiếng hí tràn đầy bi thương.

Thiên Uy nghe thấy, không khỏi đau thấu tim gan.

“Vũ Tiệp, Vũ Tiệp....” Anh không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, chạy ở trên cát, kêu rên khóc rống.

Ngày thứ nhất, ngày thứ hai, ngày thứ ba....Thôn dân nghị luận ầm ĩ, đều nói biến cố này xảy ra là do tộc trưởng giết rắn đuôi chuông, đây là “báo ứng”, “tai nạn” do Xà Thần giáng xuống, cho nên ngọn lửa vẫn lan tràn, tàn phá bờ bãi, thiêu đốt gần hai mươi km. Lần này là tộc trưởng gieo gió gặt bão nên không một ai chịu nhúng tay dập tắt lửa cho.

Thiên Uy giống như cái xác không hồn, lang thang ở bên ngoài đám cháy, đi rồi đi, anh đã mất đi tất cả ý thức rồi!

Vũ Tiệp, em đang ở đâu? Em không thể gặp bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào, em không thể rời khỏi tôi, em không thể mất mạng trong biển lửa được, em không thể chết được, tôi cần có em....

Nếu như em có thể trở lại bên cạnh tôi, tôi tình nguyện, tôi đồng ý, em có thể ở cùng với người đàn ông em yêu, tôi sẽ không tức giận, không ghen tỵ, không bao giờ nổi điên, cũng không dùng bạo lực với em nữa....Van xin em, hãy trở lại đi!

Thiên ngôn vạn ngữ (ngàn lời muốn nói), vào lúc này chỉ hóa thành một câu: Tôi yêu em, tôi không thể không có em, tôi không thể mất đi em, Vũ Tiệp của tôi.....

“Tộc trưởng.....”

Nhìn bộ dạng như sắp chết của Thiên Uy, vị tộc trưởng thành Harder thật không đành lòng, anh ta bước lên trước, nói với Thiên Uy đang quỳ trên cát: “Ngài đã không ăn uống gì suốt bốn ngày rồi, coi như thân thể bằng sắt cũng chẳng chịu nổi đâu! Tộc trưởng, về thành trước đi!”

“Không! Tôi muốn tìm được Vũ Tiệp, tôi nhất định phải tìm được cô ấy!” Thể xác và tinh thần của Thiên Uy đã quá mệt mỏi, chỉ còn lại chút ý chí cuối cùng đang gắng gượng, tìm được Vũ Tiệp chính là chấp niệm duy nhất của anh.

“Tộc trưởng!”

Harder tận tình khuyên bảo: “Tôi đã phái người đi tìm trong vòng năm mươi km quanh đây rồi, hoàn toàn không có kết quả gì! Hơn nữa, trận hỏa hoạn này đã lan ra gần hai mươi km, dựa theo tốc độ cưỡi ngựa lúc đó của Vũ Tiệp thì hoàn toàn không thoát được vụ tai nạn này, Vũ Tiệp nhất định....” Anh ta không đành lòng nói tiếp.

26. Chương 8-2

“Cho dù thế nào, cứ chờ dập tắt lửa xong, chúng ta sẽ cùng nhau đi tìm Vũ Tiệp! Tộc trưởng, ngài cần nghỉ ngơi thật tốt, khôi phục thể lực mới được.” Anh ta vội vàng nói sang chuyện khác.

“Thật sao?” Khuôn mặt Thiên Uy đầy vẻ hốt hoảng, nói.

“Vũ Tiệp nhất định không có chuyện gì, nhất định không có chuyện gì, đúng không?”

“Dĩ nhiên, Vũ Tiệp nhất định không có chuyện gì.” Harder an ủi, nhưng trong lòng lại nghĩ: Mới là lạ đó! Nhất định là dữ nhiều lành ít rồi. Nhưng vì an ủi tộc trưởng, anh ta đành nói dối có thiện chí thôi.

Anh ta thật sự không hiểu, Vũ Tiệp chỉ là một nữ nô thôi, sống hay chết, tộc trưởng quan tâm làm gì chứ? Hừ! Thật sự không biết Vũ Tiệp đã đốt loại hương thơm nào nữa!

“Tộc trưởng....” Anh ta còn muốn mở miệng khuyên nhủ.

“Có cách nào nhanh chóng dập tắt lửa không?” Thiên Uy hồn xiêu phách lạc, nói.

“Có cách gì không?”

“Tộc trưởng....” Harder thật sự bó tay, hết cách.

Xem ra tộc trưởng đã đánh mất lý trí rồi, anh ta đành kiên nhẫn đáp: “Dùng sức người dập lửa là không thể được! Theo kinh nghiệm trước kia, ngọn lửa bùng cháy do ống dẫn dầu nổ mạnh, ngoài trừ thánh Allah từ bi, tưới nước cam lộ để dập tắt lửa ra thì không có cách nào để dập tắt. Chỉ có thể để nó bùng cháy, thiêu đốt tất cả mọi thứ.”

Anh ta ngừng một chút, nói tiếp: “Trận hỏa hoạn lần này còn nghiêm trọng hơn trận nổ mìn dầu lần trước, hơn nữa.....Thôn dân cho rằng trận hỏa hoạn này là do Xà Thần tức giận trả thù, nên không ai dám nhúng tay vào.”

“Cho nên, trận hỏa hoạn này có thể sẽ bùng cháy trong một thời gian rất dài.....” Thiên Uy mất hồn, tiếp lời.

“Có lẽ vậy!” Harder thành thật trả lời.

“Tộc trưởng, nghĩ thoáng chút đi! Đây có lẽ là ý trời đó!”

Ý trời ư? Ý của thánh Allah ư? Muốn Vũ Tiệp rời khỏi anh sao? Muốn Vũ Tiệp biến mất khỏi sinh mệnh của anh sao?

“Không.....” Thiên Uy điên cuồng hét lên.

“Không! Không! Tôi không cho phép, tôi không cho phép, tôi không cho phép ngọn lửa mang Vũ Tiệp đi....” Hồn phách của anh giống như đã bị ngọn lửa mãnh liệt hút đi rồi.

Trong cơn điên cuồng, anh đột nhiên đứng dậy, xông vào trong biển lửa.....

“Tộc trưởng....” Harder kinh hãi, vội vàng ngăn cản thân thể to cao của tộc trưởng, vừa ôm chặt lấy eo hông của Thiên Uy, vừa lớn tiếng hô: “Có ai không! Mau! Mau! Khống chế tộc trưởng! Tộc trưởng điên rồi, tộc trưởng điên rồi....”

Sức lực của Harder hoàn toàn không ngăn được Thiên Uy, chỉ chốc lát sau, anh ta đã bị Thiên Uy hất ngã trên mặt đất. Chỉ là, may thay, lúc này có bốn, năm người đàn ông cường tráng chạy đến, hợp sức ngăn cản Thiên Uy. Thiên Uy không địch nổi bọn họ, đành phải mặc cho bọn họ nâng lên, đưa về trong thành.

Nhưng anh vẫn phản kháng, quỳên đâm cước đá như cũ, khiến cho Harder hết cách, đành phải đánh Thiên Uy một quỳên. Thiên Uy liền yên tĩnh, bởi vì, anh đã hôn mê rồi.

Đêm đen tĩnh mịch, nhưng bầu trời lại sáng rõ như ban ngày, ánh lửa chói mắt nổi lên bốn phía, nhảy múa trong trời đêm, tỏa ra vẻ đẹp và sức hấp dẫn riêng của nó. Đáng tiếc, đẹp đẽ cũng chỉ là biểu tượng, thứ thật sự mê hoặc lòng người của ngọn lửa chính là sự vô tình và khó đoán của nó! Khi nó nhảy múa điên cuồng thiêu đốt tất cả, đến tàn dư cũng không còn.

Thiên Uy tỉnh lại, bên trong tối đen, anh lắng nghe từng cử động ở bên ngoài, đám người hầu nhỏ giọng thì thầm, bốn phía tĩnh lặng, giọng nói của bọn họ trở nên rất rõ ràng. Anh muốn đứng lên nhưng chân tay mềm nhũn, đầu óc quay mòng mòng, trước mắt đầy sao, thật có lòng mà vô lực mà!

Đám người hầu nói: “Tộc trưởng điên rồi sao? Còn muốn tìm nữ nô đó hả? Làm sao có thể tìm được chứ? Ngọn lửa lớn như vậy, cô ta nhất định bị thiêu thành tro bụi, tung bay theo gió rồi, sợ rằng không còn chút tro tàn nào.”

“Đến cả tro cốt cũng không còn, thật đáng thương!”

“Đúng đấy!”

“Nhưng làm sao các người biết được cô ta thật sự bị lửa thiêu chết chứ?”

“Chúng ta không dám nói cho tộc trưởng, sợ ngài ấy bị đả kích quá lớn.” Đây là giọng nói của Harder, Thiên Uy nhận ra được.

Harder nói: “Thật ra thì, có thôn dân thấy Vũ Tiệp tự biến mất....” Anh ta cố ý dừng lại, khiến mọi người sinh lòng tò mò.

“Nữ nô đó biến mất ư?”

“Sao lại biến mất?” Đoàn người kinh ngạc không thôi.

“Quá kỳ quái rồi!”

“Biến mất ở trong biển lửa đấy!” Harder chậm rì rì nói.

“Vị thôn dân kia nói Vũ Tiệp nhảy vào trong lửa liền biến mất.”

“Nhảy vào trong lửa sao?” Một vị hầu gái thở nhẹ một tiếng, nói tiếp: “VẬY nhất định sẽ bị thiêu chết!”

“Không! Cô sai lầm rồi.” Harder tiếp tục nói: “Cô đã từng xem qua những hình ảnh đáng sợ và quá trình một người bị thiêu sống rồi, ít nhất phải mất chừng một phút. Nhưng Vũ Tiệp thì không! Cô ta vừa vào biển lửa, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi....”

Bỗng chốc, mọi người đều trợn mắt há mồm, Harder lại thêm mắm thêm muối, nói: “Chưa đến một giây đâu! Đó có phải rất đáng sợ hay không?”

“Đúng đấy!” Mọi người ào ào gật đầu tán thành.

“Quá kỳ quái rồi!”

Trong lời bàn tán xì xào, đột nhiên vang lên một câu kinh người: “VẬY chính là yêu thuật rồi! Nữ nô của tộc trưởng chính là yêu nữ, cho nên mới xảy ra chuyện quỷ quái đó. Là cô ta, nhất định là cô ta, cho nên chúng ta mới liên tục gặp tai nạn, mới dẫn đến trận đại hỏa hoạn kia....”

“Đúng! Tất cả đều do cô ta giở trò quỷ, cô ta là yêu nữ!”

“May mà cô ta đã rời khỏi tộc trưởng và chúng ta rồi, nếu không, mọi người nhìn đi, tộc trưởng sắp bị yêu pháp của cô ta mê hoặc đến thần hồn điên đảo, rồi loạn thần kinh rồi, còn quên mình, muốn nhảy vào trong biển lửa nữa chứ!”

“Đúng vậy! Tộc trưởng muốn nhảy vào biển lửa tự sát, đúng là hành động điên rồ. Chắc chắn yêu nữ kia đã hạ ma chú với tộc trưởng, khiến tộc trưởng yếu đuối, mềm lòng, chúng ta phải bảo vệ tộc trưởng....” Mọi người ríu rít nói chuyện.

“Không thể để cho tộc trưởng gặp bất cứ bất trắc nào....”

Trong đôi mắt đen của Thiên Uy là vẻ trống rỗng vô hồn, nhìn chăm chăm trần nhà, khóe mắt chảy xuống giọt lệ đau đến xé lòng. Tin tức này hoàn toàn khiến anh tan nát cõi lòng.

Cô biến mất ở trong ngọn lửa. Giống như lúc đầu....Cô chạy ra từ trong biển lửa.....Chẳng lẽ, cô thật sự là đến vô ảnh đi vô tung sao? Ngoại trừ biết cô tên là Vũ Tiệp ra, anh hoàn toàn không biết gì về cô cả!

Vũ Tiệp? Rốt cuộc em là ai? Là thần thánh phương nào?

Tôi hi vọng em chỉ là không thấy, chỉ là biến mất mà không phải đã chết trong biển lửa! Tôi tin tưởng em vẫn còn sống, vẫn tồn tại trên thế giới này. Còn tôi, sẽ gắng sức tìm kiếm em, bất kể đi đến chân trời góc biển nào. Mặc kệ ở bất cứ chỗ nào trên thế giới, tôi cũng phải tìm được em! Thiên Uy âm thầm thề.

Anh liên tục nói với bản thân: Nếu như em thật sự trôi dạt, mất tích trong biển lửa, như vậy, nếu tôi lao vào biển lửa, có phải cũng sẽ biến mất hay không? Có phải chúng ta sẽ gặp nhau trong biển lửa hừng hực hay không.....

Chúng ta có thể vĩnh viễn nắm tay, tôi có thể có được em, em sẽ chẳng thể rời xa tôi nữa, đúng không? Em, tôi, còn cả Abraham, chúng ta sẽ vĩnh viễn không chia cách, đúng không!

Mấy ngày qua, trong đầu Thiên Uy chỉ có một ý nghĩ: Ở trong biển lửa, anh có thể nhìn thấy Vũ Tiệp.

Đây là một suy nghĩ điên cuồng đến nhường nào chứ! Chẳng lẽ Thiên Uy không biết, lao vào trong biển lửa, nhất định sẽ bị thiêu chết sao? Chết ở trong thế lửa hừng hực!

Chỉ là, bây giờ anh có khác gì với kẻ đã chết đâu? Bóng dáng của Vũ Tiệp đã chiếm trọn tâm trí, chiếm trọn từng góc trong lòng anh, cả ngày lẫn đêm, quấn quanh tâm hồn chỉ có hai chữ - Vũ Tiệp. Thân thể của anh, trái tim của anh đã chìm trong đám lửa kia rồi....

Mấy ngày nay, anh bình tĩnh lạ thường, trừ lúc ngủ nghỉ, khi anh tỉnh lại vẫn luôn hoảng hoảng hốt hốt, thỉnh thoảng còn hỏi Harder: “Lửa....Vẫn còn chứ?”

Khuôn mặt Harder có vẻ buồn rầu, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Vẫn cháy, hơn nữa còn càng cháy càng lớn!”

Thiên Uy nghe xong không buồn mà vui, cười ha ha, nói: “Quá tuyệt vời, quá tuyệt vời....Thật tốt quá....” Giống như tin tức này đã khiến anh vô cùng phấn chấn.

“Tộc trưởng....”

Harder nhất thời lúng túng, hoài nghi, có phải tinh thần của tộc trưởng đã đổi khác hay rối loạn rồi không? Có người lại vỗ tay khen hay vì lửa cháy hừng hực sao? Tộc trưởng nổi điên rồi hả? Harder khẩn trương không thôi. Thế nhưng, chính câu nói tiếp theo của Thiên Uy đã khiến cho Harder cảm thấy, tộc trưởng vẫn rất bình thường.

Thiên Uy dùng giọng bình tĩnh, hỏi: “Harder, Vũ Tiệp....Đúng là....Biến mất ở trong biển lửa sao?”

Ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Harder, nhưng không có chút điên cuồng nào.

“Nói thật đi, đừng gạt tôi nữa.” Anh nhất định phải chứng thực rõ ràng.

“Chuyện này....” Harder cúi đầu.

“Đúng vậy. Xin tha thứ cho chúng tôi vì không dám nói cho ngài biết, chúng tôi lo lắng cho thân thể của ngài....” Harder hơi kinh hoàng, nói.

“Xin đừng trách tội tôi!” Anh ta đột nhiên quỳ xuống.

“Chúng tôi vẫn trung thành và tận tâm với tộc trưởng, không hề gian dối, chúng tôi tuyệt đối không phản bội tộc trưởng....” Trong sa mạc, mất đi người hầu trung thành, cái giá phải trả luôn luôn là tử vong.

“Yên tâm, tôi không thêm để ý.” Thiên Uy cười âm đạm.

”Tôi chỉ muốn biết lời nói thật thôi, hiểu không?”

“Lời nói thật.”

“Điều này....” Harder chần chờ một lát, đành phải nói rõ đầu đuôi, lời nói giống hệt như lời Thiên Uy đã “nghe lén” lần trước.

Xem ra, đây tuyệt đối là “sự thật” rồi! Thiên Uy vừa mừng vừa sợ, lẩm bẩm: “Rất tốt, rất tốt, rất tốt!” Anh vui mừng nhưng những giọt lệ lại từ từ chảy xuống.

Harder nhìn kỹ Thiên Uy, không khỏi buông xuống một tảng đá lớn ở trong lòng, tộc trưởng nghe rõ sự thật là Vũ Tiệp đã mất tích, nhưng không còn đáng về đau khổ, liên tục kêu gào giống như trước kia, vậy chúng tôi....Vậy chúng tôi tộc trưởng không quan tâm đến yêu nữ đó rồi! Yêu nữ kia cũng không thể dây dưa với tộc trưởng nữa.

Harder rất vui mừng, sau khi bị Thiên Uy đuổi đi, anh ta vội chạy đến đại sảnh, cho gọi tất cả người hầu đến rồi “tuyên bố”: Tộc trưởng bình thường lại rồi!

Trong đại sảnh hoan hô ầm ỹ, tinh thần quần chúng sôi trào!

Đêm khuya yên tĩnh, không có bất kỳ một âm thanh nào, miêu tả này đúng là rất phù hợp với tình hình hiện tại ở bên trong tòa thành! Đây là do Thiên Uy “dụng tâm lương khổ”, cố ý sắp xếp.

Trừ Thiên Uy ra thì bây giờ không còn một ai ở trong tòa thành nữa. Bởi vì, Thiên Uy đã ra lệnh cho tất cả người hầu đến giám sát đám cháy, canh phòng nghiêm ngặt. Thế lửa càng lúc càng lớn, sẽ tạo thành thương tổn và uy hiếp với người dân ở gần đó. Thiên Uy có thể chấp nhận chuyện ông dẫn đầu nổ tung sẽ khiến cho anh tổn thất rất rất lớn, dù sao có hủy, có phá thế nào thì mãi mãi không đáng kể so với nguồn của cải của anh, huống chi anh còn chẳng thêm để ý đến của cải. Anh lo lắng nhất chính là, anh không cho phép bất kỳ ai chết trong trận đại hỏa hoạn này, vì sinh mạng là thứ quý giá nhất.

Thế nhưng.....Vũ Tiệp thì sao? Anh dùng sức lắc lắc đầu, an ủi mình: “Vũ Tiệp còn sống, Vũ Tiệp còn sống.....”

Anh tập tễnh xuống giường, đứng lung lay, mặc dù đầu vầng mắt hoa nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp, nhìn chăm chăm bên ngoài cửa sổ, nhìn thẳng vào biển lửa đỏ rực ở phương xa, Thiên Uy biết, thời gian đã đến rồi.

Mấy ngày nay anh liều mạng ngủ nghỉ, cố gắng ăn cơm, chính là vì muốn khôi phục thể lực!

Tuy rằng vì quá “đau thương” đã khiến cho sức khỏe của anh khôi phục hơi chậm. Không được, anh phải gắng sức giữ gìn thể lực và sự chịu đựng, chuẩn bị nghênh đón mọi tình huống bất ngờ!

Đuổi tất cả tôi tớ đi, không bị người hầu ngăn cản, Thiên Uy mới có thể dễ dàng hoàn thành kế hoạch của mình. Anh chậm rãi đi ra khỏi phòng, bước chân hơi bất ổn đi về phía chuồng ngựa, gọi khẽ: “Abraham, Abraham.”

27. Chương 8-3

Con ngựa nghe thấy chủ nhân gọi mình, mặc dù thương thể chưa tốt lắm, nhưng nó vẫn phần chần chừ tinh thần, hí dài một tiếng xem như đáp lại, bởi vì, đây là lần đầu tiên trong khoảng thời gian qua, chủ nhân chủ động tới tìm nó!

“Hí...hí...” Đương nhiên, cảm giác hưng phấn không thể diễn tả.

“Abraham!”

Thiên Uy đi về phía nó, về mặt cứng chiều, chăm chú nhìn con ngựa mà anh yêu mến nhất. Anh vuốt ve sống lưng con ngựa, đau lòng và hối hận, nói: “Thương thế của mày đỡ chưa? Ta rất xin lỗi mày, không nên nhất thời bực bội, đánh mất lý trí mà phạt mày nặng như vậy. May mà mày không có việc gì, nếu không ta sẽ hối hận cả đời....”

Abraham đến gần Thiên Uy, nó hoàn toàn hiểu được tâm ý của chủ nhân, nó biết chủ nhân vẫn rất đau buồn, nó liên tục cọ cọ trước ngực Thiên Uy. Trong khoảnh khắc ấy, một tình cảm nồng đậm đang khuấy động Thiên Uy và Abraham.

“Abraham.”

Thiên Uy ôm lấy đầu con ngựa, không ngừng lẩm bẩm: “Vũ Tiệp đi rồi....Cô ấy đã biến mất....Cô ấy rời khỏi ta rồi....”

Anh nói rất nhiều, rất nhiều với Abraham, cuối cùng, anh kiên quyết khẩn cầu: “Mày có nguyện ý theo ta nhảy vào đám lửa, sum vầy với Vũ Tiệp ở trong đó không?” Đôi mắt Thiên Uy sáng rực rỡ, bật cười, giống như mộng đẹp đã trở thành sự thật.

“Đến lúc đó, ở trong ngọn lửa chỉ có mày, ta và Vũ Tiệp....”

Abraham dùng hành động để tỏ rõ lòng “trung thành” của nó, nó hí dài một tiếng, đạp bước tại chỗ. Bởi vì sự phấn chấn của con ngựa, Thiên Uy càng thêm “hung hũu thành trúc”(trong lòng đã có tính toán trước). Anh hăng hái nhảy lên lưng ngựa, kéo dây cương, Abraham lập tức lao ra khỏi chuồng ngựa, hướng về phía trước.

“Đi! Đi tìm Vũ Tiệp yêu quý của chúng ta thôi!” Thiên Uy lộ ra thần thái phi phượng, tư thế oai hùng, sục sôi, thét lên.

Anh phóng đến phòng bảo vệ tòa thành từ bên ngoài, cảnh vệ thấy tộc trưởng cỡi Abraham muốn lao ra khỏi thành, liền nổ nụ cười hớn hở. Xem ra, tộc trưởng và Abraham đã hòa thuận như lúc ban đầu rồi!

“Xin hỏi tộc trưởng muốn đi đâu vậy?”

“Đi xem tình hình hoả hoạn như thế nào?” Thiên Uy đã khôi phục vẻ uy nghiêm lúc trước.

Cảnh vệ nhìn ngọn lửa đỏ rực ở phương xa, tâm tình cũng rất nặng nề.

“Tộc trưởng, đi thông thả.” Bọn họ đồng thanh nói.

Thiên Uy gật đầu, nhìn thấy cây súng rifle trên tay bọn họ, nội tâm hơi động, nói: “Đưa súng cho tôi, tôi cũng cần dùng súng.”

Cảnh vệ không nghi ngờ gì mà giao súng cho tộc trưởng, Thiên Uy cũng không quay đầu lại, cỡi Abraham chạy về phía sa mạc mệnh mông bát ngát.

“Tộc trưởng....” Đám người hầu đã thấy tộc trưởng uy phong lẫm liệt đến rồi.

Ngọn lửa to ngút trời cuốn hết mọi thứ xung quanh, khắp nơi đều là tiếng gió rít mạnh, một cảnh quỷ khóc thần gào. Ngọn lửa bùng lên khắp nơi, thiên biến vạn hóa (thay đổi khôn lường), chỉ nhìn nó, cũng đủ khiến người ta hồn xiêu phách tán, tâm thần kinh hãi.

Lửa - là một sức mạnh rất thần bí!

Khuôn mặt Thiên Uy nặng nề, nhìn chăm chăm ngọn lửa, ánh mắt âm u lạnh lẽo tràn đầy đau thương.

Ngọn lửa à! Ta là vua trong sa mạc, ta là “Báo sa mạc”, trong sa mạc, ta phải có quyền uy và sức mạnh vô thượng, gió cát sa mạc vô tình và mi, đừng mơ tưởng mang người ta yêu rời khỏi ta! Thiên Uy kiên định nghĩ tới, không hề e ngại ngọn lửa đang giương nanh múa vuốt kia!

“Abraham, chuẩn bị xong chưa?” Mang theo quyết tâm tất thắng, anh nhẹ nhàng vuốt ve cổ con ngựa, hỏi.

Abraham khẽ lúc lắc đầu coi như đáp lại.

Thiên Uy cắn răng một cái, bắt ngờ kéo dây cương xông về phía trước, làm cho mọi người kinh sợ.

“Không được đến gần tôi.....Tôi sẽ nổ súng đó.....” Giọng điệu bình tĩnh và chuyên chế của anh đã trở lại rồi.

Mọi người vừa kinh ngạc vừa luống cuống tay chân, không dám động đậy. Thiên Uy nhìn kỹ vẻ mặt của từng người lần cuối, ngay lúc mọi người chưa hoàn hồn, Thiên Uy đã cỡi Abraham, nhảy vào trong biển lửa hùng hực mẽ mẽ.....

“A!.....”

Mọi người như sực tỉnh lại từ trong mộng, rất nhiều tiếng kêu sợ hãi đã vang lên.

Tộc trưởng nổi điên hả? Ngài ấy vậy mà nhảy vào biển lửa tự sát, ngài ấy cỡi Abraham cùng nhau nhảy vào trong biển lửa.

Tộc trưởng biến mất rồi, không thấy nữa! Chỉ trong nháy mắt ấy....

Mọi người không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, không thể tin nổi. Thật không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Ngài ấy biến mất ở trong biển lửa rồi hả? Làm sao có thể? Là Hỏa Thần (thần lửa) mang ngài ấy đi sao?

Tiếng thét chói tai vang tận mây xanh, theo một trận gió nóng thổi tới, sau khi bị một ngọn lửa cuốn lấy, cô lên rơi vào trạng thái bất tỉnh.....Vũ Tiệp lại rơi vào trong thời không một lần nữa.

“A.....” Ngay tại một phần ngàn giây, cô lại trở về chỗ ở mà cô quá quen thuộc.

Nơi này là.....Cô đang ở đâu?

Cô choáng váng, ngẩn người ngồi ở trên mặt đất vắng vẻ, đìu hiu, ở ngay phía trước cách cô không xa, ngọn lửa đỏ rực đang bùng lên, không ngừng lan ra thành ngọn đuốc hùng hực.

Là Ngọc Phật tự đang cháy sao? Suy nghĩ của cô tích tụ lại từng chút một, rồi lại giống như chìm vào trong sương mù. Cô không thể hiểu rõ, hay là chẳng hiểu ra sao.

Thiên Uy đâu? Suy nghĩ đầu tiên của cô là anh.

Anh còn đang tức giận sao? Nghĩ đến cảnh tượng khiến người ta kinh sợ đó, Vũ Tiệp không khỏi rùng mình một cái. Cô nhìn chiếc vòng ngọc đang đeo trên tay trái của mình, nhớ đến hình ảnh Thiên Uy ghen tuông chỉ vì một chiếc “Vòng ngọc”, cơn giận của anh giống như núi lửa đang bùng nổ vậy.

Ai! Đây đúng là tai bay vạ gió mà!

Vòng ngọc ư? Cô hoảng sợ nghĩ. Hỏa thiêu Ngọc Phật tự sao? Giống như dây cung đang bị kéo căng đột ngột đứt đoạn, cuối cùng Vũ Tiệp đã hiểu, cô trở về rồi! Cô lại quay về thời đại của mình rồi!

Làm sao có thể, không thể nào! Đây nhất định là một giấc mộng. Cô đang ở bên cạnh Thiên Uy, cô đang cỡi Ngự Phong trong sa mạc, sau đó một biển lửa đã chôn vùi cô....

Trong nháy mắt, cô liền ngã xuống đất cát. Cô từ từ nhớ lại, nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra. Đột nhiên, tiếng kêu gào âm ỹ xen lẫn tiếng vó ngựa từ từ truyền đến.....

28. Chương 9-1

Vũ Tiệp không có thời gian suy tính, tất cả mọi chuyện đều xảy ra với tốc độ nhanh như chớp.

“Mạc Vũ Tiệp! Là Mạc Vũ Tiệp ——” Một tiếng thét thảm thiết truyền đến.

“Là ả ta đã phóng hỏa đốt chùa miếu, là ả ta phóng hỏa, ả ta phóng ——”

“Chúng tôi đã tìm được ả ta, chúng tôi đã tìm được thủ phạm, chúng tôi đã tìm được tên đầu sỏ phóng hỏa rồi!”

“Bắt lấy ả ta! Bắt lấy ả ta! Không thể để cho ả ta chạy trốn, chúng ta phải xử phạt ả, trừng phạt kẻ đã ác ý phóng hỏa này, ác có ác báo, ả ta phải bị báo ứng ——”

“Ả ta đã phóng hỏa đốt chùa miếu, chúng tôi cũng muốn để cho ả phải bị thiêu chết ——”

“Đúng! Thiêu chết ả, thiêu chết ả.....”

Tiếng rống giận rung trời bắt đầu vang lên.

“Ả ta phải bị hỏa thiêu!”

“Chúng tôi muốn ả bị thiêu chết!”

“Thiêu —— chết —— ả ta ——”

Giữa lúc hỗn loạn, Vũ Tiệp bị trói trên một cọc gỗ, tay chân của cô bị trói chặt trên cọc, hoàn toàn không có sức lực để giãy dụa!

Lập tức, không chần chừ, không do dự, các cư dân đốt lửa lên cọc gỗ, ngọn lửa lập tức bùng lên trên.

Vũ Tiệp nhìn về phương xa, chùa miếu đã nhanh chóng bị cháy thành hoang tàn đổ nát, một vùng hoang tàn rồi. Cư dân cứu hỏa quá chậm, tốc độ chạy đến giếng gánh nước lại càng không sánh kịp với tốc độ bùng cháy của ngọn lửa, dưới tình huống không kịp dập tắt lửa, ngọn lửa đã đốt sạch toàn bộ.

Cứu hỏa không có hiệu quả, mỗi người chỉ có thể trở mắt nhìn ngôi chùa miếu—— chùa Ngọc Phật cổ xưa kia, từ từ biến thành một đồng tro tàn.

Vũ Tiệp ngấm nhìn một vùng biển lửa, không khỏi chảy xuống những giọt nước mắt hối hận.....

Trong nháy mắt trước khi chết, cuối cùng cô cũng hoàn toàn hiểu ra một sự thật —— cô yêu Thiên Uy.

Trong lòng của Vũ Tiệp xoay chuyển trăm ngàn lần—— mình thật sự rất thương anh! Chẳng qua là bị chính sự ngu ngốc của mình che đậy, lại còn đơn phương cho rằng người mà mình yêu là Trí Bình, mình ngốc đến mức không thấy rõ sự thật thật sự.

Tất cả đều đã quá muộn. Chẳng lẽ đây là báo ứng mà mình phải gánh chịu sao?

Là vì sai lầm của chính bản thân mình nên đã khiến cho mình trở lại thời không này.

Mà mình lại bị trói trên cọc gỗ, sắp bị lửa thiêu chết để chuộc lại tất cả những tội nghiệt mà mình đã gây ra.

Giờ phút này Vũ Tiệp đã hiểu được không có một người đàn ông nào có thể sánh bằng Thiên Uy, ở trong cảm nhận của cô Thiên Uy là trên vạn người, là có một không hai.

Đúng vậy! Mình thật sự là một đứa rất ngốc..... Nếu như không phải mình vẫn luôn chống lại Thiên Uy, thì đã sớm phát hiện ra mình yêu anh ấy, sớm thừa nhận mình yêu anh ấy, như vậy, mình cũng sẽ không cần phải chịu đựng cảm giác đau xót khắc cốt ghi tâm trước khi chết như thế này!

Nếu như sớm tỉnh ngộ một chút, thì chúng ta cũng sẽ không vì một chiếc vòng ngọc nhỏ bé không đáng kể mà tranh cãi như bây giờ, khiến cho mình rời khỏi năm 1997, trở lại thời đại của mình.

Mình lại không có cách nào để gặp được Thiên Uy.

Anh ấy không thể đi đến thời đại cổ xưa này để tìm mình, anh ấy không có khả năng vượt qua không gian và thời gian được.....

Thiên Uy!

Em yêu anh!

Em thật sự rất yêu anh!

Trong lúc vô tình, em đã yêu anh sâu đậm. Nếu không, em cũng sẽ không cảm thấy ghen tỵ và suy sụp khi biết được anh muốn đi xem mắt “Khải Đình Nữ”, vào lúc anh không để ý tới em, không ôm em, đau thấu tim phổi.

Em lại càng không thể vứt bỏ tất cả tự tôn mà nói với anh: em cam tâm tình nguyện làm nữ hầu của anh cả đời.

Nhớ lại đêm trước khi rời đi, loại tâm linh hòa hợp trước nay chưa từng có ấy, chúng ta dựa vào tình yêu sâu đậm, hoàn toàn kết hợp với nhau, cả thân thể và trái tim đều vui vẻ đến tột cùng!

Những chuyện này đều đã chứng tỏ em yêu anh, không phải sao?

Anh cũng biết, điều làm cho em hối hận không thôi là gì rồi phải không? Là em đã không còn kịp nói với anh “Em yêu anh” nữa rồi. Thiên Uy ạ!

Chúng ta là có duyên nhưng không có phận!

Em vốn không thuộc về thời đại của anh!

Dưới sự trêu cợt của vận mệnh, ở giữa sự đan xen của thời gian —— chúng ta được gặp nhau.

Em mãi mãi không thể quên được những vui sướng mà anh đã mang đến cho em, nhưng mà, vì sao ngay vào lúc em cuối cùng cũng nhận ra là mình yêu anh, thì vận mệnh lại tàn nhẫn mang em đi từ bên cạnh anh chứ?

Nhớ lại khoảng thời gian ngắn ngủi ở cạnh anh, hình như luôn luôn là đối nghịch, cãi vã, chạy trốn, chán ghét —— em một lòng một dạ muốn trở về thời đại của mình, lại quên mất phải quý trọng đoạn tình cảm này, quý trọng sự hòa hợp của hiện tại và tình yêu ngắn ngủi đã qua của chúng ta, hôm nay, chúng ta bị chia cắt bởi hai thời không khác nhau, em không thể nào ở gần anh, ôm eo của anh, khẽ dựa vào trong ngực của anh được nữa.....

Ở trong bối cảnh khác biệt của thời đại này, ở giữa sự đan xen của hai thời không, làm sao chúng ta có thể mãi mãi gắn bó được, xem ra chúng ta không có cách nào chống lại được số mệnh do thần linh sắp đặt sẵn. Thiên Uy! Thiên Uy! Hãy tha lỗi cho em!

Ngon lửa đã bắt đầu cháy đến dưới chân Vũ Tiệp, nhiệt độ cao của ngọn lửa làm cô bị thương, quần áo đã bắt đầu bốc cháy, ý thức của cô đã mơ hồ, từ từ mất đi tri giác.

Trước lúc cô nhắm mắt, trong lòng của cô toàn nghĩ đến nụ cười tràn đầy khí phách và ham muốn chiếm hữu của Thiên Uy. Nếu như, hôm nay trước khi anh thức dậy, mình lấy vòng ngọc xuống, thì liệu anh ấy sẽ mừng như điên mà “bày tỏ” hay không?

Vũ Tiệp ảo tưởng: chúng ta sẽ có một khởi đầu hoàn toàn mới, cùng yêu nhau và hiểu nhau, xây một tòa thành tình yêu trong sa mạc, mãi mãi nắm tay nhau. Đúng! Còn có “Abraham”, Thiên Uy sẽ ôm mình cùng cười trên lưng “Abraham”, rong ruổi giữa sa mạc mênh mông.....

Vũ Tiệp chìm vào trong mộng đẹp, thỏa mãn vừa khóc vừa cười, cô tự nhủ: Thiên Uy! Em mong có thể gặp lại anh lần cuối, cho dù là ở trong biển lửa này, chỉ cần có thể cùng anh ôm chặt lấy nhau, dù em có chết cũng không nuối tiếc.

Thiên Uy! Cho dù anh cách em xa đến mấy, cho dù là mãi mãi ở niên đại của anh, em chỉ hi vọng anh có thể mãi mãi nhớ đến Vũ Tiệp này —— cả đời đều là nữ hầu của anh.

Toàn bộ cọc gỗ bị đốt cháy.....

Đột nhiên, một luồng gió lốc thổi đến —— “A!”

Không biết ai đang hét chói tai, là người hầu của anh sao? Hay là tiếng kêu hoảng sợ khan cả cổ của chính anh? Ngoài ngọn lửa đang cháy rực ra, anh không cảm thấy có sự tồn tại của một vật thể nào cả.

Tất cả đều cách anh thật là xa! Sa mạc, dầu mỏ, tòa thành, người hầu..... Anh không tự chủ được đưa tay lên không trung nắm một cái, lại phát hiện không bắt được cái gì cả, giống như ảo ảnh. Giờ phút này ở trong lòng của anh, tất cả đều không còn quan trọng, trừ —— Vũ Tiệp, cô mới là “mãi mãi” của anh.

Vũ Tiệp, em đang ở đâu?

Ở trong biển lửa cực nóng này, anh có thể tìm được em sao? Anh có thể bắt được em sao?

Vũ Tiệp — mờ mịt giữa mênh mông, anh lại rơi vào trong một thảo nguyên rộng lớn.

Chào đón Thiên Uy, là một thế giới hoàn toàn khác với sa mạc.

Rơi xuống thắt diên bát đảo! Anh mơ mơ màng màng nhìn chăm chú vào mọi thứ ở nơi đây, quang cảnh xa lạ này, trời và đất xa lạ này. Ôi — trời à! Là một thế giới khác trong ngọn lửa lớn sao?

Anh lảo đảo đứng lên, ngẩng nhìn bốn phía, không biết mình đang ở chỗ xa lạ nào nên anh cảm thấy có chút hoảng loạn và lúng túng.

Lúc này, anh nhớ tới ngựa yêu của anh. “Abraham, mày đang ở đâu?”

Kỳ quái, “Abraham” chạy đi nơi nào rồi?

Đột nhiên — một đám người quần mũ xà, mũ sơn xà-rông, hoặc là khăn củ ấu, mặc áo có tay áo rộng rãi đi qua, bọn họ không ngừng ồn ào, nói với một đám người khác vừa đi qua: “Chúng ta đã bắt được kẻ châm lửa đốt chùa Ngọc Phật rồi, là Mạc Vũ Tiệp! Bây giờ ả ta đang bị hỏa thiêu, ả ta sẽ bị thiêu chết ở trên cọc gỗ, chúng ta mau đi xem sổ phận cuối cùng của kẻ ác gặp ác báo đi——”

Vừa đi vừa nói bọn họ nhanh chóng tụ lại đi về một hướng.

Thoáng chốc, trái tim của Thiên Uy lạnh đi một nửa.

Chùa Ngọc Phật? Kẻ phóng hỏa? Vũ Tiệp? Lịch sử đang tái diễn lại sao? Nếu không, tại sao cô lại bị trói trên cọc gỗ thiêu chết?

Chỉ là, lúc trước không phải là do đường ống dẫn dầu bị nổ mà gây ra cháy lớn sao? Làm sao bây giờ lại biến thành châm lửa đốt chùa miếu rồi?

Cuối cùng anh đang ở đâu đây?

Nơi này là nơi nào?

Thiên Uy không có thời gian đi tìm kiếm sự thật, bây giờ chuyện quan trọng nhất là — tìm được Vũ Tiệp, cứu cô từ trên cọc gỗ xuống.

Nhưng anh không tìm được “Abraham”, chỉ có thể đuổi theo đám người kia. Chốc lát, anh nhìn thấy một vùng trời đỏ rực ở phương xa, anh suy đoán đó hẳn là đám cháy, có lẽ nơi này cũng giống như sa mạc, có một trận hỏa hoạn kinh thiên động địa, tàn nhẫn cắn nuốt tất cả.....

Thiên Uy cố gắng hết sức chạy về phía trước, ánh lửa hồng hồng ở phương xa là kim chỉ nam dẫn đường cho anh, anh vừa chạy vừa quan sát cái thế giới này — một địa phương làm anh cảm thấy hết sức lạc hậu, không có xe, không có đèn, không có kiến trúc hiện đại. Trong phút chốc, anh bị mê hoặc, càng nắm chặt khẩu súng rifle trong tay.

Cách ăn mặc của Thiên Uy và người ở đây không giống nhau, cách ăn mặc kì dị của Thiên Uy tất nhiên sẽ dẫn đến sự chú ý của mọi người. Chỉ là, nhìn vẻ mặt cực kì hung ác và dáng người dũng mãnh của anh, tự nhiên sẽ không có ai dám trố mắt nhìn “khiêu chiến” với anh. Hướng chỉ, hiện tại tất cả hứng thú của mọi người đều đặt trên “kịch hay” của người sắp bị thiêu sống. Thiên Uy chạy đến thở hổn hển, mà đám cháy cũng gần ngay trước mắt, Thiên Uy chú ý tới đó là một ngôi chùa miếu bị thiêu đốt, chùa miếu đã bị cháy sạch đến tối đen như mực, hồng be hồng bét, khói đen nồng nặc bốc thẳng lên trời, dường như ngọn lửa không đốt sạch tất cả thì không bỏ qua, cho nên ngọn lửa còn đang tàn sát bờ bãi.

Thiên Uy nhìn thấy một tấm biển được treo cao ở dưới mái hiên, bị cháy đến thay đổi hoàn toàn, tấm biển xiêu vẹo sắp sụp đổ — có thể lơ mờ thấy được ba chữ “Chùa Ngọc Phật”.

Tại sao? Vì sao nơi này vẫn tồn tại miếu thờ cổ xưa như vậy?

Thật là kì lạ, anh vẫn còn ở trong sa mạc sao? Vẫn còn ở thế giới Ả Rập sao? Tại sao lại xuất hiện một ngôi miếu thờ được xây dựng theo kiến trúc của Trung Quốc? Anh chỉ nhảy vào trong ngọn lửa thôi, vì sao tất cả đều đã thay đổi?

Địa điểm xác định không đúng, còn thời gian thì sao?

Ánh mắt Thiên Uy đột nhiên chột lóe.

Ả Rập —— anh cẩn thận nhớ lại đám người vừa nhìn thấy, chuyện, vật, nhất thời sắc mặt trắng bệch, tâm trạng nặng nề, anh không dám nghĩ tiếp nữa.

Có phải trận lửa lớn kia đã nối liền hai thế giới khác nhau lại hay không?

Bởi vì mình nhảy vào đó mà tiến vào một thế giới khác, cho nên mình mới không có bị thiêu chết? Nếu không, tại sao mình có thể từ trong ngọn lửa tìm được đường sống trong chỗ chết?

Cuộc đời không thiếu những điều kì lạ. Ví dụ như: biển chết ở vùng Trung Đông của Jordan, tháp Babel và di tích trên không trung của vườn hoa Babylon ở Iraq, hoặc là Tháp Nghiêng Pisa của Italy ở Châu Âu..... Rất nhiều kỳ tích mà các nhà khảo cổ học ở hiện đại cũng không thể giải thích được.

Nhưng mà, có thời không khác đang tồn tại sao? Chuyện này không khỏi quá kinh hãi thế tục đi!

Đột nhiên, một loạt tiếng gào thét đã quấy rầy anh, anh chợt ngẩng đầu lên nhìn nơi phát ra âm thanh.

“Abraham ——” Thiên Uy vui mừng giang hai cánh tay ra, “Abraham” cũng lao về phía anh. “Mày đã chạy đi nơi nào hả? Tao thật lo lắng cho mày, thật may là chúng ta đã gặp lại. Mày ổn chứ! Có bị bỏng chỗ nào hay không?” Nhìn thấy con ngựa quen thuộc của mình, cuối cùng tâm tư lo lắng cũng hơi ổn định lại.

“Abraham” hí dài một tiếng, vẫn là dáng vẻ khí huyết dồi dào. Thiên Uy lập tức nhảy lên lưng ngựa, nói với con ngựa: ‘Tao không biết đang ở đâu, tao cũng không biết bây giờ đã tới niên đại nào, xem ra chúng ta đã đến một thời không khác rồi, nơi này, thật xa lạ! Chẳng qua chuyện không ổn nhất là, mạng sống của Vũ Tiệp vẫn còn đang nguy hiểm. Tao tuyệt đối không cho phép cô ấy bị lửa thiêu chết, tao —— muốn —— cứu —— cô ấy.’

Anh ôm quyết tâm quyết đánh đến cùng nói: “Abraham, chúng ta cùng đi cứu Vũ Tiệp đi!” Anh nghiêm nghị ra lệnh, ngay sau đó cưỡi ngựa, xông vào đám người đứng đông như nước chảy ở bên kia.....

Thật sự là Vũ Tiệp cô ấy sao?

Mặc dù khói đen lượn lờ, ánh lửa khắp bốn phía, nhưng cô gái thoi thóp trên cọc gỗ kia, thật sự là Vũ Tiệp thân thuộc của Thiên Uy.

Thật không thể tưởng tượng nổi.

Tại sao cô lại bị trói trên cọc gỗ? Tình huống này giống như lúc ban đầu khi anh mới gặp gỡ cô, nhưng sự vật đều đã khác, vì tất cả mọi người ở đây đều ăn mặc như cổ đại, nói tiếng Trung, hơn nữa Thiên Uy lại không biết bất kỳ ai. Anh nên làm cái gì mới tốt đây?

Mất thấy tính mạng của Vũ Tiệp đã gần như ngàn cân treo sợi tóc, anh cũng mặc kệ đây là địa phương nào, lúc nào, ai cũng đừng nghĩ tổn thương người anh yêu. Bất chấp tất cả, anh giơ thẳng súng lục lên, cưỡi ngựa xông vào trong đám người:

“Tránh ra! Đừng tới đây! Chớ cản đường. Nếu không, có bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì cũng sẽ không chịu trách nhiệm——” Anh vừa gầm thét, vừa giơ súng bắn lên bầu trời.

“Đùng!Đùng! Đùng!.....” Giống như là pháo.

Quần chúng nghe tiếng bắt đầu hô hào thét chói tai, rồi rít chạy trốn né tránh, cũng có vài tráng nam không biết sống chết cưỡi ngựa tiến lên muốn ngăn cản Thiên Uy, Thiên Uy hoàn toàn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là giục ngựa xông về phía trước, dựa vào thuật cưỡi ngựa điêu luyện, những con ngựa khác cũng kinh hoàng luống cuống, bị dọa sợ đến mức khiến từng người trên ngựa ngã xuống.

Hết sức hỗn loạn, anh lập tức vọt tới trước cái cọc gỗ —— Vũ Tiệp không thể tin được nhìn bóng dáng lay động xuất hiện như Naruto —— cô nháy nháy mắt, nhất định là mơ rồi, nhất định là cô đã chết, cô mới có thể nhìn thấy cảnh tượng không thể xảy ra như vậy. Nhưng, vì sao mộng lại rõ ràng như thế? Cô không dám chớp mắt nhìn bóng dáng khôi ngô liêu mạng xông tới —— Thiên Uy, là anh sao?

Thật sự là Thiên Uy!

29. Chương 9-2

Vũ Tiệp vui mừng đến phát khóc, cô thật sự nhìn thấy “Abraham” cùng với Thiên Uy mà cô chân thành yêu mến như ước nguyện, cho dù đây chỉ là ảo giác, cô có chết cũng nhắm mắt.

Cô khẽ hé đôi môi đỏ mọng, không tiếng động nói nhỏ: “Thiên Uy, em yêu anh.” Tiếng nói được phát ra từ tình cảm chân thành sâu trong trái tim, cho dù trước mắt chỉ là ảo mộng, cô cũng nguyện nói một ngàn lần, một vạn lần.

Chỉ là, ngay sau đó lại truyền đến âm thanh khiển trách: “Đồ ngốc, khói đen lớn như vậy, còn mở miệng sao! Em không sợ bị sặc chết à!” Thiên Uy cực kỳ tức giận lấy dao găm trước áo bào trắng ra, dùng sức cắt bỏ dây thừng trói trên tay chân của Vũ Tiệp, sau đó ôm cổ cô.

Vòng tay ấm áp an toàn như vậy, giọng nói cuồng vọng như vậy..... Tất cả đều chân thật như thế, mà không phải là mộng. Đúng vậy! Thiên Uy! Người yêu của mình, anh lại có thể xuất hiện, sống sờ sờ đứng trước mặt mình như vậy, ôm mình vào trong ngực giống như trước kia.

Ý thức đã mơ hồ làm cho Vũ Tiệp kích động không thôi, cô lắc đầu nguầy nguậy không ngừng rơi nước mắt, Thiên Uy lại hoàn toàn hiểu lầm ý của cô, anh cho là cô không cần anh dẫn cô rời đi.

Về mặt anh đầy kiên định, không nhúc nhích chút nào mà nói: “Em không có lựa chọn nào khác, nếu như em không muốn bị thiêu thành tro bụi, thì ngoan ngoãn đi theo anh.”

Anh cho là cô sẽ phản kháng anh giống như thường ngày, quyền đấm cước đá đối với anh, nào có thể đoán được, tất cả đều không phải, Vũ Tiệp không nói hai lời ôm lấy anh, mặt của cô dán sát vào lồng ngực của anh, ôn thuận giống như nữ đầy tớ chân chính.

Trên mặt Thiên Uy thoáng hiện một chút nhu tình, một tay anh ôm chặt cô, một tay kia kéo dây cương, không chần chừ, không do dự, anh dẫn theo Vũ Tiệp xông về trước — anh lại từ trên cọc gỗ cứu Vũ Tiệp lần nữa.

Chỉ là, phía sau của bọn họ lại truyền đến tiếng hô ngất trời: “Không thể để cho bọn họ chạy trốn, không thể để cho bọn họ chạy trốn, đuổi theo — mau đuổi theo —”

Tiếng vó ngựa theo sát ở phía sau.

“Đáng chết!” Thiên Uy cảm giác hình như mình sắp cùng đường rồi. Không khỏi lẩm bẩm: “Nơi này là nơi nào?”

Tại sao bọn họ có thể đuổi theo không bỏ chúng ta đây? “Không sai, thuật cưỡi ngựa của truy binh phía sau cũng là hạng nhất, Thiên Uy không chỉ có không bỏ rơi được bọn họ, còn phải đề phòng bọn họ bắn tên tới! Một trăm mũi tên bắn ra, giống như mưa hoa đầy trời. Ah, tên ư? Đây là thời đại gì?”

“Vũ Tiệp! Nơi này đến tột cùng là —” Anh lớn tiếng hỏi, muốn tìm một đường ra.

Vũ Tiệp nhìn chăm chú vào cảnh sắc bay vút qua, quê nhà quen thuộc của cô, còn có cư dân..... Từng điều xẹt qua trái tim cô, mặc dù cô không muốn thế, nhưng làm việc nghĩa không được chùn bước, cam tâm tình nguyện, cô nguyện ý theo Thiên Uy đến bất cứ một thời không nào, bất kỳ địa phương nào — chỉ cần có anh.

Bởi vì cô thương anh.

Cô quay đầu, phát hiện hỏa hoạn ở chùa Ngọc Phật sắp tắt rồi, cô khẩn trương nghĩ tới: nếu như lửa tắt, cô và Thiên Uy có thể trở về sao?

Tim cô đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập, trận hỏa hoạn kia hẳn là mấu chốt! Cô rướn họng rống: “Thiên Uy, nhảy vào trong lửa, nhảy vào trong lửa, mau —”

“Em điên ư! Em muốn chúng ta bị thiêu chết cùng nhau sao?” Thiên Uy cảm thấy không giải thích được.

“Không ——” Vũ Tiệp la hét: “Không nhảy vào trong lửa có lẽ sẽ không về được, nếu không trở về được thế giới của anh, chúng ta sẽ phải vĩnh viễn ở lại chỗ này.

Có ý tứ gì? Thiên Uy không hiểu.

Chẳng lẽ trong ngọn lửa, có hai thế giới sao? Nếu như hỏa hoạn tắt, bọn họ sẽ phải vĩnh viễn sinh sống ở thời đại nguyên thủy này sao? “Thế giới của anh?” Thiên Uy nhớ tới sa mạc, một vùng biển vô ngần cát bay đá chạy, cát vàng mênh mông bát ngát.....

(1) *Hải Thị Thận Lâu: hiện tượng khúc xạ đặc biệt khi nhiều tầng không khí gần mặt biển có nhiệt độ hay nồng độ khác nhau thái quá, khiến cho phong cảnh ở nơi xa hiện lên trên dải không khí sát mặt biển hay mặt cát, trông như kéo dài ra hoặc ngược đầu lại. Vịnh Toyama, từ xuân đến đầu hạ, những ngày nắng ấm, gió nhẹ, trời tốt thì buổi chiều thường có hiện tượng này. Ngày xưa, người Nhật cho đó là do con nghêu lớn nhả hơi ra mà tạo thành nên gọi là “Shinkiro - Thận khí lâu” (Thận: sò nghêu; khí: hơi; lâu: nhà lâu) hoặc là Hải Thị (chợ trên biển). “Thận khí”, tự điển Hán Việt của Thiều Chửu ghi là “ánh giả, ảo tưởng. Ánh sáng từ bề gợn lên trên không thành ra muôn hình ngàn trạng, ngày xưa cho là vì con sò thần nó hóa ra và gọi là Thận Lâu Hải Thị”.

“Thế giới của anh ——”

Anh nhìn chăm chú vào bảo bối trong ngực, nhưng vẫn có chỗ kiêng dè. Suy cho cùng, anh làm tất cả, cũng vì muốn cô vui vẻ, muốn cô không oán không hối. Thiên Uy cúi đầu trầm giọng nói: “Vũ Tiệp! Sau khi ra khỏi thế giới này, quay về thế giới của anh, em sẽ không còn được gặp lại “anh ta” nữa, em không hối hận chứ?” Thiên Uy nhấn mạnh chữ “anh ta”, người đàn ông luôn ở bên cạnh giúp đỡ Vũ Tiệp còn tặng vòng ngọc cho cô —— Trí Bình.

Vũ Tiệp hiểu ý cười thầm, cô nghe thấy trong giọng nói của Thiên Uy hàm chứa đầy sự ghen tuông, nếu như lúc này không phải đang chạy trốn, cô chắc chắn sẽ ôm anh, hôn lên môi anh, lưu luyến không muốn quên mùi hương nam tính của riêng anh—— nhưng mà những chuyện này vẫn nên chờ lát nữa sau khi quay lại thế giới khác trong ngọn lửa rồi nói sau.

Cô dương dương tự đắc, thật tốt khi cuối cùng cũng có một cơ hội để báo thù, trách móc anh. Cô cây ngay không sợ chết đứng nói: “Anh là đồ đại ngốc, đại ngu ngốc ——” Giống bình thường Thiên Uy vẫn mắng cô vậy. Bỗng nhiên, cô giơ cổ tay trái lên, trừ bên ngoài bị khói hun đen ra, trên cổ tay đã trống không.

Vòng ngọc đã mất!

Vũ Tiệp hờn dỗi: “Trước lúc bị trói lên cọc gỗ, em đã ném vòng ngọc đi rồi.” Rồi cô nói tiếp: “Dù sao em vốn là trẻ mồ côi! Vốn một thân một mình! Chân trời góc biển đều là nhà của em. Rời khỏi đây, em cũng không có gì phải bận tâm.”

Thiên Uy nghe thấy thế, không nhịn được ngửa mặt lên trời cười dài, đúng là quá đỗi vui mừng! “Vũ Tiệp ——”

Giờ phút này, tất cả buồn phiền, lo lắng, đều được lời bày tỏ của Vũ Tiệp quét sạch, anh đặc ý kéo Vũ Tiệp và “Abraham”, dùng tốc độ nhanh như chớp, xông vào trong ngọn lửa tươi đẹp đỏ thắm đang sáng kia.

Bọn họ biến mất.

Ngay sau đó, hỏa hoạn cũng được dập tắt.

Chỉ để lại đám thôn dân giương mắt chờ đợi, sự mê muội vây quanh trong lòng họ dần dâng lên.

Sao bọn họ lại liều mạng tự mình nhảy vào lửa chịu chết?

Nhưng mà, bọn họ thật sự đã bị thiêu chết rồi sao?

Không! Là bọn họ đã biến mất.

Trong nháy mắt, bóng dáng của bọn họ dần dần biến mất cùng ánh lửa đang dần tắt.

Tại sao? Xảy ra chuyện gì?

Đây là sức mạnh thần kỳ gì?

Là ai dẫn bọn họ đi?

Là ngọn lửa sao?

Từ lúc đó trở đi, ở bên trong thế giới cổ xưa này, không còn ai nhìn thấy Mạc Vũ Tiệp nữa.

Mạc Vũ Tiệp biến mất tại đây.

“A —— Yêu quái đến!” Giữa cồn cát vàng, vang lên tiếng gào thét đinh tai nhức óc. “Có người chạy ra từ trong ngọn lửa ——”

Chỉ thấy một con ngựa cao lớn, trên yên ngựa có một người đàn ông đẹp trai mặc áo khoác trắng uy phong lẫm liệt, trong ngực anh ta ôm một cô gái xinh đẹp thẹn, bọn họ chính là những người mà người dân quen thuộc nhất nhưng mà —— trời ạ! Lại có thể là tù trưởng bộ lạc Đông Vương Thiên Uy cùng với “Abraham”, và nữ yêu Vũ Tiệp, bọn họ còn sống sờ sờ xuất hiện trong sa mạc.

“Yêu quái ——”

“Bọn họ là yêu quái ——”

Không ngờ đường đường là tù trưởng Đông Vương bây giờ lại biến thành yêu quái.

” “Abraham” là ngựa yêu ——”

“Chính vụ nữ kia đã dùng ma thuật để biến tù trưởng thành yêu quái, bọn họ đã bị ma quỷ khống chế...”

“Đánh chết vụ nữ! Như thế tù trưởng mới có thể khôi phục bình thường...”

“Không! Đánh chết cả hai bọn họ, yêu quái mới không làm hại chúng ta nữa, mới không quấy nhiễu gây chuyện, còn tạo hỏa hoạn đốt chết chúng ta...”

Anh một câu tôi một câu, không ngừng hỗn loạn, sau một lúc lâu, quần chúng nhao nhao nhặt những hòn đá trên mặt đất lên, cùng nhau ném về phía “Abraham”, Thiên Uy và Vũ Tiệp.

“Thiên Uy!” Vũ Tiệp thấy thế hoảng sợ kêu lên.

Giữa một trận mưa đá rơi, Thiên Uy dùng áo khoác bao bọc Vũ Tiệp, không để cho cô bị một chút tổn thương nào, nhưng “Abraham” và anh liên tục bị đá đập trúng đến bị thương, chảy máu.

“Thiên Uy! Thiên Uy ——” Vũ Tiệp đau lòng khóc.

“”Abraham“, xông về phía trước, tăng tốc độ chạy ——” Thiên Uy ra lệnh, “Abraham” không để ý đến đá bay đầy trời, phát huy hết tốc độ, bay nhanh về phía sa mạc.

Cho đến khi người dân không đuổi kịp bọn họ nữa, chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ biến mất khỏi khoảng không ở nơi xa.

“Hỏa hoạn đã được dập tắt!” Có người reo hò. “Cuối cùng lửa cũng tắt!” Bỗng nhiên quay đầu lại, thấy màn đêm đã được khôi phục như cũ, ngọn lửa đã tắt.

“Là bọn họ, chỉ có yêu quái mới có năng lực khống chế ngọn lửa!”

“Bọn họ là yêu quái ——” Các cư dân* càng khẳng định.

*Cư dân: người dân thường trú trong một vùng, một địa bàn cụ thể.

“Không thể để cho bọn họ xâm phạm chúng ta lần nữa, chúng ta không thể để cho bọn họ xuất hiện nữa, nếu lại nhìn thấy bọn họ, nhất định phải trừ ma, giết bọn họ!”

“Đúng! —— đúng ——” Bầu không khí tà ác giống như quỷ sa tăng, tàn phá bờ bãi trong vùng sa mạc này, lúc này, những người dân không có tri thức ngược lại càng giống ác quỷ thực sự hơn!

Nói cũng lạ, sau tối hôm đó, lại có thể không có người nào nhìn thấy tù trưởng Đông Vương và nữ yêu Vũ Tiệp xuất hiện ở vùng sa mạc này.

Bọn họ dường như đã biến mất ở trong sa mạc...

“Đến ốc đảo, ”Abraham“, hãy đi đến ốc đảo ——” Thiên Uy dặn dò, anh quay đầu lại nhìn, xác định bọn họ đã cách bộ lạc rất xa, mới cúi đầu xuống quan tâm cô gái nhỏ trong ngực, anh phát hiện trước ngực mình đã ướt một mảng.

Chỉ nghe thấy âm thanh nghẹn ngào của Vũ Tiệp: “Thiên Uy, vì em,mà anh cũng biến thành yêu quái —— bọn họ lại có thể cầm đá ném anh, anh có bị thương không?” Cô buồn bã nhìn chăm chú vào mặt anh. “Thiên Uy, dù sao anh cũng không thể có chuyện được. Haiz!

Đều là do em hại anh!”

Thiên Uy cười nhẹ, thâm tình ôm cô vào lòng. “Cô gái ngốc! Chuyện này không phải lỗi của em, là bọn họ ngu ngốc, bọn họ thật sự là một đám người vô tình tình vô nghĩa, không tìm không phối, bình thường anh đối xử với bọn họ không tệ mà? Hôm nay, lại bởi vì sự thiếu hiểu biết và ngu dốt của bọn họ, mà muốn dùng đá đưa anh vào chỗ chết. Những chuyện này không liên quan đến em.” Anh nghĩ thầm trong lòng: Mình cần phải tỉnh táo —— sa mạc, mảnh đất đầy cát vàng mà mình thích nhất này, đã không còn thuộc về mình, đã không còn là quê hương mà mình luôn kiêu ngạo nữa. Sa mạc, phản bội mình.

Về mặt buồn rầu của Thiên Uy, rất nặng nề, Vũ Tiệp cảm thấy sự cô đơn đau khổ của anh, hai tay càng dùng sức ôm anh, tự trách nói: “Tất cả đều là do em, anh hy sinh vì em nhiều như thế, thật sự không đáng giá. Cả đời em đã được định trước phải sống cô đơn lang thang, dù ở thời không nào, cũng không thoát khỏi vận mệnh bi thảm! Em không đáng để anh phải bỏ ra nhiều như thế!”

“Không! Đương nhiên là đáng giá.” Thiên Uy kiên định nói. Bọn họ bốn mắt nhìn nhau, Thiên Uy nhìn chăm chú vào dáng vẻ mềm yếu khóc không ra nước mắt của Vũ Tiệp. Nhớ lại mọi chuyện từ lúc mới quen biết đến nay, Thiên Uy liền hiểu rõ: Cô, không phải chính là gia đình mà bấy lâu nay anh vẫn khát vọng, tìm kiếm sao? Ở trong lòng anh Vũ Tiệp chính là sa mạc! Anh yêu Vũ Tiệp, từ lâu anh đã yêu cô! Nhưng mà, anh có thể hiểu được trái tim cô sao? Cô có thật sự yêu anh không?

Lúc Vũ Tiệp nghe thấy Thiên Uy nói hy sinh vì cô tất nhiên là đáng giá, rất vui mừng! Cô nghẹn ngào bật thốt lên: “Thiên Uy, em...” Nhưng mà, bên tai truyền đến tiếng nước chảy róc rách, một vùng thảo nguyên xanh bồng chốc thu hút sự chú ý của cô.

Thiên Uy hét lớn: “Đến! Đã đến ốc đảo.” Anh ôm Vũ Tiệp xuống ngựa. Ở bên cạnh nói với cô: “Đừng sợ! Nơi này là ốc đảo tư nhân của anh, rất kín đáo, bọn họ không tìm được đâu.”

Nói xong, cẩn thận quan sát bộ dạng Vũ Tiệp, Thiên Uy không nhịn được cười nói: “Mau đi tắm đi!”

“Cười cái gì?” Vũ Tiệp chu đôi môi đỏ mọng, không hiểu dáng vẻ cười như không cười của Thiên Uy, giống như đang tránh né gì đó, hơn nữa hình như anh không chịu nhìn thẳng vào cô. Cô có gì không đúng sao?

Cô đi đến bờ sông, cúi đầu nhìn chăm chú vào hình ảnh phản chiếu của bản thân dưới dòng sông, rồi cũng cười to.

Cả người cô lem luốc bẩn thỉu, mái tóc dài bẩn bện vào với nhau, quần áo cũng lộn xộn rách nát, mặt của cô đen như than vậy, hoàn toàn là bộ dạng của một kẻ lang thang, cùng bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, khuôn mặt xinh đẹp điển đào chúng sinh bình thường của cô khác biệt một trời một vực, chẳng trách Thiên Uy bày ra vẻ mặt kia.

Vũ Tiệp bất mãn đáp trả anh: “Chờ em tắm rửa sạch sẽ, bảo đảm anh cười không nổi, em —— muốn làm cho anh phải điên cuồng vì em!”

Cô đang nói thật hay là nói giỡn vậy? Từ trước đến nay, cô cũng không “cởi mở” hấp dẫn anh như thế, ngoại trừ đêm cuối cùng trước khi tách ra... Khi đó, nàng mặc áo ngủ khêu gợi trong suốt đứng ở dưới ánh trăng, bộ dạng thanh thuần như xử nữ... Thiên Uy nhớ lại đêm lưu luyến đó, tình cảm tràn đầy trong lòng. Mà cho dù bây giờ cô, giống như một đóa hoa sen, ở trong nước lung lay sinh động, ngây thơ trong sáng giống như tờ giấy trắng, vẫn hấp dẫn ánh mắt của anh như cũ.

Thiên Uy thâm tình nhìn chăm chú vào cô,nhớ lại những kích thích vừa liên tục xuất hiện,sống chết chỉ cách nhau một đường... Tâm tình anh thấp thỏm không yên.

Vũ Tiệp lộ ra nụ cười xảo trá tính toán ở trong lòng: Lúc Thiên Uy nhìn cô cởi áo tháo dây lưng, đi tắm thì...

Dựa vào kinh nghiệm trong quá khứ, anh nhất định sẽ không kiềm chế được mà lao về phía cô. Đến lúc đó cô muốn ôm chặt lấy hắn, nói mấy lời yêu thương với anh. Nhưng, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thiên Uy vẫn đang thờ ơ hờ, sắc mặt Vũ Tiệp cũng càng lúc càng trầm xuống, tâm tình rơi xuống đáy cốc, chẳng lẽ với anh cô không còn hấp dẫn nữa sao? Cô vốn vọng tưởng nghĩ, cho dù Thiên Uy không yêu cô cũng không sao, ít nhất Thiên Uy muốn thân thể của cô! Với “nhu cầu” này, cô có thể buộc Thiên Uy lại cả đời, cô tình nguyện làm nữ hầu của anh một đời một kiếp. Cô yêu anh, cô không thể không có anh.

30. Chương 9-3

“Thiên Uy ——” Cô có chút chần chừ mở miệng, cô không biết nên nói gì.

“Hả?” Anh lấy lại tinh thần lên tiếng: “Nước quá lạnh sao?” Anh quan tâm hỏi.

“Không! Không phải ——” Là anh nghe lầm sao? Anh cảm thấy giọng nói của Vũ Tiệp giống như có chút ghen ngào. “‘Cam kết’ của Thiên Uy vẫn còn tính chứ?” Cô điềm đạm đáng yêu hỏi.

“Cam kết?” Trong lúc nhất thời, anh không biết Vũ Tiệp đang ám chỉ cái gì?

Vũ Tiệp nhẹ nhàng nói: “Em biết rõ em không xứng với anh, em chỉ cầu xin anh hãy nhận em làm nữ hầu của anh ——”

A! Thì ra là chuyện này!

Thiên Uy lập tức nghĩ đến những lời đã từng hứa với cô..., không khỏi mỉm cười. Anh nhẹ giọng nói: “Em cần gì phải cầu xin anh? Em luôn là nữ hầu của anh!”

Vũ Tiệp còn chưa kịp cẩn thận hiểu hết hàm ý trong lời của anh, bỗng nhiên Thiên Uy thay đổi đề tài: “Anh hỏi em, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?” Thiên Uy đầy bụng nghi ngờ: “Rốt cuộc em là người ở đâu? Tại sao chúng ta có thể xuyên qua hỏa hoạn, lại không bị thiêu chết?”

“Em ——” Vũ Tiệp đang cười nhất thời ghen ngào, chuyện cô sợ nhất cuối cùng đã tới —— Thiên Uy bắt đầu nghi ngờ cô. Cô nói ra sự thật, Thiên Uy có tin không?

Cô rất sợ mất đi Thiên Uy! Cô sợ đến nỗi nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống xuống.

“Trong lửa có một thế giới khác, rốt cuộc là ở đâu?” Thiên Uy lại chất vấn.

“Em... Em... Đừng nghi ngờ em, Thiên Uy! Em không phải là yêu quái, em là người, chỉ là không thuộc về nơi này ——”

Nước mắt không kiềm chế được không ngừng rơi. “Em cũng không hiểu tại sao, có lẽ là bởi vì trận hỏa hoạn kia! Em mới có thể xuất hiện ở thời đại của anh, mà anh cũng có thể đến thế giới của em...” Cô khó khăn nói ra tất cả. Cô nói rất mơ hồ, dù sao, cô cũng không biết phải hình dung những chuyện vượt quá lẽ thường này như thế nào. Cô nói tiếp: “Thời đại của em và anh cách nhau rất xa, em không phải là người của năm 1997.”

Thiên Uy bỗng cảm thấy da đầu run lên, lòng bàn tay toát ra mồ hôi. Chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi.

Có phải giống như Vũ Tiệp nói hay không, bởi vì hỏa hoạn dẫn đến thời gian rối loạn? Vũ Tiệp bởi vì phóng hỏa mà chạy đến thời đại của anh, mà anh cũng bởi vì nhảy vào trong lửa nên tới được thế giới của cô.

Trong khoảnh khắc đó hiện đại và quá khứ lại có thể tương thông.

Cô đến thời không của anh, anh cũng có thể trở về quá khứ, nguyên nhân gây ra tất cả đều là do trận hỏa hoạn sao?

Thời gian hỗn loạn, không gian hỗn loạn, lại sinh ra chuyện không thể tưởng tượng nổi này, duyên phận thật sự đáng kinh ngạc.

“Nói như vậy ——” Tất cả sự thật chỉ hướng đến một chuyện, cô gái thần bí yêu là một người sống ở niên đại cách xa hiện tại rất nhiều! Nói cho dễ hiểu, là một cô gái đến từ thời không khác! Thiên Uy không thể tin nổi, nhưng lại không thể không tin, dù sao, mới vừa rồi chính anh cũng nhảy ra từ trong ngọn lửa, tận mắt nhìn thấy tất cả sự vật ở thời không kia, không phải sao?

Nhìn bộ dạng ngây người của Thiên Uy, Vũ Tiệp càng khóc mãnh liệt hơn.

“Thiên Uy!” Cô bất chấp tất cả thổ lộ tấm lòng mình. “Cầu xin anh cho em một cơ hội được không? Nữ hầu của anh là một người rất ngu ngốc, không thể tỉnh ngộ sớm một chút, mãi cho đến lúc bản thân bị trói trên cọc gỗ chịu hỏa hình thì cô ấy mới chợt hiểu ra —— cô hầu gái đã sớm yêu tù trưởng của mình. Cô ấy yêu tù trưởng, nhưng mà tù trưởng lại cho rằng người cô ấy yêu là người đàn ông tặng vòng ngọc ——” Đôi mắt cô ngấn lệ nói tiếp: “Thiên Uy, em yêu anh, anh không thể bởi vì em là người cổ đại mà không cần em, anh từng đồng ý rồi, muốn em làm nữ hầu của anh cả đời...”

“Đứa ngốc” Giọng nói trách mắng nhẹ nhàng truyền đến. “Chẳng lẽ em không nhìn ra em rất quan trọng đối với anh sao?” Thiên Uy dừng lại một lát, giọng nói đau thương nói ra những khúc mắc trong lòng của mình. “Anh không biết thế nào là người yêu, anh chỉ biết em không thể rời khỏi anh... Anh cũng không thể không có em ——” Anh cũng nói ra tiếng lòng của chính mình. “Anh thật sự rất sợ em rời khỏi anh ——”

“Thiên Uy ——” Cô vui mừng như điên gọi, Vũ Tiệp chạy lên bờ, bóng dáng xinh đẹp lao vào ngực anh, Thiên Uy vững vàng ôm lấy cô, thật chặt thật chặt, giống như muốn dung nhập cô vào trong cơ thể của mình.

Cô cười nói: “Hóa ra, cách thể hiện tình yêu của anh là chiếm hữu em ——.”

“Tha thứ cho anh... Anh không nên đánh em, anh thề anh sẽ không bao giờ làm như vậy nữa.” Thiên Uy vừa sấm hối, vừa dùng sức ôm lấy Vũ Tiệp. “Có lẽo bản thân quá sợ bị tình yêu tổn thương, cho nên anh luôn phong bế chính mình, kết quả là làm cho mình càng ngày càng trở nên vô tình!”

“Không! Anh là người đàn ông tràn đầy tình cảm.” Vũ Tiệp khẳng định nói. “Nếu không, anh sẽ không chịu trăm nghìn cay đắng, không sợ nguy hiểm có thể bị thiêu chết, nhảy vào đám lửa, đến quá khứ tìm em.” Cô nhẹ nhàng vuốt rìa mép của anh? Đây là cách anh thể hiện tình yêu với em! Này! Thiên Uy, ai cũng không thể bằng anh... tình yêu chân thật của anh thể hiện ra bên ngoài một cách trần trụi, không thể nghi ngờ được, anh là tình yêu đích thực của em! Em chỉ trách chính em, không dụng tâm cảm nhận cách mà anh yêu em, cảm ơn anh đã trở lại quá khứ cứu em, hiện tại em mới có thể ôm anh, hôn anh ——”

“Vũ Tiệp ——” Lời nói này khiến Thiên Uy kích động không thôi. “Cảm ơn hỏa hoạn không mang em đi.”

“Em thề, đời này em mãi mãi là nữ hầu của anh, em tuyệt đối sẽ không rời khỏi anh. Em sẽ không giống bà anh coi thường tâm hồn trẻ con của anh mà tổn thương anh.” Cô chân thành nói. “Huống chi, em cũng không có khả năng làm cho chính mình trốn thoát khỏi anh... anh nhìn xem, mỗi lần em muốn trộm trốn đi, kết quả là nếu không gặp gió lớn, bị rắn cắn, thì cũng gặp phải hỏa hoạn. Chưa bao giờ có chuyện tốt xảy ra. Em chấp nhận số phận, không thể làm gì khác hơn chỉ có thể ngoan ngoãn làm nữ hầu của anh thôi.” Cô tinh nghịch tự giễu.

“Vũ Tiệp ——” Trong lòng Thiên Uy cũng nhin không được kích động, anh bật thốt lên: “Có biết tại sao anh lại thích sa mạc không?” Anh không cho Vũ Tiệp thời gian nói chuyện, đã cầm đầu cầm cổ nói ra bí mật cất giấu trong lòng đã lâu. “Bởi vì nhiều năm qua, anh giống vùng sa mạc này, hoang vu mà tiêu điều. Trống không là loại ăn mòn nguy hiểm nhất, mà anh dự định để chính mình bị ăn mòn đến không còn gì cả. Cho đến khi em xuất hiện ——”

“Em giống như là ốc đảo trong sa mạc, lúc anh như lạc đà lẻ loi một mình đi trên sa mạc, ốc đảo bỗng xuất hiện trước mắt. Cuối cùng anh cũng có thể tìm được nơi dừng chân lâu dài, em là dòng suối nhỏ trong suốt, chảy qua sa mạc hoang vu, mang đến cho anh sự sống và hi vọng.” Lời nói chân tình chân ý cảm động lòng người.

“Thiên Uy” Vũ Tiệp cảm động nói: “Em yêu anh.”

“Vũ Tiệp, anh cũng yêu em.” Hai người ôm chặt nhau không rời, thâm tình lắm lắm.

Cuối cùng anh cũng tìm được “gia đình” chân chính—— Vũ Tiệp.

Thiên Uy hài lòng nói với Vũ Tiệp: “Cho dù em trở lại trăm ngàn năm trước, anh cũng sẽ vượt thời không, bất chấp gian nguy để bắt em lại. Anh vĩnh viễn không bao giờ thả em đi nữa, cảm ơn em nguyện ý hy sinh, không oán không hối theo anh đến thời không này.”

“Số mệnh đã định, không có anh, cũng sẽ không có Vũ Tiệp, không có anh, hôm nay em đã chịu hoạ hình mà chết, không có anh... Nữ hầu của anh cũng không sống nổi.”

“Đúng, tất cả đều là ý chỉ của chúa Allah!” Thiên Uy ngược nhìn bầu trời cảm khái nói: “Là thần linh để cho anh dừng lại trong sa mạc này, để cho anh gặp phải trận hỏa hoạn này, để cho anh xuyên qua hiện tại và quá khứ, yêu em người tân nương thời không này. Cảm ơn trận hỏa hoạn này, gắn kết em và anh.” Thiên Uy cảm khái: “Tình yêu của chúng ta, đúng là không phân biệt thời không, không phân biệt khoảng cách!”

Thiên Uy hưng phấn hết hồn lại cắn cô, Vũ Tiệp đẩy anh ra, gất giọng: “Anh rất thối! Anh có biết không? Anh nên đi tắm đi”

Thiên Uy trêu đùa nói: “Đây là ”lời mời” của em sao?” Anh giả hoạt cười lên.

“Anh đừng kiêu ngạo——” Lời nói chưa xong, cả cô và Thiên Uy đã ngã vào trong dòng nước. Vũ Tiệp cười duyên: “Chủ nhân vẫn luôn ăn hiếp nữ hầu!” Cô giả vờ tức giận nói.

“Bởi vì chủ nhân không thể không có nữ hầu này.” Anh tiếp tục trêu đùa vành tai cô: “Thật ra cũng có thể làm ở trong nước.”

“Là sao” Cô kinh ngạc nhìn anh: “Người hiện đại các anh tùy tiện như vậy! Việc này không phải chỉ có thể ở trên giường sao?”

“Em quá bảo thủ rồi.” Anh có ý đồ khác cười nói: “Còn có rất nhiều phương pháp, tư thế, về sau anh phải dạy em thêm mới được.”

Lát sau, Thiên Uy khẽ kêu một tiếng, Vũ Tiệp ngã vào trong ngực anh, bọn họ thỏa mãn nhìn nhau cười một tiếng, thân thể vẫn dính nhau thật chặt như cũ. Thiên Uy vô cùng tự tin nói: “Cho dù ở trong nước, chúng ta cũng có thể hoan ái, có đúng hay không? Nương tử.”

Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “nương tử”.

“Đúng, tướng công.” Cô cười sáng lạn, sau đó bắt đầu chế nhạo Thiên Uy: “Anh rất mất mặt đó! Vì sao mỗi lần đều thích kêu đến long trời lở đất? Thế là không đúng.”

Hiểu cô là “người cổ đại”, Thiên Uy lơ đãng, ngược lại dạy cô: “Ở thời đại này, em phải biểu hiện sự vui vẻ ra ngoài, đừng đè nén cắn gối đầu khăn tay hoặc là hai tay nắm chặt chần, chuyện đó đều không đúng. Em phải rên rỉ lớn tiếng, bày tỏ tướng công anh đây có năng lực làm cho em thỏa mãn, hiểu không?” Về mặt anh chợt nhớ ra chuyện Vũ Tiệp nói.

“Cho nên em phải lớn tiếng kêu gào sao?” Vũ Tiệp trợn mắt nhìn, không ngờ thời đại này thật sự quá đáng sợ.

Cô được dạy phải bảo thủ, tuyệt đối không thể dễ dàng biểu đạt cảm xúc của mình, cho dù là khi cùng trượng phu sinh hoạt vợ chồng, cũng phải súc tích mà bảo thủ, tuyệt đối không được rên rỉ, tuyệt đối không được hét chói tai, cho nên cô mới có thể thật vất vả đè nén chính mình. Bây giờ, thật ra hành vi như vậy là sai?

Cùng là người, nhưng ở thời không khác nhau, hình thức thể hiện lại khác biệt một trời một vực? Vũ Tiệp nghi hoặc.

Nhìn thấu sự lo lắng và khủng hoảng của cô, Thiên Uy một phát bắt được cô, dịu dàng nói: “Mặc dù ở đây tất cả đều khác xa với nơi ở trước kia của em, nhưng em yên tâm, anh bảo đảm em sẽ thích thời đại này hơn thời đại kia. Bởi vì sinh hoạt của người hiện đại cực kỳ kích thích, có thể nói là cao trào thay nhau xuất hiện.”

“Có thật là như vậy không?” Vũ Tiệp không quá tin tưởng, đây rốt cuộc là một thế giới như thế nào!

“Đừng không tin.” Anh sờ sờ mái tóc của cô, dịu dàng lại khẳng định nói: “Yên tâm, em sẽ có đầy đủ thời gian đi thăm dò toàn bộ thế giới này.” Sau đó nói một câu hai nghĩa: “Ví dụ như: Nước có thể dùng như giường, cả vùng đất cũng có thể làm giường, thảo nguyên cũng có thể làm giường. Hiện tại, chúng ta lấy mặt đất làm giường.” Nói xong, anh bế ngang Vũ Tiệp.

“Anh đó!” Vũ Tiệp then thùng cười: “Tướng công của em thật là một tên háo sắc!”

Sau đó, bọn họ cùng nhau nằm ở trên tảng đá, đếm sao trên trời, đan dệt tương lai.

“Anh thật sự không để ý em là người cổ đại sao?” Vũ Tiệp vẫn có chút lo lắng hỏi. “Mặc dù không thể thay đổi sự thật, nhưng chúng ta vẫn có thể vượt qua thời không mãi mãi kết hợp, mãi mãi không chia cách sao?” Cô sợ có một ngày nào đó lại bị buộc trở lại quá khứ.

“Vậy em để ý anh là người hiện đại sao?” Thiên Uy buồn cười hỏi ngược lại, sau đó anh lại áy náy nói: “Là lỗi của anh, là anh vượt qua thời không trộm em đi, bắt em làm nữ hầu của anh, nếu như không có anh, em vẫn còn đang ở thời đại của mình ——”

“Đó là bởi vì em nguyện ý làm nữ hầu của anh! Chủ nhân không phải anh nói anh không thể không có nữ hầu này sao? Cho nên đương nhiên em theo chủ nhân đến thời không này rồi!” Vũ Tiệp thẳng thắn nói.

“Nhưng mà anh lại thật sự rất sợ ông trời sẽ chia rẽ anh và em. Người mãi mãi không thắng được trời, hỏa hoạn thì không cách nào khống chế, thời không chuyển đổi càng thêm thất thường, anh thật sự sợ ở trong sa mạc, có một ngày, em lại xuyên qua hỏa hoạn vứt bỏ anh, anh không thể chịu được chuyện mất đi em. Một ngày không có em, anh nhất định không sống nổi ——” Thiên Uy nhớ lại trong lòng vẫn còn thấy sợ hãi.

“Thiên Uy” Chẳng phải chính cô cũng như thế sao. “Em cũng sợ!”

Trong phút chốc, anh quyết định nói: “Anh muốn dẫn em rời khỏi sa mạc.”

“Không!” Vũ Tiệp cự tuyệt: “Sa mạc vẫn là nơi anh thích nhất, anh không cần vì em mà vứt bỏ sa mạc.”

“Không phải em cũng vì anh mà từ bỏ thời đại của em sao? Vũ Tiệp, anh yêu em, em là tất cả của anh, em còn quan trọng hơn sa mạc. Anh muốn dẫn em rời khỏi sa mạc cái lỗ hổng thời không này, để tránh cho tương lai hỏa hoạn lại mang em đi. Anh sẽ mãi mãi không bao giờ bước chân lên sa mạc nữa.”

“Thiên Uy, không cần!” Cô vẫn muốn ngăn cản anh.

“Đừng thuyết phục anh nữa!” Thiên Uy nửa cười nửa đe dọa nói: “Trong sa mạc, chúng ta có tiếng xấu là quỷ quái, cho dù không đi, cũng khó bảo đảm những người dân kia không tới bắt chúng ta, thiếu sống chúng ta, hoặc là bắt đi bóc xương lột thịt.”

“Thật sao?” Vũ Tiệp bị dọa đến mặt mày trắng bệch.

“Anh dẫn em đến một nơi văn minh nhất, tiến bộ nhất, ở đó, chúng ta cũng phải rất văn minh, chúng ta không còn là quan hệ chủ nhân và nô lệ, chúng ta sẽ có một cuộc sống mới. Chúng ta sẽ kết hôn, xây dựng một gia đình. Em thăng chức làm vợ, còn tù trưởng Đông Vương anh thì trở thành chồng của em.” Anh vô cùng dịu dàng ‘ra lệnh’: “Không cho phép không gả cho anh. Ở thời đại văn minh, một tờ giấy kết hôn, là phương thức trói chặt tốt nhất đó!”

“Cho dù anh đưa em đi đâu, trải qua cuộc sống như thế nào, cũng không quan có kết hôn hay không, có cái gọi là chúng nhận hay không, em mãi mãi đều là nữ hầu của anh, mà anh là chủ nhân duy nhất của em.”

“Từ nay về sau, anh sẽ mãi mãi bảo vệ em... cho em một cuộc sống tốt nhất từ trước đến nay. Mặc kệ tương lai chúng ta sinh sống ở góc nhỏ nào đó trên thế giới này, thậm chí là ở một thời không nào đó, chúng ta sẽ mãi mãi không chia lìa.” Thiên Uy thành khẩn lập lời thề yêu thương.

“Đúng, mãi mãi không chia lìa.”

Bọn họ thổ lộ tình yêu “vĩnh hằng” với nhau, thời gian dài giảng giảng, lòng này sẽ không thay đổi.

31. Chương 10

Edit: Maria Nyoko

Beta: Thao1504

Một tuần lễ sau, Thiên Uy và Vũ Tiệp ngồi máy bay rời Arab, rời khỏi mảnh đất anh đã từng yêu thương nhiệt tình, lưu luyến sa mạc.

Dĩ nhiên, có tiền có thể khiến quỹ đầy cối xay, năng lực của Thiên Uy xuất quỷ nhập thần, đương nhiên để Vũ Tiệp biến thành người thời đại này, cần có một “Thân phận”.

Lúc Thiên Uy hỏi cô mấy tuổi thì cô nói: “Mới vừa tròn mười sáu tuổi.”

Thiên Uy trợn mắt ngây ngô, tiếp theo áy náy nói: “Trời ơi! Em còn chưa trưởng thành? Anh cảm thấy anh giống như dụ dỗ một tên nhóc ngây thơ, anh... Thật không phải là người, anh quá không nhân đạo rồi.” Đối với đủ loại “ngược đãi” của cô trước kia, Thiên Uy có thể nói còn không bằng cầm thú.

Mà Vũ Tiệp “rõ ràng” đặc chí nói: “Haaaa...! Cho nên chủ nhân mới có thể thua dưới tay của nữ nô! Nếu không, ai có thể khiến anh một vị tù trưởng dầu mỡ oai phong một cối cam tâm tình nguyện kết hôn?”

“Đúng!” Thiên Uy không khỏi gật đầu. “Xem ra anh phải bồi thường nữ đầy tớ cả đời mới được.”

Lúc bọn họ rời sa mạc cũng không mang gì, Vũ Tiệp chỉ mang một bộ trang phục Trung Quốc mà cô mặc lần đầu xuất hiện.

“Thứ này lỗi thời rồi!” Thiên Uy hiểu đây là “Kỷ niệm” duy nhất của Vũ Tiệp rồi, sẽ trân quý.

“Abraham” cũng đi theo bọn họ, không dùng bất kỳ phương thức nào, máy bay chở anh từ quốc gia này đáp đến quốc gia kia, Thiên Uy muốn giữ bạn tốt đã từng chung qua hoạn nạn ở bên người.

Muốn Vũ Tiệp ngồi trong cái giống như cái hộp, cô không nổi điên mới là lạ! Nhưng, trong khuỷu tay Thiên Uy an toàn cường tráng, cô dần dần cảm thấy không có gì phải sợ.

Thiên Uy tự thuật rất nhiều lịch sử, địa lý, tình hình phát triển quốc gia cho Vũ Tiệp nghe, Vũ Tiệp nghe say sưa ngon lành. Nhất là tục lệ, phục sức, thói quen. Mặc dù Vũ Tiệp không phải là vô cùng rõ ràng, nhưng rất nhanh học xong một chiêu: mặc kệ vào lúc nào chỗ nào, cũng không chuyện bé xé to.

Đang chứng kiến những thứ cô không giải thích được, sự vật cô không cách nào hiểu rõ thì đều bình thản ung dung, dù sao cô không sợ.

Tại sao?

— Cô nhìn Thiên Uy cười nói: “Bởi vì có anh! Chỉ cần có cánh tay của anh, em liền có trăm phần trăm dũng khí đối mặt thời đại mới này.”

Thiên Uy tình nồng ý mật chăm chú nhìn vào cô. “Không sai, anh sẽ dùng hết khả năng để chăm sóc em.” Anh lại trêu nói: “thật may là, ở thế giới văn minh, sẽ không có những thứ kỳ trân dị thú tới “quấy rầy” em... Năng lực của em tạm thời không có tác dụng rồi.”

“Làm ơn! Năng lực của em đã sớm biến mất.” Vũ Tiệp cười nói. “Là vĩnh viễn biến mất.”

“Thật sao?” Thiên Uy ngạc nhiên. “Anh cho là tạm thời, em mới có thể nhất thời khinh thường bị răn cấm.”

“Không!” Vũ Tiệp không để ý chút nào cười nói. “Đêm đó bị anh chiếm đoạt, em đã không còn là xử nữ nữa, nốt ruồi son ở mi tâm biến mất thì cũng có nghĩa là năng lực của em cũng đã biến mất hầu như không còn. Mà em cũng sẽ không cần loại năng lực ‘tự bảo vệ mình’, bởi vì người đàn ông của em sẽ bảo vệ em.”

“Đúng, anh sẽ bảo vệ em cả đời.” sau khi Thiên Uy nghe xong, trăm mối cảm xúc ngổn ngang nói. “Lực lượng xa gần nào để cho chúng ta gặp nhau, yêu nhau đây? Năng lực thuần phục của em rất thần kỳ, không chỉ có thuần phục động vật, cũng thuần phục anh đây vị Quốc vương dầu mỡ ——?”

Thật muốn biết ta đến từ phương nào! Lịch sử đời sau các người tra ra, chỉ là phỏng đoán mà ghi chép đấy!

“Tại thời đại đó, làm sao biết mình là người của thời đại gì!” Vũ Tiệp thở dài nói. Nói cũng phải.”

Thiên Uy đồng ý, “Chỉ là, anh nhất định phải nghĩ biện pháp tra được.” Anh nắm trang phục cung nữ cổ đại trong tay nói.

Anh nghĩ tới một biện pháp “Kiểm chứng” rồi.

Bọn họ đến Luân Đôn Anh quốc.

Bọn họ yên tĩnh cử hành một hôn lễ duyên phận ngàn năm.

Không ai biết tin tức cậu chủ thứ tư của gia tộc Đông Vương - Đông Vương Thiên Uy kết hôn. Chỉ là, tờ báo nào cũng đăng tin tức có liên quan anh. “Trùm dầu mỏ Đông Vương Thiên Uy ở Arab mở hội nghị dầu mỏ, xưa nay chưa thấy vắng mặt...”

Tin tức này gây kinh hãi cho các quốc gia Hồi giáo Trung Đông.

Nhưng, Đông Vương Thiên Uy cũng không quan tâm, bây giờ anh sao có thể quan tâm những thứ này?

Anh vừa gọi điện thoại vượt biển cho anh ba Thiên Nghiêu, đơn giản rõ ràng nói: “Thiên Nghiêu, nếu như anh thật coi em là em trai ruột, xin để cho em ở nhà anh được không? hiện tại em không có nhà để về ——” Đùa gì thế, em nguyện ý tới Đài Loan tìm anh, ở chung một chỗ với anh và anh hai, anh vui mừng cũng không kịp, dĩ nhiên tuyệt đối hoan nghênh vô cùng. Gần đây tụi anh mới mua lại mảnh đất xung quanh, phòng ở cũng đã xây xong. Là hai gian biệt thự, một gian cho em, một gian cho anh cả. “Thiên Nghiêu rất bèn nhảy hỏi: ”Hiện tại anh nghi ngờ là, tại sao em sẽ rời sa mạc? Không phải em luôn luôn lấy sa mạc làm người tình sao? Khiến cho em vứt bỏ sa mạc là cái gì? Đài Loan không thể so với Trung Đông đó! Cơ Long (thành phố thuộc Đài Loan) cả năm có 180 ngày mưa, em có thể thích ứng với mùa mưa sao?”

“Anh cứ nói đi?” Thiên Uy mập mờ nói. Lúc này, ánh mắt của anh nhìn chăm chú vào áy thê mặc áo cưới đứng ở trước gương, lẳng lặng nhìn mình.

Ổng nghe điện thoại bị cướp đi, giọng nói của Thiên Vĩ truyền đến. “Em tư, em không cần dầu mỏ đen như mực nữa sao? Đó không phải là thứ em thích nhất? Là công cụ mưu sinh ư! Hôm nay em lại vắng mặt tại hội nghị dầu mỏ, tin đồn còn nói em đã rời Allah, không biết tung tích, thậm chí em thu hồi kế hoạch đầu tư thành Đỗ Bái..... Xin hỏi, rốt cuộc bây giờ em ở nơi nào?” Thiên Vĩ nhắc đi nhắc lại không ngừng.

“Chính là một góc thế giới!” Thiên Uy một câu hai nghĩa nói: “Không lâu sau nữa, em sẽ đến Đài Loan gặp mặt các anh.”

Không đợi bọn họ tiếp tục hỏi thăm, Thiên Uy đã tự nhiên cúp điện thoại. Sau một lát, anh dương dương tự đắc mà đi đến bên cạnh Vũ Tiệp, thân mật ôm lấy cô. “Em phải gọi anh là chồng thân yêu, cũng giống như tướng công vậy.

“Chồng.” Vũ Tiệp nhếch lên đôi môi đỏ tươi.

Thiên Uy không tốt bụng vuốt ve cô, Vũ Tiệp lại lẩm bẩm: “Không thể làm hư bộ quần áo xinh đẹp này.

“Anh có thể mua 100 cái áo mới tinh cho em.” Anh tay chân vụng về kéo mở lễ phục của cô. Nhưng phía dưới lễ phục là đai thép lại làm cho Thiên Uy không công mà lui, không đụng tới cảm địa “Vũ Tiệp ——” Anh run rẩy kêu. “Thiên!

Em không có mặc quần lót..... Thật tốt quá! Về sau không cho phép học tập người hiện đại mặc..... Dù đáng yêu cũng không cho phép mặc...”

“Anh thật vô dụng! Xé rách quần áo, còn bởi vì đai thép mà không đụng tới em ——” cô cười nhạo anh.

Khi anh tiếp tục lấy ngón tay khê vuốt ve thì Vũ Tiệp kêu gào một tiếng cao vút gần như chấn động cả khách sạn.

Thiên Uy đùa cợt nói: “Cầu xin em để khách sạn an bình một chút được không? Chúng ta không thể quấy nhiễu người khác, làm chuyện này cần an tĩnh, phải có riêng tư.”

“Anh —— trước sau nói một đằng làm một nẻo!” Vũ Tiệp thở gấp nói.” Không phải anh nói muốn biểu hiện vui vẻ ra? Chúng ta kêu lớn hơn——?”

“Nhưng không phải dưới tình huống như thế này.” Bên ngoài chỉ ngăn cách như này, nghĩ đến toàn bộ mọi người nghe giọng của bọn họ, cái này quá mất mặt.... Cố tình Vũ Tiệp lại không hiểu.

“Đáng ghét, anh cười em!” Vũ Tiệp không phục, xoay người lại, đột nhiên quỳ trên mặt đất, kéo đáy quần Thiên Uy ra —— lần này đổi thành Thiên Uy hét lên, Vũ Tiệp cười không khép miệng.

“Không thể kêu!” Cô cười đối liếc mắt đưa tình với anh.“Xem ra anh cũng tám lạng nửa cân!”

Thiên Uy cắn răng nghiêng lợi, mặt đỏ tới mang tai, mắt anh cố ý lộ ra hung quang nói: “Sĩ có thể giết, không thể nhục.” Anh lập tức ôm lấy Vũ Tiệp, bỏ lễ phục cô dâu của cô.”Anh muốn đến một chỗ chúng ta không thể hét to thử ‘tư thế mới’. Anh cười trộm nói. Bọn họ cùng nhau ngã trên giường, môi hướng về phía môi, hôn nhiệt tình.

Vũ Tiệp chậm rãi cởi bỏ quần áo của Thiên Uy, còn liên tiếp oán trách: “Sao trang phục người hiện đại phiền phức như vậy, nhiều nút áo như vậy, thật là khó cởi đó!” Thật vất vả đại công cáo thành, cô đã thở hồng hộc nằm ở trên người của anh.

32. Chương 10-2: Kết

Thiên Uy cũng không bỏ qua cho cô, Anh vuốt lên thân thể mềm mại của cô, lật người, thân mật nói: “Bây giờ bắt đầu, chúng ta sẽ không nữa quấy rầy khách của khách sạn rồi.”

Bọn họ thâm tình ôm hôn lẫn nhau.....

Qua cảm xúc mạnh mẽ cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ trở lại khu nhà cấp cao của Đông Vương ở Luân Đôn.

Dọc theo đường đi, Thiên Uy bắt đầu khản trương sầu lo, gấp gáp lo lắng. Dù sao, anh đã gần mười năm chưa từng thấy qua bà cố nội rồi.

Lần này trở về, còn dẫn theo cháu dâu trở lại.....

Bà sẽ như thế nào đây? Đông Vương Lý Văn sẽ có cái nhìn gì?

Cảm thấy lòng bàn tay Thiên Uy toát ra mồ hôi, Vũ Tiệp ăn ý cầm tay chồng, nhẹ giọng khích lệ.

“Yên tâm đi, không có một trưởng bối nào không thương cháu của mình. Hơn nữa mặc kệ kết quả như thế nào, em đều sẽ luôn bầu bạn với anh.” Chỉ là trên thực tế, mặc dù trong miệng Vũ Tiệp nói chắc chắn, nhưng một lòng cũng là bất ổn.

Thiên Uy nghe vậy cười, nhìn chăm chú vào Vũ Tiệp mặc váy màu hồng đậm, hợp với âu phục hiện đại trên người mình, thật đúng là hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Anh vuốt ve mái tóc như tơ của vợ, giống như cũng nhìn thấu sự lo lắng của cô. “Dù sao, bất luận như thế nào, anh tuyệt không cho phép bà tổn thương chúng ta, nhất là em, anh nhất định sẽ bảo vệ em.” Thiên Uy kiên định an ủi cô.

Vũ Tiệp hạnh phúc cười, Thiên Uy nhìn nụ cười này, đôi tay lại bắt đầu ăn ở xấu véo nhẹ cặp mông tròn trịa của vợ, Vũ Tiệp cười mắng anh: “Đại sắc lang!” Trong thời gian thật ngắn, cô vận dụng được từ ngữ cực kỳ thuần thực!

Bọn họ cứ như vậy hi hi ha ha buông lỏng tâm tình, cho đến khu nhà cấp cao Đông Vương đứng sừng ở trước mắt.

Cửa chính khu nhà cấp cao đã sớm mở ra, đương nhiên chỉ vì hoan nghênh Thiên Uy, chỉ thấy một ông lão đứng ở cửa cung nghênh Thiên Uy vào bên trong, tuy nhiên không để cho Vũ Tiệp đi vào.

Vũ Tiệp bị chặn ngoài cửa, bởi vì bà cố nội căn bản không nguyện ý thấy cô!

Thiên Uy thấy thế tức giận trách cứ. “Vũ Tiệp là vợ của tôi, cũng coi là tứ phu nhân của các người! Các người lại dám không để cô ấy ở trong mắt?” Anh quát với người làm: “Có phải các người cũng không đặt tôi ở trong mắt hay không?”

0 d“Không! Không dám! Tứ thiếu gia.” Bọn người hầu đều nói, bọn họ ngoan ngoãn lui ra, Thiên Uy cứ như vậy ôm chặt lấy cô đi vào vườn hoa, xuyên qua hành lang, trực tiếp đến đại sảnh.

Vừa đến cửa phòng khách, chỉ thấy Đông Vương Lý Văn ung dung hoa quý ngồi ở trên ghế sa lon sang trọng, khí phái phi phàm trong đại sảnh, Đông Vương Lý Văn giống như nữ vương quần lâm thiên hạ, tay bà cầm một cây gậy, đang vuốt ve vuốt vuốt...

...

Bỗng dưng, bà ngẩng đầu lên, cặp mắt giống như chim ưng sắc bén, giống như một con sư tử cái chờ phát động.

“Thiên Uy ——” Bà trầm trầm mở miệng nói.”Chính là cô gái này, khiến cháu vứt bỏ dầu nỏ hoàng kim trên quý?”

Cô ta lại có thể so sánh với sa mạc Kim Hoàng Sắc còn trọng yếu hơn với người?”Lý Văn hơi khinh thường nói, giọng này làm Thiên Uy sồn tóc gáy.

“Bà nội ——” Thiên Uy trấn định nói. “Đây là vợ của cháu, Mạc Vũ Tiệp.” Đôi tay thừa dịp ôm vợ, mang theo ý vị nồng đậm bảo vệ.

“Cháu ——” Lý Văn cũng khinh bỉ không muốn gọi tên tuổi Vũ Tiệp.“Cô ta có cái gì hơn người, có thể hấp dẫn Thiên Uy, để cho cháu vứt bỏ danh hiệu thủ lĩnh trùm dầu mỏ thế giới? Đến đây đi! Để cho ta cẩn thận nhìn cô một chút ——”

Vũ Tiệp tâm thần thấp thỏm lấy được ngẫm cho phép trong mắt Thiên Uy, cô lấy dũng khí, gần như là kinh hồn bạt vía đi về phía Đông Vương Lý Văn.

Đến trước mặt Lý Văn, mắt Lý Văn lạnh lùng quan sát Vũ Tiệp một hồi lâu, thỉnh linh, gậy đã dùng sức quét ngang eo của Vũ Tiệp, bà không chút lưu tình ra sức đánh Vũ Tiệp! Một gậy lại một gậy. “Tiện nhân, trộm đi lòng của cháu ta, để cho nó trở nên hai bàn tay trắng, người rốt cuộc là ai? Xứng với tôn tử ta sao? Cô tính làm gì đó! Cô nhất định là dùng thủ đoạn dâm hèn, có đúng hay không? Có phải cô mơ ước tài sản gia tộc Đông Vương hay không.....”

“Bà nội! Người điên rồi ——” Thiên Uy vội vàng kéo lấy gậy Lý Văn, sắc mặt tái xanh mà nói: “Người thật là quá đáng, quá phân biệt.....” Thiên Uy lại hỏi ngược lại tuổi thơ ác mộng, tâm đau tới xương lẫn nữa đánh tới. Anh kéo lấy gậy, dùng sức ném thật là xa. Sau đó kéo Vũ Tiệp, tràn đầy xin lỗi nói: “Vũ Tiệp, em không có bị thương chứ! Em ngàn vạn lần không thể có chuyện!”

“Em không sao.” Cô nhẹ nhàng nói. “Em rốt cuộc biết, tuổi thơ của anh là một cơn ác mộng, có bà nội không thấu tình, khó trách anh sẽ bị làm nhục, bị thương hại. Thiên Uy em thề, em sẽ không nếu để cho bà nội đối anh như vậy.”

Cầm mồm!” Lý Văn kêu gào nói ” Tiểu yêu tinh, hồ ly tinh! Thiên Uy không cùng cô ở chung một chỗ, ta có thể giới thiệu toàn bộ Luân Đôn thậm chí toàn bộ thượng lưu Anh quốc cho người, chỉ có họ mới xứng được với Đông Vương gia tộc. Ngoan! Thiên Uy, nghe lời ——”

“Bà nội ——” Thiên Uy cao giọng rống.“Không cho phép người phê bình Vũ Tiệp, con cũng sẽ không mặc người bày bố nữa vậy.”

Anh kiên định nói.“Bởi vì, con cũng không sợ người sẽ rời đi...cháu cũng sẽ không cảm thấy cô độc, cho nên người không chế cháu tới đó là hết. Hiện tại, chỉ cần có Vũ Tiệp làm bạn với cháu, tất cả cũng đã đủ rồi. Thằng ranh nói, là cháu không hề nữa cần người rồi.”

“Thiên Uy!” Lý Văn nghe vậy cắn răng cắn hận nói.“Cháu dám ——”

”Là người buộc cháu, vốn là lần này con trở lại, không phải là không hi vọng bà cháu chúng ta còn có thể ‘bắt đầu lần nữa’?”

Vậy mà đây là con si tâm vọng tưởng thôi. Người —— tà ác không có thuốc cứu rồi.” Anh ôm lấy Vũ Tiệp, hai mắt lóe lên kiên nghị. “Chúng ta đi thôi!”

Vũ Tiệp gật đầu, không chậm trễ chút nào, bọn họ bước nhanh chân, mà Lý Văn nguyên rửa từ sau cô, cả đời ta cũng sẽ không chấp nhận cô.”

Vũ Tiệp nghe giận đến nổi trận lôi đình, cô cũng nhịn không được nữa quay đầu lại, mở miệng mắng: “Lão thái bà! Tôi mới sẽ không hiềm cổ phiếu nát gì kia, tiền mặt nát, hoàng kim nát..... Tôi lại càng không quan tâm cái gì danh hiệu Tứ thiếu phu nhân Đông Vương, những thứ này tôi có thể hoàn toàn không muốn, tôi chỉ muốn có Thiên Uy, chỉ cần anh ấy yêu tôi, tôi đã hài lòng rồi. Tôi có thể cho Thiên Uy tình yêu người có sao, người cho nổi sao? Người không có yêu, người chỉ có thù hận, cho nên người không cần tổn thương anh ấy, người dùng thù hận của mình bức anh ấy đến tuyệt cảnh. Đáng tiếc người không cách nào làm như vậy nữa, người đã không có tiền đặt cược. Bởi vì tôi yêu anh, muốn thay đổi anh ấy. Tôi có thể mong đợi tương lai của người nằm trong một đồng tiền mặt, cô độc quãng đời cuối cùng cả đời, đáng thương đó! Quá —— đáng —— thương —— ——” Cô không để ý tới Lý Văn này sắp điên cuồng ngược lại sắc mặt hùng hồn đi về phía trước, đưa tay cầm tay Thiên Uy: “Đừng để ý tới bà già đó, chúng ta đi vui vẻ ân ái, cuộc sống không buồn không lo, chúng ta sẽ để tiền bạc cho bà, thù hận dè chết được rồi.” Thiên Uy cũng sờ nhìn cô chăm chăm, không khỏi bội phục cô có dũng khí “Trở mặt”, thích giọng điệu cô mạch lạc rõ ràng mắng chửi người, cùng với sự thông minh trong giọng nói.

Anh phát giác, anh không thể xem thường cô vợ nhỏ của anh đó!

Bọn họ không chậm trễ chút nào mà đi đến cửa trước, Vũ Tiệp thấy một bình hoa lớn đứng ở góc, xem ra cổ kính, có thể là cổ đại đi “Cái này rất mắc sao?” Vũ Tiệp như có điều suy nghĩ hỏi.

“Dĩ nhiên, là đồ cổ thật! Có chừng hơn 1,200 năm lịch sử đi!” Thiên Uy không hiểu tại sao cô sinh ra hiếu kỳ đối với cái bình hoa. “Em muốn làm gì?”

Em nghĩ đến một phương pháp báo thù. Vũ Tiệp giả hoạt cười một tiếng, sau đó quay đầu lại nói: “Lão thái bà, người mới vừa rồi đánh ta này mấy gậy, còn nữa quá khứ người nhìn Thiên Uy tổn thương, hiện tại ta đều đòi lại, chú ý nhìn đây —— ”

Không ——” Tiếng hô Lý Văn đã xen lẫn tiếng gổm sứ bể tan tành vang vọng trên không trung, bình hoa sứ ngọc cổ bị Vũ Tiệp nhẹ nhàng đẩy, thành mảnh vụn đầy đất.

“Oa! Em thật độc ác!” Thiên Uy giơ ngón tay cái lên chặc chặc tán dương.

“Có khoái cảm báo thù hay không?” Vũ Tiệp cười hì hì đối mặt anh.

Có!” Thiên Uy rõ ràng nhanh tay nói: “Nhưng chúng ta chạy nhanh hơn!”

“Không sai.” Bọn họ như một làn khói xông ra ngoài.

Phía sau truyền đến giọng nói tức giận của Đông Vương Lý Văn: “Ta sẽ không tha thứ các người, đời này kiếp này, cô đừng mơ tưởng ta thừa nhận cô... cả đời này cô cũng không có danh phận ——” “đủ rồi!” Một tiếng uy nghiêm quát ngăn Lý Văn lại, một người đàn ông khí vũ hiên ngang đi ra, là Đông Vương Thiên Hoàng, Đại thiếu gia của gia tộc Đông Vương.” Bà nội, bà quý đủ chưa? ”Về mặt anh hào hùng nói.

“Anh cả ——” Thiên Uy đứng ở phương xa nhìn chăm chú vào người đối với anh mà nói luôn luôn cao cao tại thượng, phải có quyền uy vô thượng —— Đông Vương Thiên Hoàng.

Ánh mắt màu lam trong suốt nhìn Thiên Uy cùng Vũ Tiệp, vẻ mặt lạnh vào lòng người phi. Bỗng dưng, nổi lên nụ cười đậm mặt nơi khóe miệng của anh: “Thiên Uy, cùng với em dâu, anh —— chúc phúc các em.”

Thiên Uy lập tức như trút được gánh nặng, anh vui vẻ nói: “Anh cả, hoan nghênh anh tới Đài Loan tìm chúng em.” —— “Sẽ, anh sẽ đi.” Thiên Hoàng biểu hiện khó được bình dị gần gũi: “Anh —— rất hâm mộ!”

Nói xong, anh liền ý bảo bọn họ rời đi nhanh lên, tất cả giao cho anh.

Thiên Uy cảm kích gật đầu, sau đó —— Đông Vương Thiên Uy cùng Mạc Vũ Tiệp cũng không quay đầu lại rời đi.....

Sau lưng truyền đến tiếng khóc thê lương, Đông Vương Lý Văn nằm ở trên người Thiên Hoàng khóc thút thít, "Thiên Hoàng..... Bọn họ cũng không muốn ta..... Ta cũng vậy có thể không cần bọn họ..... Nhưng mà cháu nhất định phải, cháu không cần vứt bỏ ta không để ý, cháu trai cả của ta...

... Cháu không thể rời ta mà đi....." Lý Văn nức nức nở nở khẩn cầu.

"Được." Thiên Hoàng đồng ý: "Bất luận như thế nào, cháu tuyệt đối sẽ không vứt bỏ bà nội ——"

Nói xong, trong lòng của anh lại hiện lên một khuôn mặt mỹ lệ —— Vũ Thiên, rốt cuộc em ở nơi nào?

Cơ Long Đài Loan, chuông cửa Đông Vương vang lớn.

"Nhất định là em tự trở lại." Thiên Nghiêu nói.

Trong nháy mắt, Thiên Vĩ lập tức xông ra mở cửa, chỉ là sao —— ngoài cửa lớn cũng chỉ có một tuần mã màu lông thuần trắng Arab.

Anh là "Abraham".

Thiên Vĩ trêu ghẹo cười nói: "Hello! Chủ nhân của người đầu?"

"Abraham" tự nhiên buồn bực không lên tiếng.

Mặc kệ! Trước dắt vào đi thôi! Không biết Thiên Uy lại đang giở trò quỷ gì?

Thiên Vĩ vừa nghĩ vừa kéo dây cương, sau lưng lại truyền đến tiếng nói tựa như quan toà tra án phê phán. "Lớn mật! Lại dám trộm ngựa của em. Không phải là anh rất cao thượng văn minh sao? Có thể nào ngay cả em hai bàn tay trắng, còn sót lại một ngựa hoang làm gia sản anh cũng muốn? Anh thật sự là quá không tốt rồi!"

Giọng điệu này —— Thiên Vĩ không thể quen thuộc hơn được, anh chợt quay đầu lại, đưa mắt nhìn "Dã Nhân" vẫn là ăn mặc qua loa.

"Thiên Uy ——" Bọn họ kích động ôm nhau ở chung một chỗ." Rốt cuộc em tới tìm bọn anh."

"Đương nhiên là muốn tìm các anh! Các anh là người nhà của em!" Thiên Uy ôm thật chặt anh hai Thiên Vĩ.

Thiên Nghiêu, Vũ Yên và Lôi Đại Toa (Vũ Ngưng) cũng chạy tới, vừa nhìn thấy "Cô" bên người Thiên Uy, Thiên Nghiêu bừng tỉnh hiểu ra. "Đó, Dã Nhân sẽ đến đến văn minh thế giới, sẽ vứt bỏ sa mạc, dầu mỏ..... Thì ra là vì giai nhân xinh đẹp!" Mọi người cười ha ha.

Thiên Uy đành hoảng nhận tội. "Không có biện pháp! Tìm được thứ quan trọng hơn so với sa mạc —— đây là vợ của em, Mạc Vũ Tiệp."

"Chào em! Tôi là Lục Vũ Yên, đây là Lôi Đại Toa, đây là Thiên Vĩ, Thiên Nghiêu, chúng tôi hoan nghênh em trở thành một thành viên trong nhà chúng tôi." Vũ Yên thao thao bất tuyệt nói qua.

Cùng Đông Vương Lý Văn đối đãi Vũ Tiệp rất khác nhau, bọn họ yêu mến tới đón tiếp Vũ Tiệp và Thiên Uy.

Vũ Tiệp cùng Thiên Uy hiểu —— nơi này mới phải nhà cuối cùng của bọn họ.

Từ nay về sau, mọi người vui sướng sinh hoạt chung một chỗ.

Trải qua giám định nặng nề, thậm chí thuê nhà khảo cổ học nghiên cứu món đồ Trung Quốc lúc ấy Vũ di mặc, trải qua nghiên cứu phân xét, nó đến từ Tây Nguyên Ngũ Linh năm thứ nhất, thời đại Ngụy Đạo Vũ Đế, cùng chúng ta cách xa nhau gần một ngàn năm trăm năm.

"Đây là một đồ cổ giá trị hàng triệu!" Nhà khảo cổ học vô cùng thận trọng nhìn Thiên Uy: "Xin hỏi anh có được từ nơi nào?"

Thiên Uy hài hước nói: "Chính nó từ trong ngọn lửa chạy đến."

“Thật sao?” Nhà khảo cổ học không giải thích được, không biết rốt cuộc Thiên Uy đang nói cái gì.

Thiên Uy không để ý tới ông ta, chỉ là cắt cái này gắn bó cổ đại cùng hiện đại.

Sau khi anh về nhà nói cho Vũ Tiệp: “anh áy náy vì anh ‘ không cẩn thận ’ khi để một cô gái vừa mới tròn mười sáu tuổi, cảm thấy an lòng không ít! Bởi vì, em không phải chỉ mười sáu tuổi!” Thiên Uy giọng khoa trương nói: “Chính xác mà nói, em nên là 1496 tuổi, bộ y phục này đến từ triều Ngụy, đây là chứng minh tốt nhất.” Anh giễu cợt nói: “Đó —— em là tân nương Thiên tuế.”

“Thì ra là em đây già rồi!” Vũ Tiệp bừng tỉnh hiểu ra, ngay sau đó lại cười ha ha. “Vậy anh phải nghe em chỉ huy cùng ra lệnh. Bởi vì em là lớn hơn anh một ngàn tuổi, anh phải tôn kính người già, hiểu rõ không?”

“Đúng vậy.” Thiên uy cố chào. “Xin hỏi có gì phân phó, lão nhân Thiên tuế?”

“Em ——” con người Vũ Tiệp chuyển rồi chuyển, “Bây giờ em đang học tập làm thế nào để trở thành người hiện đại toàn năng, anh biết chưa!”

“Dĩ nhiên.” Đây là sự thật, Vũ Tiệp biến chuyển từng ngày, tiến bộ khoa học kỹ thuật thời đại tràn đầy ngạc nhiên, cho nên cô rất hiếu kỳ tâm cũng so người hiện đại còn nhiều hơn hơn trăm lần, mỗi ngày đều trải qua cuộc sống mới mẻ.

“Em lên mạng thấy một loại hoa, gọi hoa hồng, em hi vọng ngày mai anh giúp em mua mầm hoa hồng, em muốn mua về trồng trong sân nhà của chúng ta.” Vũ Tiệp yêu cầu.

“Tại sao nhất định phải là hoa hồng?”

“Bởi vì hoa hồng nghĩa là —— chờ đợi. Cái này rất giống chúng ta, anh ở thời không này chờ đợi em, mà em ở một thời không khác chờ đợi anh, chúng ta tương đối xa, cho đến cơ duyên thành thực, chúng ta mới chạm mặt.” Vũ Tiệp vừa sâu não lại vui vẻ nói qua.

“Nhưng chút chờ đợi vẫn có giá cao, có đúng hay không?” Thiên Uy nhỏ nhẹ nói. “Anh nghĩ anh nhất định cũng sẽ thích hoa hồng.” Anh mỉm cười. “Còn có phân phó gì? Bà xã đại nhân.”

Vũ Tiệp bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, cô đánh về phía Thiên Uy, nhảy lên thân thể anh, chân thon dài vòng chắc hông của anh.

“Thiên Uy ——” cô tươi sáng cười một tiếng.

“Ừ ——” anh ôm mộng vợ. “Cần ta rồi, có phải không?” Anh một tay nâng cô, một tay kéo y phục của cô. “Em rất chủ động đó!” Vũ Tiệp trêu nói. “Anh biết em hôm nay lên mạng có tin mới gì sao?”

“Cái gì mới?” Thiên Uy ngừng tay lại, chuyên tâm nhìn Vũ Tiệp cười ranh mãnh.

“Có một mẫu tin tức nói, cường bạo không còn là quyền lợi đàn ông! Hiện tại cũng có phụ nữ cường bạo đàn ông, rất thú vị đi!”

Thiên Uy trợn mắt hốc mồm, hiểu “Dụng ý” của cô, anh thất kinh la hét: “Đừng! Anh cự tuyệt! Anh cự tuyệt em cưỡng ——”

Đáng tiếc, hình như chần chờ một bước, Thiên Uy thương xót kêu to, Vũ Tiệp còn không bỏ qua cho anh! “Anh biểu hiện được giống như một chút sao! Đây chỉ là diễn trò! Còn có thể tăng tiến thú cuộc sống của chúng ta.”

“Em đó, sẽ bị cái thời đại này dạy bậy. Bởi vì sở dục, không để ý tự ái của chồng.” Thiên Uy cả người dán chặt Vũ Tiệp, mặc dù oán trách không ngừng, nhưng câu nói cuối cùng là: “Anh yêu cực kỳ!” Ở trong lửa lớn xuất hiện “tân nương nóng bỏng”, từ đó cuộc sống khẩn trương, kích thích, có đủ những cái lạ lại tràn đầy nhu tình trong thời không.

Hoàn